



## MAÂRİF-İ HAZRET-İ SULTAN VELED

Meliha Ülker ANBARCIOĞLU



### ÖNSÖZ

Maârif adlı bu eserin yazarı, Bahaeddin Sultan Veled, 25 Rebiülâhır 623/25 Nisan 1226 tarihinde, şimdi Karaman denilen, Lârende kasabasında doğdu.

Babası, XIII. yüzyılda Anadolu'da yaşayan büyük Türk mutasavvıfı ve şâiri, Mevlânâ Celâleddin-i Rûmî, annesi, Mevlânâ'nın lalası ve dostu olan Semerkandlı Şeyh Şerefüddin'in kızı Gevher Hatun'dur.

Oğlunu çok seven Mevlânâ ona babasının adını vermiştir.(1)

Mevlânâ ve yakınları tarafından Bahaeddin diye çağırılan müellif, daha çok Sultan Veled olarak bilinir.

Gevher Hatun'un küçük oğlu Alâeddin'in doğumundan bir süre sonra ölmesi üzerine, küçük yaşta annesiz kalan Sultan Veled'le, dadısı Karamana ve üvey annesi Kira Hatun'un annesi Büyük Kira Hatun meşgul olmuşlardır.

Eflâki'nin başkalarından naklen Sultan Veled'in çocukluğu hakkında yazdığı şeylerden, Mevlânâ'nın da çocuğu ile çok yakından ilgilendiğini anlıyoruz: "**Hazret-i Sultan Veled küçükken dâima Hazret-i Mevlânâ'nın kucağında uyurdu. Mevlânâ namaza kalkınca o uyanıp ağlardı. Bunun üzerine Mevlânâ, çocuğunu avutmak için namazı bırakır, onu kucağına alırdı. Annesinin sütünü istediği zaman da onu, baba sevgisinin sâf sütü ile doyururdu. Bu mânevi sütle doyan Sultan Veled, tekrar uyurdu.**" (Manâkıb al-ârifin s.428).

Çocukluğu hakkında daha fazla bir şey öğrenemediğimiz Sultan Veled'in ilk öğrenime nasıl ve ne zaman başladığına dair etraflı ve kesin olarak bir şey bilmiyoruz. Yalnız, aydın bir baba olan Mevlânâ'nın lüzum gördüğü andan itibaren çocuğunun eğitim ve öğrenimi ile bizzat meşgul olduğu bir gerçektir.

Sultan Veled'in bir hâtırasını anlatırken: "**Henüz küçüktüm; yeni yetişiyor, yeni yazı yazıyordum.**" (Manâkıb al-ârifin s.441) demesi, Mevlânâ'nın bu lüzumu ne kadar erken gördüğünü açıklıyor.

Böyle iyi bir hazırlık devresi geçirdiği kuvvetle tahmin edilen Sultan Veled, daha sonra, yine Mevlânâ'nın gerek görmesi üzerine, daha sistemli bir şekilde öğrenmek ve yetiştirmek için, küçük kardeşi Alâeddin ile beraber, dedesi Şeyh Şerefüddin'in yönetimi altında, önce Haleb'e daha sonra Şam'a gitmiştir. Eflâkî, bir vesile ile, çocukların

Şam'da uzun zaman kaldıklarını yazıyor; fakat ne zaman gittiklerini, ne kadar kaldıklarını ve hangi medreselerde okuduklarını söylemiyor. Mevlânâ'nın da bu sırada çocuklarına büyük babalarına itaat etmeleri ve onu incitmemeleri için yazdığı, onların öğrenmeleri kadar eğitimleri ile de ilgilendiğini gösteren bir mektup (Mektubat-ı Mevlânâ'da)<sup>2</sup> vardır. Fakat bu mektuptan da bahsedilen tarihleri öğrenemiyoruz.

Dinî ilimleri öğrendikten sonra Konya'ya dönen Sultan Veled, babasının bulunduğu her toplantıya katılmış, buradaki ilmi, dinî ve tasavvufî konuşmaları büyük bir dikkatle izleyerek, bilgisini ve görgüsünü artırmıştır.

Eflakî eshâbın ileri gelenlerinden Mevlânâ Hüsâmeddin İskender, Cemâleddin Kumrî, Siraceddin Tatarî ve imam İhtiyarüddin'den naklen şöyle anlatmaktadır: **"Sultan Veled, babasından hiç ayrılmazdı; hattâ gençlik çağına kadar daima babasının yanında otururdu. Gençliğinin ilk devrelerinde birçok kimseler onu Mevlânâ'nın kardeşi zannederlerdi. Mevlânâ de bu benzerliğe: "Sen, insanların iç ve dış yaratılışları bakımından, bana en çok benzeyenisin" sözüyle işaret etmiştir."** (Manâkıb al-arifin s.428) Ve yine Allahsal dost Siraceddin Mensevihan şöyle rivayet eder ki: **"Bir gün Hazret-i Mevlânâ'nın ziyaretine büyük adamlar gelmişlerdi. O gün, marifet esnasında, Mevlânâ, Musa'nın esasının vasfını anlatıyordu: "Musa'nın esas, sihirbazların yetmiş deve yükü ipini ve uydurma takımlarını, Allah'ın yardımı ile, öyle yuttu ki, onlardan en küçük bir iz kalmadı. Böyle hepsini yok ettiği halde, ne büyüdü ne de küçüldü. Şimdi bu eşsiz, benzersiz işe nasıl bir örnek verelim ki, insanların aklına sığsın ve bunun yardımı ile onu kavrayabilsinler"**2 dedi ve daima babasının inayet gözünü gözleyen Hazret-i Veled'e: "Bahaeddin, mânâyı sen açıkla", diye iltifat etti. Hazret-i Veled, yere kapanıp, bunun örneği şudur: **"Bir kimsenin büyük bir sarayı olsa; karanlık bir gecede, bu saraya yanan bir mum getirselere; bu mumun ışığı, sarayın içindeki karanlığı öyle yutar ki, karanlıktan bir eser kalmaz. Buna rağmen mum, ne artar, ne de eksilir"** dedi. Bunun üzerine Hazret-i Mevlânâ hemen kalkıp, **Sultan Veled'i kucakladı, gözlerinden öptü ve durup durup aferin Bahaeddin! aferin!... İyi anlattın, nadir bir inciye deldin "buyurdu".** (Manâkıb al-arifin s.431)

Eflakî'de bulunan bu ve daha bunun gibi rivayetlerden, Sultan Veled'in babasının bulunduğu toplantılara iştirak ettiği anlaşılmaktadır. Mevlânâ'nın bu toplantılarda, oğlunun bilgi ve anlayış derecesini tâyin etmek ve konuşmalarını onun ve başkalarının anlayabileceği, faydalanabileceği bir hale getirmek için bir şekilde oğlunu denediği anlaşılıyor. Sultan Veled'in yirmi yaşında halvete girip çile çıkarması, bu tarz bir yetişmenin onun için ne kadar verimli olduğunu gösterir, Eflakî, başkalarından naklen, bu olayı bütün ayrıntıları ile anlatıyor: **"Hazret-i Veled, yirmi yaşında iken, bir gün Hazret-i Mevlânâ'dan, halvete girip çile çıkarmak için izin istedi. Mevlânâ: "Bahaeddin, halvet Muhammed ümmeti için değildir; bizim dinimizde bid'attır. Fakat Musa ve İsa'nın -Onlara selâm olsun- şeriatında halvetin yeri vardır. Bizim bütün bu çalışıp çabalamalarımız, oğullarımızın ve dostlarımızın, rahat ve huzurunu yerine getirmek içindir. Halyete lüzum yok; zahmet çekme, mübarek vücudunu inciltme."** buyurdu. Fakat Hazret-i Veled: **"Mutlaka kırk gün halvette kalıp, çile çıkarmak istiyorum. Yalnız, Hazret-i Hüdavendigâr'dan himmet ve kuvvet dileyecektim."** diye ısrar edince, Hazret-i Mevlânâ, izin verip bir halvet hazırlattı ve halvete girdikten sonra ona ara sıra çiçek getirmelerini tenbih etti. Üç günde bir, Şeyh Salâhaddin ve Mevlânâ Hazretleri, halvetin etrafında dolaşıyor ve onu yüklüyorlardı. Kırk gün tamam olunca, yaranın ve büyüklerin hepsi, gûyendelerle hâzır olup, büyük bir gurur ve saygı içinde halvetin kapısını açtılar. Hazret-i Mevlânâ, Hazret-i Veled'in, nura batmış ve yüzünün başka bir şekil almış olduğunu gördü. Hazret-i Veled de, babasının yüzünü görünce yere kapanıp, babasının mübarek ayaklarına sarıldı ve uzun uzun onları öptü. O gün Mevlânâ, ne kadar çok başışta bulundu! Dostları sevinglerinden semâ etmeye başladılar. Mevlâna birçok hil'at başışladılar.

Semâ bitti; ortalık tenhalaştı, en yakın dostlardan başka kimse kalmamıştı. Hazret-i Mevlânâ: **"Bahaeddin, haydi! bizim Şeyh Salâhaddinimizin huzurunda, halvette iken Allah'ın sana bildirdiği sırlardan bir remiz söyle, çünkü halvet erbabı, onun tadını almadan yapamazlar"** buyurdu. Hazret-i Veled, yere kapandı ve: **"Halvetin otuzuncu günü yüksek dağlar gibi, rengârenk nurların, birbiri arkasından gözlerimin önünden geçtiğini gördüm ve o nurun arasından, "Allah bütün günahları başışlar", diyen bir ses duydum. Bu ses, birçok defalar akıl kulağıma geldi; bu sesin etkisiyle aklım başışmdan gitti, kendimden geçtim. Yine, gözümün önünde kırmızı, yeşil ve beyaz nurların peyda olduğunu ve bunların ortasında, "Senin benden yüz çevirmenden başka, bütün günahların affedilir." ibaresinin yazılı bulunduğunu gördüm. Mevlânâ, çığlık koparak dönmeğe başladı. Dostlar, kıyametler kopardılar. Bunun üzerine, Mevlânâ: "Bu söylediklerin gerçekten, gördüğün ve işittiğin gibidir, hattâ anlattığının yüz katıdır; fakat şeriatın namusu ve şeriat sahibine uymak için, bu sırları kimseye söyleme, gizli tut. Çünkü, çalmadan oynayan bu insanlar, eğer bu gerçeklerin sırrına vâkıf olurlarsa, yıkıcılığa başışlarlar. Ümmetten gönülleri zayıf olanların ise, sırları bilmeye tahammülleri yoktur. Bunlar Allah'ın hikmetlerinden habersiz, beşer suretinde eşeklerdir"** buyurdu. (Manâkıb al-arifin 421-4)<sup>3</sup>

Bu şekilde oğlunun istediği gibi yetişmesinden, olgunlaşmasından memnun olan Mevlânâ, sevincini ve oğluna verdiği değeri: **"Bahaeddin, benim bu âleme gelişim, senin zuhurun içindir. Benim bütün**

**söylediklerim, nihayet sözlerimden ibarettir. Halbuki sen, benim işim ve eserimsin."** sözleriyle ifâda ediyor.

Sultan Veled, yalnız babasından faydalanmakla kalmamış, gençliğinin ilk devrelerinden itibaren sırasıyla Mevlâna'nın bozan etkisinde kaldığı, ekseriya etkide bulunduğu ve büyük bir değer verdiği, Seyyid Berhaneddin Muhakkik Tirmizî, Şemseddin Tebrizî, Salahâddin Zerkûbî ve Hüsameddin Çelebiden de feyz almış, bunlara gösterdiği saygıya karşılık, hepsinin sevgisini kazanmıştır. Mevlânâ'ninki kadar derin, kuvvetli ve devamlı olmamakla beraber, bunların da sırasıyla Veled'e tesir ettikleri anlaşılıyor. Meselâ dilimize çevirdiğimiz Maârif adlı bu kitapta bu etkinin izlerini açıkça görmekteyiz.

Eflâki: **Hazret-i Veled, Hazret-i Seyyid Burhaneddin'i canının ve gönlünün kiblesi yapmıştı.**

**Ona pek çok hizmet ve hürmette bulundu.** (Manâkıb al-ârifîn s.429) yazıyor. Yine Eflakinin Seyyid Burhaneddin'e ait olduğunu söyleyip kaybettiği bir hikâyeyi Sultan Veled. Maârifinde anlatıyor. Seyyid Burhaneddin 638/1240 tarihinde öldüğüne göre, Veled bu tarihte henüz on beş yaşında genç bir çocuktur. Onun bilgisini tamamen kavrayacak bir çağda olmamakla beraber, etkisinde kalması mümkündür. Ona saygı göstermesi ve hizmetinde bulunması da bunu gösterir. Sultan Veledin bu şahsiyetlere lâzım gelen önemi vermesinde babasının büyük bir etkisi olduğu gibi, kendi "değerlendirme yeteneğinin" de payı vardır. Mevlânâ, oğlunu Şems'e murîd yapmıştır; (Manâkıb al-ârifin s.333) Sultan Veled ise, babasının ölümünden sonra, içten gelme bir kadirbilirlikle, kendiliğinden, Hüsameddin Çelebi'nin murîdi olmuştur.

643/1245 tarihinde Konya'yı terkederek Şam'a giden Şems'i davet için Mevlânâ, Sultan Veled'i Şam'a göndermişti. Salihîye denilen bir kervansarayda Şems'i bulan Sultan Veled, bir hayli rica ve ısrarda bulunarak, nihayet onu birlikte Konya'ya dönmeğe razı etti. Şems'i kendi atına bindirip, kendisi yaya olarak Şam'dan Konya'ya kadar geldi. Yolda, Şems onu ata bindirmek istedikçe **"Şah atlı, köle atlı, böyle şey olur mu?"** diye bu teklifi kabul etmedi. Şems Konya'ya gelince, Mevlânâ ve dostlarına Sultan Veledin bu hizmetini övmüş ve **"Ulu Allah'ın bağışlarından iki şeyim var: Başım ve sırrım. Başımı içtenlikle Mevlânâ'nın yolunda feda ettim. Sırrımı Bahaeddin'e başışladım. Eğer Bahaeddin'in ömrü, Nuh'unki kadar olsa ve bunun hepsini harcasa idi, bu yolculukta benden elde ettiği feyzi elde edemezlerdi. Kendisini sizin de ödüllendireceğinizi ve onun kâmil bir pir, büyük bir şeyh olacağını umuyorum."** sözleriyle Veled hakkında iltifatta bulunmuştur (Manâkıb al-arifin s.377-379).

Oğlunun, sevdiklerine karşı, bu türlü hizmetlerde bulunmasından çok memnun olan Mevlânâ, bir gün medresenin duvarına: **"Bizim Bahaeddinimiz bahtlıdır. İyi yaşıyor ve rahatça ölecek."** diye yazmıştır.

Sultan Veled, Şems'in tamamen kaybolmasından sonra, babasının teveccühünü kazanan Şeyh Salâhaddin Zerkûb'un da ilgisini çekmiş, onun itimadını ve sevgisini kazanmıştır. Bir gün şeyh kendisine: **"Bahaeddin, benden başka bir insana bakma, kimseye iltifat etme. Gerçek şeyh benim. Öteki şeyhlerin sözleri zararlıdır."** öğüdünü vermiştir (Manâkıb al-ârifin s.383).

Sultan Veled, bu zatın kızı Fatma Hatun ile evlenmiştir. Bu hanımdan ilk çocuğu Arif Çelebi'nin doğum tarihi, Eflakinin yazdığı gibi 670/1271 olmayıp, 660/1261 olur ve şeyhin ölümü 662/1263 yılında kabul edilirse, Fatma Hanım evlendiği zaman, babasının hayatta olması mümkündür. Eflâki: "Hazret-i Sultan Veled, bir gün kayınpederi Şeyh Salâhaddiriin huzurunda vaaz etmek istedi" diye Şeyhten, Sultan Veledin kayınpederi olarak söz ediyor. Bir yerde de, Sultan Veledin kayınpederi Şeyh Salâhaddin hakkında gösterdiği alçak gönüllülük anlatılmıyor, diyor. Bunlar, Sultan Veledin evlendiği zaman, kayınpederinin hayatta olması ihtimalini kuvvetlendiriyor.

Fatma Hatundun Mevlânâ'nın evinde büyüdüğünü ve Mevlânâ'nın kendisini çok sevdiğini, ona okuyup yazmayı öğrettiğini, babası Şeyh Salâhaddin'i çok sevdiği için, kızını oğlu Sultan Veled'e aldığını ve Fatma Hatun'un dindar, faziletli, kerametler gösterecek kadar ermiş bir kadın olduğunu Eflâki'den öğrenmekteyiz. (Manâkıb al-ârifin s.392). Fatma Hatun, Mevlânâ'nın kendisine gösterdiği yakınlığı: **"Benim hakkımda, küçüklüğümden beri inayeti vardı. Bana büyüklük ve babalık ederdi."** sözleriyle doğruluyor. (Manâkıb al-ârifin s.452), Sonradan, Mevlânâ'nın Fatma Hatun'a yazdığı bir mektup, Eflâki'nin rivayetlerini doğrulayıcı niteliktedir. Mevlânâ, Sultan Veled'e Fatma Hatun'u üzdüğü için çok sert bir mektup yazarak, karısını hoş tutmasını tenbih etmiştir.<sup>4</sup>

Bir gün, Büyük Kira Hatun, evdeki hizmetçilere iyi davranmadığı için, Sultan Veled'i babasına şikâyet etmişti. Bunun üzerine Mevlânâ: **"Allah Bahaeddin'i seviyor, ona sert söz söyleyemem o, hareketlerinde serbest ve kendisine boyun eğilecek bir insandır."** sözleriyle oğlunu müdafaa etmişti. Halbuki, gelinine yazdığı mektuplarda, **Sultan Veled kendisini incitmeye devam ederse, ona selâm bile vermeyeceğini, hattâ cenazesine gelmemesini vasiyet edeceğini söylemiştir.**<sup>5</sup> Allah'ın bile sevdiğine inandığı oğluna o kadar sert davranması için Mevlânâ'nın Şeyh Salâhaddin'in hâtrısına ve gelininin haklarına, büyük bir önem vermiş olması gerekir.

Şeyh Salâhaddin Zerkûb'un ölümünden (1261) sonra Mevlânâ, murîd-lerinden Hüsameddin Çelebi'yi halife seçmişti. Etrafındakiler gibi Sultan Veled de bu seçime taraftar olmamakla beraber, babasına duyduğu büyük saygıdan düşüncelerini açıklamamıştır. Son günlerini yaşayan Mevlânâ'ya eshâbın, kendinden sonra halifenin kim olacağını ve Bahaeddin için ne vasiyet edeceğini sormaları üzerine Mevlânâ, ilk soruya: **"Hüsameddin Çelebi, ikinciye ise, o pehlivandır, vasiyete ihtiyacı yoktur"** cevabını vermiştir (Manâkıb al-ârifin s.300).

Mevlânâ'nın 672/1213 tarihinde ölümünden sonra, Sultan Veled, babasının son arzusuna saygı gösterip, tesis etmekte olduğu hAevlevî tarikatının bu şekilde hareket etmekle, kazancını da şüphesiz gözönünde tutarak, Hüsameddin Çelebi'nin halifeliğini kabul etmiştir. Eflâkî, bu olayı şöyle yazmaktadır: **"Hazret-i Mevlânâ'nın ölümünden yedi gün sonra, Hüsameddin Çelebi, Hazret-i Sultan Veled'in huzuruna gelerek ona, babasının yerine geçmesini teklif etti. Hazret-i Veled: Şah'in vasiyeti olduğu gibi hilâfet ve taht sizindir dedi ve Çelebi'nin elini öptü. Böylece onbir sene onu babasının yerinde görmüş, müşîd bir halife bilmiş ve tam bir samimiyetle ona müridlik etmiştir** (Manâkıb al-ârifin s.429). Sultan Veled de bunu ibtidanâme'sinde şöyle anlatmıştır: **"Onun zamanında bizim halifemizdin, bundan sonra da hiçbir değişiklik olmayacak. Sen, bir imam gibiydin, biz de imama uyanlardık. Biz, Şah'tan böyle öğrenmiştik. Sen bizim eninde sonunda halifemizsin ve her iki âlemde şeyhimiz ve rehberimizsin."**<sup>6</sup>

Veled'in bu hareketi, yakınları tarafından iyi karşılanmamış, hattâ Büyük Kira Hatun itiraz ederek, onu babasının yerine geçmeğe ve Hüsameddin Çelebi'nin elinden hilâfeti almağa teşvik etmiştir. Bunun üzerine Sultan Veled **"Ben onu kendime rehber yaptım halife bildim. Ömrüm oldukça onun peşinden koşacağım"** diyerek, sonuna kadar sözünde duracağını belirtmiş ve gerçekten de sözünü yerine getirmiştir. Maârif de, bir insanın hayatta iken, yani ölmeden yerini ve işini elinden almanın, köpeklerin bile yapamayacağı, çok aşağılık bir davranış olduğunu anlatan Sultan Veled'in bunları yazmasına bu olayın sebep olduğu düşünülebilir.

Nihayet, Hüsameddin Çelebi'yi ölmeden birkaç gün önce, müridleriyle beraber ziyarete giden Sultan Veled, ağlayıp sızlayarak, ona: **"Bu dünyadan göçmenizden sonra benim halim ne olacak? Kiminle oturayım: Canımın besinini kimden alayım? Gönlümün sırrını kime söyleyeyim? Bu ayrılık derdimin ortağı kim olacak?"** dedi. Hüsameddin Çelebi, yerinden doğrulup Sultan Veled'e yaslanarak oturdu ve:

"Canım, nurum! üzülmeye, keder etme. Bundan sonra karşılaşacağın güçlükleri, sana başka bir şekilde görünmek suretiyle hallederim. Bu şekilde başka birine ihtiyacınız kalmaz. İrşad için önüne çıkan her suretin benden başkası olmadığını bil!" diye onu teselli etmiştir.<sup>7</sup>

683/1284 tarihinde Hüsameddin Çelebi'nin ölmesi üzerine Sultan Veled, büyük bir manevî sarsıntı geçirmiş, büyük bir yalnızlık duymuştur. İbtidanâme de bu halini çok samimi ve içli beyitlerle anlatıyor: **"O, on yıl sonra bir gün hastalandı ve Allah'ın huzuruna gitti. Veled, yetim bir çocuk gibi, yapayalnız kaldı. Korkudan ağladı ve çok zayıfladı. Çölde, sığınaksız ve kimsenin şefkatini görmeden yaşayan ve şaşkınlık içinde kalan bir çocuk gibi kendinden ümidini kesti; karanlık ve gam kuyusunda kaldım, diyerek, böyle bir dostun ayrılığının verdiği üzüntü ve keder ile, başını duvarlara vuruyordu."** (Velednâme, s. 123.) Bizzat Sultan Veled'in anlattığı bu olaylardan, onun Çelebi'ye olan bağlılığını ve Çelebi'nin de onun üzerindeki büyük etkisini görmüş oluyoruz.

Halkın dayanılmaz ısrarı üzerine 683/1224 tarihinde Sultan Veled, halifeliği kabul ederek Mevlânâ postuna oturmuştur. Bu tarihten ölünceye kadar bu makamda kalarak eserlerini yazmış, Mev/evî tarikatının sistemli bir şekilde kurulmasına çalışmış, babasının esaslarını koyduğu tarikat âdabına yeni bir takım usuller, kaideler ilâve etmiş, Konya dışında tekke ve zaviyelerin kurulmasını sağlamıştır. İbtidanâme'de, bu faaliyetini: "Hepsi hakkıyla rehber oldular ve her biri şeyh ve rehberliğe lâyıktı. Hepsi bir güneşten birer lâl oldu, hepsine Allah'dan bir müjde erişti; hepsi mertçe yollarına devam ettiler; canlarını ve varlıklarını feda ettiler; biz onlar için şecere yazıncaya kadar onların bağları, hesapsız meyveler verdi; hepsi Faruk gibi sadakat gösterdiler ve her birinin sesi ayyuka çıktı." (Velednâme, s. 156). sözleriyle anlatmaktadır. Eflâkî de, bunu: "Tam yetmiş yıl, durup dinlenmeden babasının sözlerini açık ve kesin bir ifade ile takrir buyurdu ve sırların şerhinde, haberlerin tefsirinde yed-i beyzâ gösterdi, bütün Rum ülkesini değerli halifelerle doldurdu." (Manâkıb al-ârifin s.429) diye yazmıştır.<sup>8</sup>

Eflakide bu faaliyet tarzını anlatan daha birçok menkıbeler vardır. Bunların menkıbe tarafları nazar-ı itibâre alınmasa bile, ortak ve gerçek olan yanları, Sultan Veled'in, etrafını şiddet göstererek değil, zamanını ve çevresini inandırabilecek şekilde zekâ ve bilgi mahsulü olan kerametler göstererek kazanmış olmasıdır. Bundan başka, yaşadığı devrin politik ve sosyal durumunun da Onun büyük bir nüfuz sağlamasında, rolü vardır. Birinci Alâeddin Keykubât'tan sonra Anadolu huzur ve refahını kaybederek Moğol hâkimiyeti altına girmişti. Moğol zulmü ile memlekette genel bir huzursuzluk, halkta büyük bir bezginlik meydana gelmiş; bu durum, insanlara gerçek bir mutluluk ve huzur vaâdeden şeyhlerin ve dervişlerin, halk üzerinde büyük bir nüfuz elde etmelerini sağlamıştı. Ebedî bir hayata ve sonsuz bir mutluluğa kavuşmak isteyen ve manen perişan olan insanlar, mütemadiyen şeyhler ve dervişlere koşmuşlar, bunların düşüncelerini yaymakta oldukları tekke ve zaviyelere sığınmışlardı. Sultan Veled'in de babasının tasavvufî görüş ve düşüncelerini yayması ve tarikatını kurup kuvvetlendirmesi için, bu durum çok uygun bir zemin hazırlamıştır.

Doksan yıllık ömrünü, medreselerin, özel toplantıların dinî, ilmî ve tasavvufî havası içinde, büyük bir içtenlikle inandığı şeyleri öğretmek ve yaymak amacı ile bazan sadık bir mürid, bozan otoriteli bir müşîd olarak çalışmakla geçiren ve halifeliği sırasında Mevlevîliği teşkilâtlı bir tarikat haline getiren **Sultan Veled, nihayet 10 Recep**

**7/2/2 Kasım 1312 tarihinde bir Cumartesi gecesini, sabaha karşı Konya'da öldü.<sup>9</sup> Cenaze namazını, kendi vasiyeti üzerine Tacedüddin Aksarayî tarafından kıldırılarak, Mevlânâ'nın yanına defnedildi.<sup>10</sup>**

Sultan Veled ölmeden önce şu rubâyiyi ve beyti okumuş: "Benim gibi, ruh âlemine bakınız; aczi bırakınız, kudretli olunuz. Zarif insanlar birer birer gittiler. Sıra bize geldi, hazır olunuz." "Bu gece mutluluğa erdiğim ve kendi benliğimden kurtulduğum gecedir." (Manâkıb al-arifin s.449).

Risâle-i Sipehsâlâr'da **Sultan Veled'in türbesinden üç gün, üç gece göğe kadar nur yükseldiğini, Konyalıların bu nurun ululuğu karşısında hayran kaldığı ve günlerce ağlayarak yas tuttukları yazılıdır.**

(Risâle-i Sipehsâlâr tercümesi s.58) Eflâkî de aynı menkıbeyi tekrar ettikten sonra, dostların, bu nurun Sultan Veled'in yerine geçen Ulu Arif Çelebi olduğunu söylediklerini yazıyor. (Manâkıb al-arifin s.448).

Sultan Veledten sonra hilâfete, Mevlânâ'nın hakkında: **"Bahaeddin, ben bu çocukta yedi velinin" nurunu görüyorum; bizim Arifimiz Kutupların nurunu kendinde toplamıştır**", buyurduğu Celâleddin Feridun Ulu Arif Çelebi geçmiştir.

Eflâkînin Ulu Arif Çelebîden naklen yazdığı şu hikâyeden Sultan Veled'in Fatma Haturiun ölümünden sonra Nusret Hatun ve Sünbüle Hatun ile evlendiğini ve bunlardan da üç oğlu olduğunu öğreniyoruz: **"Bir gün muhterem babam çok hastalanmış, dostları ondan ümitlerini kesmişlerdi. Annem Fatma Hatun, bu sırada bir gece babamın başı ucunda sessiz sessiz ağlayarak murakabeye dalmıştı. Birdenbire, babam gözlerini açarak, Fatma Hatun üzülme, hakkını helâl et. Bu dünyadan göçmenin sırası geldi. Ben ölüyorum, dedi. Annem de: "Hayır! Hayır sen ölmeyeceksin, ben senden önce öleceğim, sen beni mübarek ellerinle toprağa teslim edeceksin; üzülme, için rahat etsin. Benden sonra bir kadınla evleneceksin, bundan bir oğlun olacak, bundan sonra biriyle daha evleneceksin, bundan da iki oğlun olacak. İşte, çocukların baba, baba diye etrafında dolaşacaklarını görüyorum, dedi.** Sultan Veled gerçekten, Fatma Hatundan sonra, evvela Nusret Haturila, daha sonra Sünbüle Hatunla evlenerek birinci hanımdan bir, ikinciden iki oğlu olmuştur. Bunlar sırasıyla Âbid Çelebi (Doğumu: 682/1283, ölümü: 730/1329), Emin Zâhid (Doğumu: 686/1287, ölümü: 735/1334) ve Çelebi Vâcid'dir (Doğumu: 685/1286, ölümü: 734/1333) (Manâkıb al-ârifin s.446). Olu Arif Çelebi'nin 718/1319 tarihinde ölümünden sonra, hilâfete kardeşi Hüsameddin Âbid Çelebi geçmiş, 730/1329'a kadar bu görevde kalmıştır. Bunun da yerine kardeşi Vâcid Çelebi geçerek 734/1333 tarihine kadar halifelik yapmıştır. Zâhid Çelebi Mevlânâ postuna oturmamıştır.

Sultan Veled'in ilk eşi Fatma Hatun'dan Mutahhara Âbide ve Saraf Arife adlı iki kızı da vardır. Mutahhara Hatun'dan doğma Hızır Paşa ve Burhaneddin İlyas Paşa ve Âmir Şah adında 4 torunu bilinmektedir.

## **Sultan Veled'in kişiliği:**

**Veled râ, nist ney Um u ney velayet**

**Cüzan ilm u velayet keş peder dâd.**

**"Veledin babasının verdiği ilim ve velayetten başka bir ilmi ve velayeti yoktur." Ve "Benim bütün zahîrî ve batîni ilimlerim o Sultanın bereketindedir."** Diyen Sultan Veledin Divan'ı Mesnevileri ve Maârifinden ibaret bulunan eserleri, onun bu sözlerinde ne derece haklı olduğunu göstermektedir. Yukarıda bahsedilmiş olduğu üzere, Mevlânâ'dan gerekli dinî ve tasavvufî bilgileri elde eden Sultan Veled, bunları yalnız öğretmekle yetinmemiş bilgilerini başkaları için faydalı bir hale getirmeğe ve öğretmeğe de çalışmıştır.

Risâle-i Sipehsâlâr, onun bilgisini ve faaliyetini şu şekilde anlatıyor: **"Hazret-i Sultânü'l-mahbubîn, Maşuku'l-evvelin ve'l-âhirîn Arüfü'l-esrar-ı Uluhiyyet, cemi ulûm-i resmîde bir deryâ-yı bikerâne bir padişah idi. Cemi âlemin paslanmış âyine-i derûnundan müşkilât-ı müphemelerini başka müşahade ile hal buyurdu. Sırr-i lübb-i dekâyiki ber aheng-i katı ve delâil-i vazîh ile kamu huzzâr üzere rûşen ve hüvveydâ buyururdu. Kamu fuzelânın ve ülema-yı ümmetin hayret parmağı dehân-ı hacâlet-lerinde kalırdı. Hacle neşinân-ı Hazret-i Kuds ve mücavirân-ı Hazret-i üns ol Hazretin hakkında: "Aleyke 'aynillah" dediler** (Risale-i Sipehsâlâr tercümesi s.57).

Eflâkî de onun ilmini anlattıktan sonra onun öğretim faaliyetini şöyle Övmektedir: **"Pek çok düşüncesiz ve duygusuzları arif ve âlim yaptı. Babasının bütün sözlerini başka başka misâller ve eşsiz nazirelerle anlattı ve okuttu. "El veledü sırrî ebih" hadîs-i nebevisi sanki Hazret-i Sultan için varidî olmuştu** (Manâkıb al-ârifin, s.429).

Sultan Veledin dinî, şer'î ve tasavvufî kültürünün değeri onun bu geniş ve köklü bilgisini herkesin faydalanabileceği bir hâle getirmiş ve dâima bu gereği duymuş olmasından ileri gelir, Böyle yapmamış olsaydı, bilgisinin ayrı bir özelliği olmayacak ve tekrara düşecekti. Babasının fikirlerini yayamıyacak, tarikatını tesis edemeyecek, babasından ayrı bir kişiliği de olmayacaktı. Henüz babası hayatta iken bu işin önemini kavrayan Sultan Veled, daha sonra eserlerini bilhassa bu maksatla meydana getirmiş ve vaâzlerinde ve özel musahabelerinde bu noktaya büyük bir önem vermiştir. Sipehsâlâr Risâlesi'nden bazı hususlarda, güçlükleri bulunan mürdlerin bunları çözmek için, Sultan Veledin, eserlerine baş vurduklarını, bu şekilde de güçlüklerini çözümleyemeyince Sultan Veledin bunları, onlara bizzat açıkladığını öğreniyoruz. Daha önce de anlattığımız gibi, bu şekilde davranmasında Mevlânâ'nın da başlangıçta önemli bir etkisi olmuştur. Sultan Veled, bu tarzda çalışmasaydı Mevlânâ'nın değeri, onu anlamağa, bilgileri ve anlayışları yeterli olmayanlar tarafından lâıyık ile takdir edilemeyecekti. Onun gösterdiği bütün bu gayrete rağmen, zaman zaman babasının büyük düşüncelerini ve samimi hareketlerini mâkul karşılamayanlar, onun yakınlarına olan bağlılığını anlamayanlar olmuştur. Bu, Mevlânâ'nın onların kavrayamayacağı kadar her hususta onlardan ileri oluşunun doğal bir sonucu idi.

#### **Mevlânâ:**

**Murdem ender hasret-i merd-i durust**

**Anki mîguyem be kadr-i fehm-i tust**

**(Akıllı, anlayışlı, bir insanın özlemiyle öldüm.**

**Bu söylediklerim, sadece senin anlayışın ölçüsündedir)** beyti ile kendi üstün düşüncesini ve ileri görüşünü vurgulamaktadır. Sultan Veled bütün güçlüğüne rağmen, büyük müşîd ve mürdleri arasındaki bu uzun mesafeyi kısaltmağa, mürdi, müride eristirmeğe çalışmıştır. O Veled Mevlânâ'nın yakınları için de aynı şekilde uğraşmış, bu yüzden, bazan mürdlerin düşmanlığını kazandığı olmuştur. İbtidanâme'nin önsözünde: **"Şemseddin Tebrizî ile Şeyh Salâhaddin ve Çelebi Hüsâmeddin gibi Mevlânâ halifeleri, velayet, ululuk ve ilimleri ile tanınmışlardı. Ama, onlar benim sözlerimle meşhur oldular."** diyerek işinin önemini belirtiyor. Haklı olarak duyduğu bu gururu bazan yenemediği görülür. Sultan Veled bir mecliste Şeyh Salâhaddin'in huzurunda vaaz etmek istemiş; bunun üzerine Şeyh: "Sen dinle, marifet ve mev'izeyi ben söyleyeyim. Vahdet âlemine ikilik sığmaz." diyerek onu susturmuştur. Bir defasında da Mevlânâ'yı inkâr edenleri parça parça etmeyi düşünürken

#### **Mevlânâ kendisine:**

**"Bahaeddin, eğer cennette olmak istersen, herkesle dost ol,**

**kimseye kin besleme, herkese tevazu göster,**

**başkalarından ileri olmak isteme ve olma.**

**Mum ve merhem gibi yumuşak tabiatlı ol. İğne gibi batıcı olma.**

**Sana kimseden kötülük gelmemesini istersen,**

**kötü şeyler düşünme ve öğrenme."** öğütünde bulunmuştur.

Mevlânâ'nın bu nasihatı, oğlunun bu küçük zaafını yenmek için lüzum görmüş olması düşünülebilir.

Eflâkinin anlattığı menkıbeler ve Sultan Veledin eserlerinden anlaşıldığına göre Sultan Veledin sağlam yapılı ve düşünceli, müziğe ve nazma vâkif, keramet derecesinde zeki buluşları olan, düşüncelerini daima açık ve sağlam bir şekilde ifâde eden, sözlerinde ve hareketlerinde dâima aklının kontrolü görülen ve çelişkiye düşmeyen bir kişiliğe sahip olduğu anlaşılıyor. Eserleri bahsinde görüleceği üzere, manzum ve mensur eserleri ise Sultan Veledin şairliği ve mutasavvıflığının derecesini belirleyecek niteliktedir.

#### **Eserleri:**

**Sultan Veledin eserleri Mevlânâ'ninkiler gibi manzum ve mensur olmak üzere ikiye ayrılır. Babası gibi bir divan üç mesnevi ve bir de mensur Maârifî yazmıştır.** Ancak Sultan Veled devrinde Türkçe'nin Anadolu'da varlığını kabul ettirecek bir hâle gelmesinden dolayı, **eserlerinde Türkçe'ye daha fazla yer vermesiyle Mevlânâ'nın eserlerinden ayrılmaktadır.**

Sultan Veledin eserleri yazılış tarihine göre sırasıyla şunlardan ibarettir:

#### **I-DİVAN.**

Sultan Veledin Mevlânâ'ya uyararak tahminen 660/1267-69/1291 tarihleri arasında tanzim ettiği Farsça Divan'ında aruzun muhtelif kalıplarıyla yazdığı 925 gazel ve 455 rubai mevcuttur. Hepsisi, 12719 beyittir. Bunun 129 beyti Türkçe'dir. Büyüklerden Kılıç Arslan, Taceddin Hüseyin, Emin Alâmeddin Kayser, Muinüddin Pervane, Sahip Atâ Fahreddin Âli, Güneş Hatun, Selçuk Hatun ve Tabib Ekmelüddin için yazılmış övgüler ve mersiyeler müstesna, bütün gazeller tasavvufî ve didaktik bir mahiyettedir. Bu gazellerin ve rubailerin en büyük özellikleri ifâdenin hepsinde açık ve sâde oluşudur."

#### **2-İBTİDANAME**

Sultan Veledin 25450 beyitlik üç ayrı ciltten müteşekkil mesnevilerine "Mesneviyât-ı Velediyye" denilir. Bunların birincisi olan İbtidânâme 690/1291 tarihinde yazılmıştır. Ve fâilâtün mefâilün fâilün vezindedir. Her birinin başında kısa veya uzunca mensur bir kısım bulunan 163 parça manzum kısımdan oluşan bu eser Türkçe 80 beyti ile birlikte çeşitli yazmalara göre 9 bin ile 10 bin beyit civarındadır. Sultan Veled, bu mesnevide, Mevlânâ ve onun hemdemi ve musahibi olanların, Seyyid Burhaneddin Muhakkik Tirmizi, Şemseddin Tebrizî, Salâhaddin Zerkûbî ve Şeyh Kerimüddin Begtimur gibi, büyüklerin hal tercümelerini anlatmıştır: Eserin edebi değeri büyük olmakla beraber Mevlânâ ve etrafındakiler hakkında müracaat edilecek güvenilir ve önemli bir kaynak olmak bakımından bilhassa, değerlidir. Eflâkî ve Risâle-i Sipehsâlâr sahibi Feridun Ahmed eserlerini yazarken İbtidanâme'den çok faydalanmışlardır.<sup>12</sup>

### **3-REBÂBNÂME**

Mesneviyât'ın ikinci cildi olan Rebâbnâme'de Hicri 700/1300 tarihinde yazılmıştır. 8000 beyitti ve fâilâtün fâilâtün fâilün vezindedir. Mesnevinin sonunda: "Bu defterde bildiğim şeyleri iki yüz şekilde açıklayarak bildirdim. Bunlar pek yüksek şeylerken herkesin anlayabileceği bir hale getirdim. Orta halli bir sâlik bile bunları anlayabilir. O halde hucetullah benim zamanımda Müslümanlara tamam olmuştur. Bu kitabı okuyup da Hakyoluna gitmeyen ve Hakka ermeyen kimse için artık hiçbir sebep kalmamıştır." demekle Sultan Veled, eserinin gaye ve mâhiyetini anlatmıştır. Yani bu eserde de tasavvufî düşünce ve öğütler yer almıştır. Bu Farsça mesnevilerden İbtidanâme'de 80, Rebâbnâme'de de 162 Türkçe ve yine Rebâbnâme'de 26 Rumca beyit mevcuttur.<sup>13</sup>

### **4-İNTİHANÂME**

Mesneviyât'ın sonuncusu olan Intitanâme'nin yazılış tarihi 700/1303-712/1312 tarihleri arasındadır. 7000 beyittir ve fâilâtün fâilâtün fâilün vezindedir. Bunun da mukaddimesinde Sultan Veled, hikmet ve vaazların tekrarı lüzumundan ve ilk iki mesnevisindeki hükümleri başka bir şekilde ifade ettiğinden bahsederek konu ve mahiyetini belirtmiş oluyor. Tamamen tasavvufî öğütlerden ibaret olan bu mesnevi de sade ve akıcı bir Farsça ile yazılmıştır.

Sultan Veledin bu manzum eserleri arasında güzel ve kuvvetli yazılmış gazeller vardır. Ancak umumiyetle telkin ve öğretme, eğitime amacıyla yazılan ve şiiri şiir yapan duygu ve hayal gibi unsurlar bakımından zayıf olan bu manzumeleriyle, onu bir şair olmaktan ziyade bir nâzım olarak kabul etmek yerinde olur. Bütün manzumelerde hâkim olan yegâne unsur, fikirdir. Esasen **"Şiirden vazgeç Veled, çünkü Allah tecelli etti. Nazım, şâirlerin nasibi, mahvolmak ise, senin kaderindir" ve "Şiirin benim için ne değeri var? Benim şâirlerin hüneri olan şiir söylemekten başka bir sanatım var."** beyitleriyle Sultan Veledin de şairliği kendisine maletmediği anlaşılmalıdır. O, şiiri gaye değil, vasıta bilmıştır. Nazımının en büyük özelliği kendisinin de şu rubaisinde söylediği gibi, ifadesinin açık ve sâde oluşudur.

**Bûd rûşen suhenhâ-yı ki goftem**

**Suhen râ muşkil u muğlâk negoftem**

**Hezâran dūr-ri deryayı maâni**

**Berâverdem berâ-yi halk suftem,**

"Söylediğim sözler aydınlık ve parlaktı. Müşkil ve muğlâk bir söz söylemedim. Mânâ denizinin binlerce incisini topladım ve halk için deldim, deldim"

Kâtib Çelebi'nin Keşfü'z-Zunûn adlı kitabında Sultan Veled'in, Nâfi'îlîfüru adlı bir eseri daha olduğu yazılıdır. Bu eser hakkındaki bilgimiz, yalnızca isminden ibarettir.<sup>14</sup>

5- Maârif, konusu, mahiyeti, yazılış tarzı ve tarihi:

Çevirisini verdiğimiz Maârif, Sultan Veled'in Farsça mensur, tasavvufî bir eserdir ve onun tarikat kuruculuğu yönünü, diğer eserlerine nazaran daha açık olarak göstermektedir. Maârif ihtiva ettiği bahislere nazaran muhtelif uzunlukta elli altı fasla ayrılmıştır. Fasillara başlamadan önce, Sultan Veled, zamanındaki âlimlerin peygamberlerin ve evliyanın her birinin bir mucize ve kerameti tanınmış oldukları görünüşe karşı kendisinin bunlardan her birinin her türlü mucize ve kerameti gösterebileceklerine, yalnız onların zamanın ve çevrelerinin ihtiyaçlarını gözönüne aldıklarına inandığını ileri sürüyor ve bu görüşünü: **"Evliya ve peygamberlerin Allah'dan ayrı bir varlıkları yoktur. Bunlar, Allah'ın birer âleti hükmündedirler. Allah, her şeyi yapmağa kaadirdir. O halde, bunların da bazı şeyler yapıp, bazılarını yapmamaları söz konusu olamaz. Onların her şeyi yapabileceklerini, her türlü mucize ve kerametleri gösterebileceklerini kabul etmek zorunludur."** sözleriyle savunuyor. Bu şekilde Allah'ın birliğini, bütün kudretin onda olduğunu, onun dışında müstakil bir varlığın olamayacağını anlattıktan sonra, ilk fasılda, amelden kastedilen şeyin namaz kılmak, oruç tutmak, zekât vermek ve hacca gitmek olmayıp, bunların yardımı ile, insanın ruhunda, manevî bir ilerleme ve gelişmenin meydana gelmesi ve gerçek dindarlığın da ancak bu olabileceğini belirtiyor. Diğer fasıllarda, tasavvufa, tarikata ve şeriata dair ele aldığı konular, özetle

şunlardan ibarettir: Evliya Allah'ın sırrıdır. Allah'ın sırlarını bilmek için onun velîlerini tanımak, bilmek lâzımdır. Herkes Allah'ı idraki ölçüsünde anlayabilir. Allah'ın her insandaki tecellisi başka başkadır. Mü'min kullarına olan tecellisi, onların kendi indindeki değerleri nisbetindedir... Allah'ı bulmak için, kâmil velinin sohbetine mazhar olmak gerekir.

Fakr yolu, şeriatın özüdür. Gerçek kulluk ise, şeriatın dışına çıkmamaktır. Şeriatın aslı ise, Allah'a yönelmek ve O'na kullukta bulunmaktır.

Nebîler ile aynı özellikleri taşıyan veliler de insanları Hakka çağırırlar. Doğuştan iyi olan her muhakkik, bu davete uyar. İnsan, ya muhakkik veya mukallittir: mukallitler davete uymazlar. Bununla beraber insanlar tamamıyla bu cevherden mahrum kalmış değildirler.

Allah'a götüren her vasıta doğru ve Hakk'tandır. Bu dış varlığı muhafaza etmek günahdır. Çünkü ikilik küfürdür. İnsan kendi varlığından kurtulup Allah'ı da yok olunca, Allah'ı görünce Allah olur. Fakat bunu ancak Allah adamı yapabilir. Binaenaleyh Allah'ı da yok olmuş. Allah adamından meydana gelen harekette hiçbir hatâ olamaz. Nebîler ve velîler de kendilerinden yok ve Allah ile var olmuşlardır.

Küfür insanda yenilgiye uğramış ve nefis de mahkûm olunca, o insan Allahsal (Rabbanî) olur. Her şey aslında ona döneceğine göre, insan da her şeyin ve kendisinin aslı olan Allah'a dönecektir. Bunun vasıtası kâmil bir şeyh veya cezbedir.

Şeyh yeryüzünde Allah'ın halifesidir. Mademki her şey Hak'tandır ve ona döneceğiz, o halde biran önce dönmek ve mesafeyi kısaltmak için bir şeyhe tâbi olmak gerekir. Allah, yeryüzüne nebîleri, insanları hidâyete yöneltmek ve dalâletten kurtarmaları için gönderilmiştir. Şeyh ve nebiler aynı durumdadırlar. Allah, şeyh suretinde Allahlık eder. Her şeyin var olmasında bir neden vardır. İnsan da Allah'ı bilmek için yaratılmıştır. Bunun için Allah'ı bilme yolunda her an ilerlemesi gerekir. Yalnız, Allah'ın zatı hakkında düşünmeyip ancak sanatı üzerinde düşünmelidir. İnsanda doğrudan doğruya Allah'ın zatını anlama gücü ve yeteneği yoktur.

Hak velîlerinin kibir ve tevazuları da tamamıyla Allah'dandır. Bir şeyin iyi veya kötü olabilmesi, Allah'ın rızasına uygun olup olmamasını gerektirir. Fakat kendi varlığından ve benliğinden tamamıyla kurtulup, boşalan Allah ile dolan bir insanın işlerinde Allah'ın rızası artık söz konusu olamaz. Böyle bir kimsenin yaptığı her şey tamamıyla Allah'ın rızasına uygundur. Çünkü meydana gelen her iş aslında Allah'dandır. Bunları iyi, kötü diye ayıran kâfir olur. Allah'ın işlerine itiraz etmemek lâzım geldiği gibi, tarikatta da müridin Allah ile dolu olan şeyhinin işlerine karışmaması ve onları olduğu gibi kabul etmesi zarurîdir. Tevhid âleminde tâlib ile matlup birdir. Bunları ayrı olarak gören ne tâlibdir, ne de matlub.

Allah, yerin ve göklerin nurudur. Her şeyin canıdır. Bu nurdan ancak mü'min bir kulun gönlünden parlayarak etrafı aydınlatır; yani Allah mü'min kulunun gönlünde tecelli eder. Allah için ölenler, görünüşte, ölü, gerçekte Allah'ın huzurunda ve dindirler. Asıl ölüm, bu şekilde ölmemektedir. Gerçek hayata sahib olan Allah ile kaim ve Allah'ın yeryüzünde halifesi olan bir velidir. Bütün bu görülen çeşitli şeylerden Allah'ın birliğine doğru gitmek lâzımdır. Hakikatte suretler, mânadan haber verirler. Herkes mânayı doğrudan doğruya kavrayamaz. Bunu yapabilmek için her mâna bir suret kalıbına girmiştir. Akıllı bir insan, her şeyin suretinden, hayalinden o şeyin gerçeğini arar. Bu âlem de âlemin aksi ve gölgesinden ibarettir. Bu âleme gönül bağlayanlar, hiçbir şeye eremezler. O âlemi ananlar ise ölümsüzdürler.

Kendini bilen Allah'ı da bilir. Benlik ve bizlik bütün kötülüklerin aslıdır. Hakk yolunu katetmek için dert çekmek, sadakat göstermek, şevk ve aşk gerek. Bir insan, maddî varlığından tamamıyla kurtuluncaya kadar kendinden emin olmamalıdır. Bu duygular, daima büyük bir tehlikeyle karşı karşıyadırlar. Tehlikeyi uzaklaştırmak için büyük bir sadakat ve aşk lâzımdır. Çünkü aşk ölmez, ebedîdir. Yaşamak için Allah aşkı ile ölmek lâzımdır.

Amel ve tâat insanın aslını değiştirmez. Bunlar, ancak insanda yaratılıştan var olan cevherin ziyan olmamasını temin ederler. Amel vacibtir. Uyanık bir kul Allah'ı sebepler perdesinden görebilir. İbâdet ve tâatta bulunup Allah'dan yardım diler.

Dünya ehline, dünya için tevazu göstermek yanlıştır. Tevazu, Allah'ın rızasına uymak için gösterilmelidir. Bu tarz bir davranış, o insanın Allah hakkındaki düşüncelerinin ifadesidir.

Şeyh ve velilerin önünde izzet-i nefsinin yokeden, zulmü ve büyüklenmeyi bir tarafa bırakan bir insan, mutlaka Allah'ın inayetine mazhar olur. Dervişlere saygı göstermek lâzımdır. Sevgi ve düşmanlık da Allah'ın rızası için olmalıdır.

Herkesin sırrını Allah ve Allah adamları bilir. Bunlardan başkaları için bu sırlar, bu dünyada gizlenmiştir. Kıyamet, benlik perdesinden kurtulmaktan, dalâlet perdesini yırtmaktan ve Allah'ın kemal güneşini müşahade etmekten ibarettir. Bunlar da, nebilere bağlanmakla mümkün olabileceğinden, nebilerin ve peygamberlerin varlığı bir Kıyamettir. Onlar olmadan kimse, Allah yolunda yürüyemezdi. Allah, yeri ve gökleri, hülâsa buâlemi nebiler, abdallar, sâlihler ve âbidler için yaratmıştır. Bunların mirası da su ve topraktan yaratılmış çocuklara değil, gerçek manevî çocuklara intikal eder. Yeryüzü mülküne



ancak sâlih ve âbid kullar vâris olurlar. Ve yeryüzü mülkü tamamen sâlih dervişlerindir.

Yaratıklar üç türdür: Hayvan, insan ve melek. İnsanın ilmi ve nutku melekî, cismi ise hayvanidir. İnsan, bu cismanilikten yani beşerî vasıflarından kurtulduğu, yani ölmeden evvel öldüğü zaman melek olur.

Allah adamı, içinde bulunduğu her halde taâttedir. Çünkü bütün âlem bilerek veya bilmeyerek Allah'ı ibâdet ederler. Her faydalı iş, bir nevi ibadettir. Allah'ı bulan her şeye karşı doymuş olan bin insan güneşe benzer. Güneş gibi varlığı ile her şeye nur verir. Başkalarına muhtaç değildir.

Allahdan başka her şey yok oldu. Varlığın aslı, bu anlamda yokluktur. Binaenaleyh varlıktan kurtulup yokluğa koşmak, bunun için de aşk ve vecd lâzımdır. İnsanlar suret, hayal âleminde yaşadıklarında mânevi ve hakiki varlıkların tadını bilemezler. Bunun için, Allah, Cennetin güzelliklerini ve Cehennem azaplarını insanlara bu âlemde türlü türlü örneklerle göstermiştir. Suretler fânidir. Suretlerin bulunduğu bu dünyada fânidir. Beka, mânaya mahsustur.

Mü'min bir kulun, niyeti amelinden hayırlıdır. Amel beden, niyet kalbin işidir. Kendisinin, Allah'ın bir âleti olduğu hakikatini bilen, Allah'a ulaşır.

İnsan, görünüşte küçük, gerçekte büyük bir âlemdir. Bütün nebiler, velîler ve vâsıllar aynıdır. Bunlardan birini görmek, hepsini görmekle birdir. Nebiler muma benzerler. Vahiy nuru ise bu mumun suleleridir.

Namazda Allah'ı görüyormuş gibi bulunmak lâzımdır. Din yolu, hizmet ve ibâdetle katedilir. Geçmiştekiler, Allah'a bu şekilde ermişlerdir. İlim ve münazara insanı hiçbir zaman amacı olan Allahya erdirmez.

Bilginler nebilerin vârisidir. Fakat bu bilginlerden, velîleri ve âşıkları kastediyoruz. Bunların bilgisi, kendiliğinden doğmadır. Kitaplardan öğrenilen bilgilerle nebilerin ve velîlerin bilgisi bir olmaz. Taklidi ilimle kimse bu dünya zindanından kurtulamaz. Velîlerin bilgisi, insanı diriltir. İşte bu cins bilgilerle kısaltılmış olan bilgiler, velîlerin vârisi olurlar.

Bazı kimselerin şeyhten uzak bulunmaları, ona yakın olmalarından daha hayırlıdır. Allah nebilerinin ve velîlerinin emir ve menettikleri şeylere karşı koyanların sonu ebedî dalâlettir. Kendini bu emir ve menedilen şeylere feda eden, kendi isteklerini bırakıp Allah'ın irâdesi, Kur'an'ın hükmü, velîlerin öğütleri ve kendi içlerinden gelen ilhamla yaşayan kimse nadirdir. Bundan başka, Kur'an ve Hadîs'in aracılığı olmadan hareket edebilen kimse de vardır. Bunlar, "Allah dilediği şeyi yapar" sırrına mazhar olmuşlardır. Kul olan, kendi arzularını terkedip Allah'ın arzusuna uyar. Böyle hareket eden bir kul, sülûkün sonunda öyle bir dereceye erişir ki, burada her ne yaparsa Allah'ın emri ile yapmış olur. Bu dereceye gelmiş ve bu sırta ermiş olan bir kulu, vâsıllar ve Allah'ı bilenlerden başka pek az insan kabul eder ve ona inanır.

Cisimler kesif, ruhlar ise lâtiftir. İnsanın, canını bedeninde görmesi gibi Allah'ı da canında görmeğe çalışması lâzımdır. Çünkü beden, candan can da Allah'dan diridir. Kendini gören, Allah'ı da görür. Süflî, ulvî, nur ve zulmet olarak ne varsa, hepsi insandadır, insanın varlığında, iç âleminde Miraç vardır. Allah'ın kulları makbul ve makbul olmayan olmak üzere iki türdür. Yetmiş iki milletten yalnız biri Allah'ın indinde makbuldür. Bunlar da kullar ve âşıklar olmak üzere iki kısımdır. Peygamberler kullukta kâmil ve mertebe itibariyle meleklerden daha üstündürler. Âşıklık ise, vehbîdir.

### **Allah'ın işlerini, Allah için doğru yapmak gerekir.**

Bu dünya, bir hayaldir, rüyadır ve bir Cehennemdir. Bunlardan vazgeçmek ise Cennet'e kavuşmaktır. Fakat bunu yapabilmek, çok güçtür.

Allah'dan başka bir kurtarıcı yoktur.

Evlüyaya keramet gösterdikleri için bağlanmak doğru değildir. Bâtıl ehli, Hakk'a yabancısıdır. Hikmet marifet, gerçek sırlar ve menedilen şeyler, herkesin manevi besini olamaz.

Dervişin dünya ve dünya ile ilgili her şeye yi. çevirmesi lâzımdır. Çünkü dünya sevgisi, bütün kötülüklerin başıdır. İbâdet ve Allah'a kullukta gevşek davranmak, yolunu kaybedenlerin ve görünüşte dindar olanların belirtileridir. Allah erleri Allah'ın sıfatı ve ahlâkı ile sıfatlanmış ve ahlâklanmışlardır.

İman, zevk ve şevkten ibarettir. Varlıktan geçmedikçe insan, mutlak yoklukta uçamaz. Benliksizlik âlemine benlikle mahrem olunabilir mi? Azizlerin sohbeti, uzletten vahdetten, müşahade ve riyazetten daha faydalıdır. Şeyhin bir sohbetinden elde edilen fayda, yıllarca ibadet etmekle elde edilemez. Çile çıkarmak, evliyanın âdeti değildir. Muhammedîler için bidattir.

Allah'ın tasavvufu gönüldedir. Hayırlı işler aklın sıfatıdır. Esas olan akıldır. Amel ayrıntıdır.

Bir bakışta bütün kerametini müride verebilen şeyh, gerçek şeyhtir. Mürid, şeyhin hizmetinde bulunur, şeyhten faydalanırsa, sonunda şeyhin aynı olur.

Allah ile meşgul olmak, zahiren dünya malı ve kaydından kurtulmak değildir. Şeriatlerdeki ihtilâflar

onları ortaya koyan peygamberlerin tabiatlarındaki ihtilâftan meydana gelmiştir.

Bütün ruhlar, bedenlere inmeden evvel birdiler. Aralarında gerçek bir ülfet vardır.

Maârifte görüldüğü gibi, tevhide ve tasavvufa ait akideler, tarikat âdabına ve şeriata dair kurallar her fasılda, muhtelif vesilelerle ortaya koyularak, âyet ve hadîsler ile teyid edilmiştir. Sultan Veled inanç ve görüşlerini açıklamak için meşhur kıssalardan, babasının ve kendisinin şiiirlerinden Senâi ve 'Attar'dan faydalanmıştır. Bunlardan ayrı olarak verdiği kendi öz buluşları olduğu anlaşılan örnekler, esere başka bir özellik kazandırmıştır. Ayetler, Hadisler ve bilhassa Mesneviden alınan beyitler, mısralar, rubâiler, sık sık tekrar edilmiş olduğu halde, Sultan Veledin kendi buluşları olan bu örnekler her yerde başka başkadır. Tekrar edilen âyetler, hadîsler, manzum parçalar, meseller de esere yeknasaklık vermeyip, aynı mahiyette, fakat çeşitli yollardan ve çeşitli suretle ifade edilen meseleleri birleştirmektedir. Bazı fasıllarda aşağı yukarı aynı bahislerin tekrar edildiği görülür. Risâle-i Sipehsâlâr'da, herhangi bir hususta güçlükleri bulunan mürîd-lerin, Sultan Veledin manzum eserlerine ve mensur sözlerine başvurduklarını, bunlarda müphem ve müşkil görünen kısımları Sultan Veledin tekrar açıkladığı yazılıdır. Bu, bize tekrarların nedenlerini anlatmış olduğu gibi, Maârifin ne gibi bir ihtiyaç karşısında ve ne şekilde tertip edildiği hakkında da bir fikir veriyor. Sultan Veled, Maârifî meselâ İbtidanâmesi gibi, belli bir süre içinde başlayıp bitirmemiştir. Bu, muhtelif tarihlerde kendisinden sorulan suallere verdiği cevapları tesbit ve bilhassa telkin etmek istediği fikirleri de bunlara ilâve etmek suretiyle, yani parça parça yazılarak meydana getirilmiştir. Eserin kırk dördüncü faslı şu şekilde başlar: "Tacüddinu'l-Buharî, Hazret-i Veled'den -Allah onun gölgesini uzun, bereketini çok etsin - şunu sordu; Sultan Veled, karşılığında şunları buyurdu." Bilhassa bu fasıl eserin anlattığımız şekilde meydana geldiğine büyük bir delil teşkil etmektedir... Sultan Veled adı geçen kimsenin sorusunu cevaplandırırken yanında bulunanlardan biri söylenenleri yazarak Sultan Veled'e veriyor, o da gerekli düzeltmeyi yaptıktan sonra diğer fasıllarına ilâve ediyor. Dua ve ifade tarzı bize bu şekil bir izaha imkân vermektedir. Yine eserin elli iki ve elli üçüncü fasıllarını Eflâkî, Şeyh Salâhaddin'in sözleri olarak aynen yazmıştır. Bu ikişer cümlelik fasıllar ifade bakımından olduğu gibi, şeklen de ötekilere benzemiyor. Bunlardan sonra gelen fasıllar ise her bakımdan diğer fasıllarla aynı özellikleri taşımaktadırlar. Dört yazmada da bu iki fasıl bulunduğu için sonradan ilâve edilmiş olma ihtimali zayıf görünüyor. Bu, ilâve keyfiyetini de yazarın zamanında kabul etmek zorunlu görünüyor. Bu iki örnek de eserin doğrudan doğruya kaleme alınmayarak parça parça meydana getirildiğini açıklıyor. Fakat daha önce de söylediğimiz gibi, genellikle fasıllar arasında büyük bir konu, ifade ve amaç birliği vardır. Yalnız parça parça meydana geldiği halde her bakımdan bir bütünlük gösteren bu esere, Büyük Bahaeddin Veledin Maârif adını verdiğini kesin olarak söylemeliyiz. Çünkü Eflâkî, diğer eserlerini, divanı ve mesneviyâtı, diye adlarıyla yazdığı halde Maâriften hiç bahsetmemektedir. Sonra, Sipehsâlâr sahibi de bir vesile ile eserden, "Sultan Veledin mensur sözleri," şeklinde bahsediyor. Eğer bu kadar önemli bir eser daha o zaman adını almış olsaydı, Eflâkî bu derece bilmemezlikten gelmeyecek, Sipehsâlâr sahibi de adını bildirecekti. İran'da taş basması olarak basılan eser, (1333) Sultan Veledin olduğu bilindiği halde, Mevlânâ'nın Fihi Mâfih'inin ikinci cildiymiş gibi, "Fihi Mâfih'in ikinci cildi", adını taşıyor. Bunu Mevlânâ'ya hürmeten yapmış oldukları düşünülebileceği gibi, esas alınan veya görülen nüshaların asıl adını taşıması ihtimali de vardır. Sultanü'l-Ulemâ Muhammed Bahaeddin Veledin üç ciltten ibaret eseri ve Burhaneddin Muhakkikin bir kitabı, Maârif adını taşımaktadır. Veled Çelebi, Şems'in de aynı isimde bir eseri olduğunu söylüyor.<sup>15</sup> Buna nazaran aynı mahiyette olan eserlerin adına uyularak sonradan bu esere de Maârif adının verilmiş olması mümkündür. Bazı yazmalarda da Maârifnâme, adını taşımaktadır. Bu eserin yazarının diğer eserlerinden sonra meydana gelmiş olması muhakkaktır.

Eğer, meselâ İbtidanâme'sinden evvel böyle bir eseri olsaydı Divan gibi bundan da Sultan Veled: "Büyük babama uyarak da Maârifî yazdım," diye bahsederdi. Diğer iki mesnevisinde de bu eserine dâir bir şey söylemiyor. Maârifin de İntihanâme gibi, Hicri 700 ile 712 tarihleri arasında yazılmış olması mümkündür.

Yüzyıllarca önce yaşamış büyük bir topluluğun, düşünce ve duygusuna hâkim olan inanç, düşünüş ve görüşleri büyük bir açıklıkla ifâde ve her yönüyle ihtiva etmesi bakımından Maârifin değeri ve önemi, büyüktür.

Sultan Veled'in düşünce yönünden değerli olduğu gibi nev'inin, tarzının teknik özelliklerini de tebarüz ettirebilen nesir dili, nazmına nazaran daha zengin; fakat daha kapalıdır. Seçili cümleler ve müteradif kelimelerin bolluğu çeviride Türkçe karşılıklarını bulmakta güçlüğü yer vermiş olup, eserin hacmini küçültmeğe yetkili bulunmadığımızdan bütün çabalarımıza rağmen, Türkçemize yabancı bazı kelime ve tertipleri aynen almak zorunluluğu kendiliğinden doğmuştur. Bununla beraber Maârifin üslûbu, genelde sade ve sağlamdır.

Çeviride karşılaştığımız birçok güçlükleri halletmek suretiyle daima değerli yardımlarını gördüğüm Hocam Prof. Necati Lugal'i (ölümü 1964, Ankara) burada minnet ve şükran duygularımı tekrarlayarak rahmetle anarım.

**Maârifin gördüğümüz, belli başlı yazma nüshaları şunlardır:**

**1- Çeviriye esas olarak almış olduğumuz Dr. Feridun Nafiz Uzluk'a ait yazma nüsha:** Kahverengi meşin ciltli, miklablı, 362 sahifelidir. 19x12.50cm. ebadında, yazının kapladığı kısım ise 8.5x14.5 cm'dir. Sahifede on beş satır vardır. Başında güzel bir tezhip mevcuttur. Diğer sahifelerdeki yazılar da müzehhep çerçeveler içinde bulunmaktadır. Ayetler, hadîsler ve mesnevi, nazım, şiir rubai, beyit ve mısra gibi başlık mahiyetinde olan kelimeler surhla yazılmıştır. 55 fasıl olup yazısı ta'fik, kâğıdı abadîdir. Sonuncu bahis, insanlara akılları nisbetinde söz söyleyiniz, ibaresiyle sona erdikten sonra sahife yırtılmış, sonradan başka bir kâğıtla tamamlanarak, "Sultan Veled'in Maârifi tamam oldu. Allah onun aziz olan ruhunu takdis etsin," yazılmıştır. Bu şekilde müstensihî ve istinsah tarihi belli değildir. Diğer yazmalarla mukayese edilince güvenilir bir yazma olduğu görülmektedir.

**2- Millî Eğitim Bakanlığı kitaplığında bulunan 3 No.lu yazma nüsha:** Yeşil ciltli, 103 varaklı, 19,5x14 ebadında ve yazının kapladığı kısım, 17.5x10.5 cm'dir. Her sahifede 26 satır vardır. Başında tezhip mevcuttur. Yazılar surhla çizilmiş çerçeveler içindedir. Bunda da âyetler, hadîsler ve mesnevî, nazım, şiir, beyit gibi kelimeler surhla yazılmıştır. Kağıdı abâdî, yazının nevi ta'likdir. B>u nüshada 33 fasıl vardır. Yalnız ilk nüshada ayrı ayrı gösterilen fasılların birçoğu, bu yazmada tek fasıl olarak gösterilmiştir. Bu bakımdan fasıl adedi, diğer nüshalara nisbeten eksiktir. Rıdvan adlı bir müstensih tarafından 1020/1611 tarihinde istinsah edilmiştir.

**3- Konya Eski Eserler Müzesi'nde 2152 numarada kayıtlı bulunan yazma nüsha:** Parlak, kahverengi meşin ciltlidir. 300 sahife ve her sahifede 17 satır vardır. Baştafta çok güzel ve zarif bir tezhip mevcuttur. İnce, parlak, açık sarı renkte bir kâğıda güzel bir ta'likle yazılmıştır. Ayet, hadîs ve büyüklerin sözlerinin altı kırmızı mürekkeple çizilidir. Ebadı, 20x12.55, yazının kapladığı kısım ise 7.8x14.2 cm.dir. 52 fasıl vardır; müstensihî ve istinsah tarihi belli değildir.

**4- Konya Müzesi'nde 149 numara ile kayıtlı bulunan yazma nüsha;** cildi, 278 sahife ve 23.7x16.5 ebadındadır. Her sahifede 19 satır vardır. Yazılar çerçeve içine alınmamıştır. Sahife kenarlarında Arapça bazı ibareler yazılmış ve birçok sahifelerde rutubetten yazılar silinerek okunulmaz hale gelmiştir. Kalın ve koyu renkli bir kâğıt üzerine kalın nesihle yazılmış. Yazısına ve kâğıdına dayanılarak eski bir nüsha olduğunu söyleyebiliriz. Bunun da müstensihî ve istinsah tarihi belli değildir. 42 fasıldır. İlk nüshanın fasıl adedinin fazla oluşu bunlarda bir fasıl olarak görülen bazı fasılların ilk nüshada iki ve üç fasıl olarak gösterilmiş olmasındandır.

Maârifin İstanbul kitaplıklarında çok daha eski ve kıymetli yazmaları olduğu daha sonraki araştırmamızda görülmüştür.

Maârif ilk önce 1949'da Meliha Ülker Tarkâhya (ANBARCIOĞLU) tarafından dilimize çevrilerek, Dünya Edebiyatından Çeviriler Şark İslâm Klasikleri: 19 serisinde, İstanbul Millî Eğitim Basımevi'nde 1949, basılmıştır.

## Meliha Ülker ANBARCIOĞLU

(1) Mevlânâ Celâleddin Rûmî, eskiden beri Belh'te yaşayan bir Türk ailesine mensup bulunan, nesebini Ebubekir'e kadar çıkaran, Eflâkiye göre Harzâşâh'la akrabalığı olan, bazı kaynaklara göre Harzâşâh Mehmed Tekeş'in etkisiyle veya Moğol istilâsı yüzünden 616-618/1219-1221 tarihleri arasında Belh'i terkederek Bağdad ve Hicaz'a gelip buralarda birkaç yıl kaldıktan sonra, Anadolu'ya gelen, Erzincan veya Lârende'de birkaç yıl oturarak, Selçuk Sultanlarından I.Alâeddin Keykubat'ın daveti üzerine Konya'ya gelerek yerleşen ve burada yine Eflâkiye göre 628/1230 tarihinde ölen Sultanü'l-Ulema Mehmed Bahaeddin Veled'in oğludur. Bahaeddin Veled, 628 tarihine kadar yaşadığına göre, 623 yılında doğan torununa adını bizzat kendisi vermiş olabilir.

Sultanü'l-Ulemâ Bahaeddin Veled'in hayatı, düşünceleri ve eseri için bak: Dr. Mahbub Serac, Mevlânâ-yı Belhî ve Pedereş, Kabil 1340 HŞ; Ma'arif-i Muhammed ibn Hüseyin Hatibi-yi Belhî meşhur be Behâ Veled be tashihi-i Bediu'z-zaman Furuzanfer Tahran, Çaphane-i Meclis, 1333 HŞ. (önsöz, S.Elif-Mâ).

(2)Mevlâna Celâleddin-i Rûmî, Mektubât, neşr-i Yusuf Cemşidî pûr-Gulâm Hüseyin-i Emin, Tahran 1956; S. 140,62.mektup.

(3) Burada Mevlânâ, Şeyh Salâhaddin'den, bizim Şeyh Salâhaddinimiz, diye bahsediyor. Mevlânâ, Salâhaddin Zerkûb'u 652/1254 tarihinde mür"idlerine şeyh tâyin etmiştir. Buna göre, Sultan Veled'in bu halvete girdiği zaman, Eflâki'nin dediği gibi, yirmi yaşında olmayıp, en az yirmi dokuz yaşında olması gerekir. Sultan Veled, birkaç defa halvete girmiştir. Eflâkinin, bununla diğerlerini veya daha öncekileri karıştırmış olması ihtimal dahilindedir.

(4)Bak: Mektubât-ı Mevlânâ, S.77-78; Manâkib al-ârifin, S.399.

(5)Mektubât-ı Mevlânâ, S.127-128

(6)Bak: Mesnevi-yi Veledî, ma'rûf be Velednâme-i Bahaeddin Sultan Veled, neşr-i Celâl Humâî, tahran 1315 HŞ.S.123.

(7)Bak: Veled-nâme, S.I 27;Manâkib al-ârifin, S.340.

(8)Mevlevîlik tarikatı için Bak: Abdülbâki Gölpınarlı, Mevlânâ'dan sonra Mevlevîlik, İstanbul 1953; I.A.C. 11.S.32, Tahsin Yazıcı Sultan Veled

Maddesi

(9) Eflâki ölüm tarihini, 712 senesi Receb ayının 10'ncu gününe rastlayan bir cumartesi gecesi (11 Kasım 1312) olarak bildiriyor. (Manâkib al-ârifin S.449) Sipehsâlâr Risâlesi'nde ise "96" yıl yaşadığı ve 716/1316 tarihinde öldüğü yazılıdır. Buna göre Sultan Veled'in 623/1226'da değil, 620/1223'de doğmuş olması gerek; Mevlânâ on sekiz yaşında evlendiğine göre, 622 yılına rastlıyor, Veled'in 620'de değil, 623'de doğması zorunludur. Ömrü de genellikle doksan yıl olarak kabul edildiğinden Sipehsâlâr'ın bu hususta biraz mübalâğa ettiğini kabul etmek gerekir.

(10) Bak: Cavahir al-Mudia fi Tabakat al-Hanafiya, Haydarâbâd 1332, s.11, 120.

(11)Divan, 1941 yılında Ankara uzluk Basımevi'nde Feridun Nazif Uzluk tarafından "Divan-ı Sultan Veled" adıyla ve bir önsöz ile birlikte

bastırılmıştır; Bak: I.A. Sultan Valad Maddesi

(12) İbtidanâme, Hicrî Şemsî 1357 yılında Tahranda Hüseyin ikbal adlı bir kitapçı tarafından (Velednâme) adlı altında bastırılmıştır. Başında Celâl Hümâî tarafından yazılmış 128 sahifelik etraflı ve çok faydalı bir önsöz vardır; Sultan Veled, İbtidanâme, çeviren Abdülbaki Gölpınarlı, Ankara 1976, Önsöz S.XV-XXI.

(13) XIII'ncü yüzyıl Anadolu Türkçesi'nin ilk manzum örneklerinden olmaları bakımından büyük bir değer taşıyan bu Türkçe manzumlar Veled Çelebi İzbudak tarafından 1925 yılında (Divan-ı Türk-i Sultan Veled) adı altında neşredilmiştir. Ayrıca müsteşriklerden Radloff C.Salemann ve Simimou tarafından da incelenmiş ve neşredilmiştir. Radloff, Die Seldchukischen Verse im Rebâb-Nâmeh (Melanges Asiatique Tires du Buletin de L'academi imperiale des sciences de St. Peterzburg, Tome X.S. 1 73-245) C.Salemann, Noch enfem aide Seldschukischen Verse Von C.S. Melanges Aslatique Tires du Buletin de L'academi Imperiale des sciences de St. Petedzburg, Tome X.S. 1890. Simirou, les vers dits Seidjouk et le christianisme Turç, Dans actes du XI eme Congres International des Oriantalltes, Paris, 1899.R 143 et suiv M.Hartman, Der İslamische orient III. İmpulitische Briete aus der der türkki, Leipzig 1910 R 193 sur les vars Seldjoukides; Mecdut Mansuroğlu, Sultan Veled'in Türkçe Manzumeleri, istanbul 1985, S. 10-42; İ.A.Sultan Valad Maddesi; Rababname-i Sultan Valad, Dr. Ali Sultanî Gerd-Feramevzi Neşri, Tahran 1980.

(14)Keşf-ü'z-Zünûn, Maârif Matbaası, 1943, C.II. s.1922; İbtidâ-nâme, önsöz S.XIV

(15) Hazret-i Şems'in dahi bir cila<sup>1</sup> mensur Ma'ârif i olup, bâlâda söylediğim yaran buna da Hirka diye ayrı bir ad koyup, kendilerine ayırdıkları Divan-ı Sagir vesaire idadında havasa ait İstanbul 1937 (S. 111), Şems'in bu eseri "Makâlât -i Şems" adıyla da tanınır. Bak: Makâlât-ı Şems-i Tebrizî, Yücel Tankaya Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Fars Dili ve Edebiyatı Kürsüsünde yaptırılan Doktora tezi-1972, Ankara).



# MAÂRİF-İ HAZRET-İ SULTAN VELED

Esirgeyen, başışlayan Allah'ın adıyla başlarım.

Nebîler ve velîlerin her biri, bir mucize ve keramet ile mahsus ve meşhur idiler.

Bilginler ve doğruyu arayanlar (muhakkikler): "Ulu Allah onlardan her birine bir şey başışladı, birine verdiği şeyi, öbürüne vermedi." derler.

Veled der ki: "Peygamberlerin her biri, her türlü mucize ve kerametleri tamamen ve mükemmelen göstermeğe muktedirdir; fakat onların her biri, zamanın ihtiyacı ve o zamanda yaşayan insanların arzuları ölçüsünde bir mucize göstermiştir."

Bu fikrin aydınlanması için örnekler verelim: meselâ kuyumculuk, ayakkabıcılık, terzilik ve bunlardan başka sanatları da bilen bir kimse, birtakım insanlar için elbise dikince: "Bu adam yalnız elbise dikmeği bilir" demezler veya fıkıh ve hey'et bilen hekimliğe vâkıf olan bir bilgin, bir hastayı iyileştirirse, bilgisi bundan ibarettir, denilemez. O, muhakkak zamana, işe ve ihtiyaca göre, bildiği şeylerden yalnız bir tanesini göstermiştir.

Bunun gibi, değirmeni döndüren su için akıllı bir insan: "Bu su, yalnız bu değirmeni döndürmeğe yarar," der mi? Bu, su bilindiği gibi pek çok işe yarar. Hem çamaşırları artırır, hem tarlalara ve başışlara tazelik ve canlılık verir, otlar ve çiçekler bitirir. Sadece, bu değirmenin bulunduğu yerde, değirmeni döndürmektedir. Eğer onu başış ve kırlara doğru bırakırsan aynı su, orada daha başka işler görür.

O halde bir peygamberde de bütün mucize ve kerametler mevcuttur; fakat o, zamanın ve kavminin ihtiyacı kadar mucize ve kerametler gösterir. Öyle ise, bütün peygamberlerde mevcut bulunan mucizelerin ve kerametlerin hepsi, her birinde ayrı ayrı ve tamamıyla mevcuttur. Yalnız şu kadar var ki diğer mucizeleri de göstermeğe muktedir olduğu halde, bunlardan ancak birini göstermiştir. Daha başışkalarını da gösterebilir.

Peygamber, Allah'ın mazharı ve âletidir. Hakkın önünde fâni ve yok olmuştur. Allah her şeye kaadir değildir, demek doğru olmaz ve imkânsızdır. İş yapan (faal) Allahdır. Onlar, kâtibin elindeki kalem gibidirler. Kalemin çizdiği her şeyi, hakikatte kâtip çizmiştir. Veya bir insanın elindeki ok ve yaya benzerler. Okun fırlaması yaydan değil, insandandır. Bunun için Ulu Allah:1 Ey Muhammed attığın oku sen atmıyorsun. Onu atan biziz. Biz ki Allah'ız, yaptığın her şey bizim istek ve buyruğumuzladır. Bunda senin ne yerin olabilir? Çünkü işi biz yürütüyoruz ve bizim isteğimiz yerine geliyor. O halde her kim seninle döğüşür, savaşırsa bunları bizimle yapmış olur ve her kim sana uyar, senin buyruğunu yerine getirir ve seninle dost geçinirse bizimle yapmış olur." buyurmuştur.



## FASIL: 1

Biri: "Asıl olan şey ameldir" dedi. Bu hususta söylenecek söz, bundan ibaret değildir. Ameli hakkiyle anlatabilmek için, bir kimsenin ortaya çıkıp ameli nasıl anlıyabilirsin?

Sen amelden, namaz kılmayı, oruç tutmayı, hacca gitmeyi, geceleri uyumayarak ağlayıp inlemeyi ve perhiz etmeyi anlıyorsun. Halbuki bunların hiçbirisi de amel değildir. Bunlar ancak amelin sebepleridir. Hepsini yaptığın zaman bunların sende bir etki sağlaması mümkündür. İşte o zaman sen, ibadet etmiş ve olduğundan başka bir şey olmuş bulunursun.

Kur'anda2: Namaz seni gûnahtan, suç işlemekten, kötülükten, noksan ve kusurlardan ve isyandan korur, temizler, buyrulmuştur. İşte senin bunları yapmamış olman ve bunlardan temizlenmiş bulunman ameldir. Eğer kendini bunlardan kurtarmamışsan, namaz kılmamış sayılırsın. Bunun için Peygamber -O'na Selâm olsun namaz kılmış olan bir kimseye: "Namaz kılmadın, kalk namaz kıl" (H.Ş.). diye buyurdu. Bunun üzerine o adam kalkıp namaz kıldı. Tekrar: "Kalk namaz kıl, namaz kılmadın" buyurdu. O adam yine kalktı ve namaz kıldı. Peygamber bu defa da: "namaz kılmadın" dedi ve sonunda: "Kalb huzuru olmadan, namaz kılmak doğru değildir" (H.Ş.) buyurdu.

O halde ortaya koymuş oldukları bu rûkû, sücûd ve kıyamı yerine getirmekle, gerçek amel yapılmış

olmaz. Yani dinde ortaya konulan bu dışla ilgili hareketleri yapmakla amel yerine getirilmiş olamaz.

Hakikî amel, içi değiştirmektedir. Nitekim insan tohumu, ana rahminde şekilden şekle girer. Alâka ve mudga olur. Nihayet insan şeklini alır, canlanır, dünyaya gelir, büyür ve bir insan olur.

İşte bu türlü değişmek, aşağı derecelerden yukarı derecelere çıkmak, amelidir. Miraç dedikleri de bu tarzda olur. Yukarıda anlatıldığı gibi kul da bir halden bir hale döner. Bu sırada meydana gelen ikinci hal, birinci halden; üçüncü hâl ikinci hâlden daha iyidir. Böylece bu, sonsuz olarak devam eder. Peygamber Hazretleri - O'na selâm olsun-: "İki günü bir olan kimse aldanmıştır" (H.K.). buyurmuştur.

Hadîste: Dünya ahretin tarlasıdır, varit olduğuna göre, bu dünya pazarında her kulun ekmekte, yani yarın ahrette sevabını görmek maksadiyle ve iş yapmak hususunda ilerleyişinde, iki günü bir olmuş, her gün manen ilerlememişse o kimse aldanmıştır. Çünkü insanın günden güne hattâ her an manen ilerlemesi lâzımdır. İşte gerçek anlamda amel budur. Böyle bir ameli insanlar nasıl görebilirler? Bunu ancak Allah görür ve bilir.

Ulu Allah: "Benim dostlarım, benim kubbelerimin altında gizlidirler. Onları benden başka kimse bilemez" (H.K.). buyurmuştur.

Netice itibarıyla bilgi (ilim) amele namaz, oruç gibi bedenî işlerden ve amelden daha yakındır. İlmin amelden ayrı olması ve ona faydası dokunmaması mümkün olabilir mi? Halbuki bedenî hareketlerin amelden ayrı bulunması ve amele faydası olmaması daha çok mümkündür. Çünkü inatçı, kötü niyetli ve iki yüzlü (Cehud), münafik (müslüman görünen) bir kimse zahiren bedenî ameli yapmış olabilir; fakat dinin asıl hükmünü yerine getirmiş, hakkı ispat etmiş sayılmaz. Eğer bunları bilseydi ve yapabilseydi zaten bu vasıflara lâyık olmazdı. O halde halkın gördüğü ibâdetlerden, âyinlerden, mezheplerden anlatılan ve gösterilen şeylerin hepsi, amelin aslı, kendisi olmayıp sebepleridir.

Bersisa, yıllarca hakikatte hiçbir zahidin yapamayacağı bir şekilde ibadette bulundu. Yani zahirî ameli yerine getirdi. Fakat sonunda kâfir olarak öldü. Bunun gibi İblis de binlerce yıl gökte ibadetle meşgul oldu. Eğer bu zahirî ameller onda bir etki yapmış olsaydı Allah'dan: "Adem'e secde et!" emri gelince, secde ederdi. İsa - O'na selâm olsun - zahirî amelleri yapmamıştı; fakat gerçek ameli o yaptı. Çünkü birdenbire çocukluk halinden ihtiyarlık haline geçti ve Muhammed Mustafa'nın kırk yaşında iken iddia ettiği aynı dâvayı ve vahyi o daha beşikte iken beyan eyledi.

Peygamber: "Ben Allah'ın bir kuluyum. Bana gökten bir kitap indi. Allah beni Peygamber yaptı ve beni kerim kıldı. (Kur'an, Sûre: 19, âyet:30-31)" buyurmuştur. Gerçek amel senin bulunduğun halde, her an başka bir hale geçmen ve manen ilerlemendir. Bunun gibi, iksiri bakır üzerine döktüğün zaman, bakırın altına dönmesi amel olur. Eğer altın olmazsa binlerce çekiç darbesi yese, yüz defa kaynasa, genişleyip uzasa, yine bakır olarak kalır. Altını tanımayanlar, amelin görünüşüne bakanlar ve bunu esas olarak kabul edenler: "Eğer yeryüzünde altın denen bir şey varsa o da mutlaka budur. Çünkü bu kadar çekiç darbesi yedi, bu kadar kaynadı, uzayıp genişledi" derler. Halbuki altını gerçekten bilen bir kimse, bunlara bakmayıp halis altın olup olmadığını anlamak için önce mihenge vurur, sonra kabul eder. Olmamışsa onu bir paraya bile satın almaz. Çünkü Allah:3 "Ben ki Allah'ım; sizin ne görünüşünüze, ne işinize, ne de sözünüze bakarım. Yalnız gönlünüzde benim için olan sevgin nasıldır ve ne kadardır diye gönlünüze bakarım" buyurmuştur.

Akıllı olan bir insana bir işaret yetişir. Bir evde bir kimsenin bulunup bulunmadığını anlamak için, bir söz kâfidir.

(1)Attığın zaman sen atmadın fakat onu Allah attı. Kur'an, SûreVIII, Âyet: 7)

(2)(Kur'an, Sûre:28, Âyet:44.)

(3) Allah bizin ne suretlerimize, ne de amellerimize bakar, yalnız kalblerimize bakar (H.Ş.)



## FASIL: 2

Evliya, Allah'ın has ve seçkin kulları, hattâ Allah'ın sırlarıdır.

Allah'ı tanımak ve bilmek ise onun sırlarını bilmekten daha kolaydır. Bunun gibi eğer bir kimseyi görmek, tanımak istersen pek az bir gayretle buna muvaffak olursun; fakat ne kadar gayret etsen o kimsenin gönlünde bulunan gizli sırları bilemez ve anlıyamazsın.

O halde bir insanı görüldüğü gibi bilmek onun gizli sırlarını bilmekten daha çok kolaydır. Bir kimse, bir bilgini kendisinden izin alarak ziyaret etmek istese biraz gayret sarfetmekle bu isteği yerine gelir. Fakat bu kimse, eğer o bilginin bu bilgisini öğrenmek isterse, onun bilgi hazinesinden bir parça sermayenin eline geçmesi için senelerce zahmet çekmeğe katlanabilen bir canı olması ve pek çok güçlükler çekebilmesi lâzımdır.

Herhangi bir şehirde yüz binlerce halk Allah'a tapar ve ihtiyaçlarını Allah'dan ister. Her şeyi yapabilenin, herkesin yiyeceğini verenin, herkesi terbiye edenin, herkese yol gösterenin, bütün günahları bağışlıyanın aynı zamanda her yeli yok ediverenin Allah olduğunu bilirler. Can ve gönülden, bağlılıkla ona uyar ve ibâdet ederler. Umumiyetle hepsi böyledir. Allah'ı tanıma ve bilmeleri nisbetinde, bazısının ameli kuvvetli, bazısının az, bazısının çok olur. Fakat, bu yüz binlerce insan arasından pek azı, yüzlerini bir şeyhe ve doğru bir veliye yöneltmişlerdir. Bunlardan da ancak bir veya iki kişi, o veliyi iyice tanıyabilmiştir. Bundan da anlaşılıyor ki Allah'a tapmak ve onu tanımak umumîdir. Herkesin bunda bir yeri ve bir yolu vardır. Hattâ kâfirler bile Allah'a taparlar.

Şiir:

O tektir, onun eşi yoktur, diyerek kâfir ve dindar,

Her ikisi de onun yolunda koşarlar.

Yetmiş iki millete baktığın zaman, hepsinin Allah'a taptığını ve çeşitli şekillerde, muhtelif amellerle ve başka başka dillerle Allah'a kulluk ettiklerini görürsün. Yalnız insanlar değil, dağ, taş, yer, gök, yıldızlar, toprak, hava, rüzgâr ve ateş bile hepsi Allah'a taparlar ve hepsi senin bilmediğin, göremediğin ve anlayamadığın bir dille onu överler.

Allah'ı övmeyen (teşbih) bir şey yoktur; fakat siz onların bunu nasıl yaptıklarını anlıyamazsınız. (Kur'an Sûre: 17, Ayet:44).

Bütün varlıklar (mevcudat) ve sonradan meydana getirilen şeyler (mas-nûat), insanların Allah'a tapmalarına engel olan birer perde ve o sırrın bulunduğu yere girmelerine mâni olan birer kapıcıdırlar. Tatlı yemekler, ipekli elbiseler, Çin ve Hatâ güzelleri de, insanları ibâdetten alıkoymalar. Taliplerin ve yolcuların yollarını keserler. Yalnız bu insanlardan bazısı gece gündüz inlemek, zikretmek ve lahavle çekmekle bu yol kesenlerin elinden kurtulurlar. İbâdet yüklerini Allah'ın rıza ve kabul menziline erişirler. Fakat kimsenin onlarla temas etmemesi, onları tanımaması, onlara yol bulmaması için, kendi evliyasına bizzat Allah bekçilik eder ve onları korur.

Allah: Benim evliyam ve has kullarım benim kıskançlık kubbelerimin altında gizlidirler. Onları benden başka kimse göremez ve bilemez" (H.K.). buyurmuştur.

Bu dünyada da birtakım büyük padişahlar adalet tahtlarına oturdukları zaman, hususî ve umumî her tabakadan insanların yanlarına girmelerine müsaade ederler. Her birinin ihtiyacını, onların buldukları yere göre ve mertebeleri nispetinde, temin ederler. Onlara güler yüz gösterirler ve bağışlarda bulunurlar. Fakat güzel cariyelerini ve kölelerini, hiç kimseye göstermezler. Eğer bir kimse padişahın onların mahremi olmak ve onlarla beraber düşüp kalkmak isteğinde bulunursa padişah onun derhal başını kestirir. Ancak isterse, huyuna ve doğruluğuna güvendiği bir kimseyi, bunların mahremi yapar.

İnsanı ibadetten alıkoymayan şeytanlar, periler gibi yaratıkları lahavle ve zikirle kovma mümkündür. Fakat, engel Allah olursa, O'nu hangi zikir ve lahavle uzaklaştırabilir? Bu bakımdan evliyaı bulmak ve onları tanımak, Allah'ı tanımaktan daha güçtür. Allah'ın velisini tanıyan bir insan, elbette Allah'ı tanır ve bilir. Bunun aksi imkânsızdır. Yani Allah'ı tanımakla, evliyaı tanımak lâzım gelmez. Birçok insanlar vardır ki Allah'ı tanıdıkları ve ona kulluk ettikleri halde Allah'ın velisini tanımıyor ve bilmiyorlar. Hattâ bu veliyi gördükleri zaman ona düşmanlık gösteriyor ve onu inkâr ediyorlar.

Mansur-u Hallâc'ı o asrın Şiblî ve Cüneyd gibi bilginleri ve velileri inkâr ettiler. Onu öldürmeğe karar kıldılar. Hepsi birleşerek onu asmak için fetva verdiler. Sonunda da, bu kadar büyük, saygı değer ve eşsiz bir insanı astılar. Dar ağacından indirdikten sonra yanması için nâşını ateşe attılar. Alemde ondan bir eser kalmaması için de yaktıktan sonra küllerini suya attılar. Her ne yaptılarsa yine "Enelhak!" (Ben Allah'ım)

ibaresinin ateşte ve suda yazılmış olduğunu gördüler. Külü, Şatt-ı Bağdat üzerinde toplanarak "Ben Hakkım!" ibaresi nakşedilmiş bir halde görüldü. Bu kerameti gördükten sonra hepsi, yaptıklarına pişman oldular. O zamandan beri O'nun ismi, anılmadan hiçbir vaaz meclisi revnak bulmaz ve hararetlenmez. O'nu kıyamete kadar öveceklerdir.

Musa'nın ahvali de böyle idi. Musa, Allah tarafından halka gönderilmişti. Aynı zamanda Peygamberdi. "Ulu Allah Musa'yı, vahyin en son mertebesi olan "kelâm" ile taltif etti. (Kur'an, Sûre:4, Âyet: 162.) O, bütün bu büyüklüğüne, bilgisine ve Allah'a olan bu kadar aşinalığına rağmen Hızır'a - O'na selâm olsun - talip oldu ve Allah'dan Hızır'la konuşmayı dua ederek diledi. Pek çok yalvarıp yakardıktan sonra Ulu Allah, onun isteğine: "Sefer et ve benim o has kulumu ara ki ona eresin" hitabesiyle karşılık verdi. Musa, böylece hareket etti. Bir deniz kıyısına gelince orada Hızır'ı buldu.<sup>4</sup> Gözü ve gönlü onun yüzü ile aydınlandı ve istediği birçok şeyler onunla bir konuşmada hasıl oldu. Bir bakışta o kadar hil'atlar giydi ve o kadar nimetler tattı ki, bunları şimdiye kadar ne bir göz görmüş, ne bir kulak işitmiş, ne de bir insan tahayyül etmiştir. (H.). Hızır'ın arkadaşlığını ve sohbetini istedi. Daha görmeden ona nasıl âşık! Bunları gördüğü ve tattığı zaman aşkının ne hale geldiğini sen kıyas et!

**Beyit:**

Seni, görmeden biz böyleyiz,  
eğer görünürsen vay bizim halimize!

Hızır buyurdu ki: "Ey Musa! Şimdiye kadar elde ettiğim fayda ile kanaat et ve artık geri dön. Bizim konuşmamız mühimdir ve tehlikelidir. Allah saklasın! Bundan sana bir zarar gelebilir."

Musa aşkının ve bağlılığının fazlalığından yine yalvardı. Bir zaman beraberce gezip dolaştılar. Bu sefer esnasında deniz kıyısında, o zaman asırlarca çalışsa benzerini kimsenin yapamayacağı bir gemi buldu. Hızır böyle görülmemiş bir gemiyi harap etti, deldi. Tamamiyle işe yaramaz bir hale getirdi. Musa: "Bu türlü hareket etmen ve bu yaptığın iş doğru değildir. Çünkü bu hikmet ve şeriata aykırıdır. Bu yaptığının adalet mihenginde, fazilet ve şeriat terazisinde karşılığı hiçtir" dedi. Hızır: "Sen benimle yapamazsın dememiş mi idim?" deyince, Musa kendine gelip: "Yaptığım yemini ve sözleşmeyi unuttum. Bu ilk günahımdır, başlanabilir." dedi. Ve Hızır'a o kadar yalvardı ki nihayet Hızır dayanamayıp Musa'nın bu suçunu bağışladı. Tekrar bunun üzerinden bir müddet geçti. Dolaşmakta devam ederken bir adaya geldiler. Burada, şehrin çocukları arasında, yeryüzünde bundan daha güzeli bulunmayan, henüz çok küçük bir çocuk gördüler. Her ikisi birden hayretle: "Yaratıcıların en güzeli olan Allah ne kadar güzeldir." (Kur'an Sûre 23, Müminûn Âyet: 14." dediler. Sonra Hızır, bu çocuğu, diğer küçüklerin arasından okşiyarak ve gönlünü alarak ayırdı. Elinden tutup yürüdü. Musa şaşkınlık içinde uzaktan onu taki-betti ve acaba Hızır bu çocuğu nereye götürüyor? diye düşündü. Hızır, insanların gözünden uzaklaşıp onu تنها bir yere götürdü ve hemen orada çocuğu ayakları altına alarak, kafasını kesti. Musa büyük bir isyanla:<sup>5</sup> "Böyle günahsız ve masum bir çocuğu öldürmek doğru mudur?" diye bağırıldı.

Hızır: "Benimle arkadaş olamazsın; sen benim yaptığım işlere dayanamazsın geri dön git dememiş mi idim?" deyince, Musa kendine gelerek: Hata ettim; unutkanlığım galip geldi" dedi. Hızır da: "Her zaman işlerimi inkâr ediyor, sonra da hata ettim diyorsun" buyurdu. Musa: "Allah için bu defa da bağışla, sünnette üç defaya kadardır. Eğer bir kere daha inkâr edecek olursam mazeretimi kabul etme" dedi.

**Şiir:**

Eğer bir defa daha benden muhalefet görürsen,  
Benim âczime merhamet etme.

Hızır böylece ikinci günahı da, üçüncü günahı da ayrılmak ve başka bir mazeret ve bahane kabul etmemek şartıyla bağışladı.

Bundan sonra yine bir müddet arkadaşlık ettiler. Tesadüfen bu seferde yedi sekiz gün, yiyecek bulamadılar. Az daha açlıktan öleceklerdi. Şeriat, açlık halinde, murdar olan haram etin bile yenilmesine müsaade eder. Böyle bir zaruret içinde, iken, bir adaya geldiler. Kalabalık ve büyük bir şehirde bulduklarını gördüler. Bu şehirde, birçok hazineleri bulunan çok zengin yetimler vardı; bunların oturdukları sarayın duvarı yıpranmış ve eğilmiş, yıkılmak ve harap olmak üzere idi. Hızır bu eğri duvarı doğrultup harap



olan kısımlarını onardı.6 Musa bunu görünce, bu kadar talihsizlik, kısmetsizlik ve açlıktan sonra, yiyecek şeyler ve giymek için de gümüşlü hil'atlar geleceğini umdu. Hızır Musa'nın elini tuttu ve o sahilden başka bir yere doğru gitmek üzere ayrıldı.

Musa'nın sabrı kalmamıştı, ve "Ey Hızır, biz açlıktan ölüyoruz; murdar ve haram olan şeyler bile artık bize helâl olmuştur. Sen, başka bir kimsenin tamir etmesine imkân olmıyan bir duvarı doğrultup tamir ettirdin. Ev sahipleri çok zengindi. Onlardan yaptığın işin karşılığı olarak, birkaç gün orada kalıp yeniden güç, kuvvet bulmamızı isteseydin veya bundan vazgeçtim hiç olmazsa yemek için bir parça ekmek isteseydin. Yaptığın bu hareket insafsızlıktır ve hiç kimse bunu doğru bulmaz." dedi.

Hızır "Ey Musa işte üçüncü günahında tamam oldu, artık bir mazeretin kalmamıştır." 7 Bu üçüncü günah, ayrılmamıza sebep oldu. Başlangıçta hep inkâr ettiğin bu üç işin sırrından seni haberdar edeyim ki benim yaptığım şeyleri inkâr değil, kabul etmek gerektiğini anlıyasın. Sen işi tamamen tersine yaptın.

Gemiye delmemin sebebi şu idi:8 O gemi fakirlerin, müminlerin ve iyi işler yapan kimselerin malı idi ve kâfirlerin onu, kendi ellerine geçirerek, müslüman kalelerine gidip müslümanların ve iyi insanları yok etmek düşüncesinde olduklarını sır gözü ile gördüm. Bunun için gemiyi harap ve işe yaramaz bir hale getirdim.

O küçük çocuğu öldürmemin sebebi de şu idi:9 O çocuğun babası ve annesi mümin ve evliyadan idiler. O çocuğun cevheri kötü olduğundan kötü işler yapacak, annesini ve babasını din yolundan alıkoyacaktı. Kötülük ve dinsizlik yeryüzünden eksilsin, annesi babası dinsizlikten kurtulsunlar diye onu öldürdüm. Örneğin, bir bahçıvan da faydalı ve iyi dalların kuvvetlenmesi için cılız ve faydasız dalları kesmez mi?

Yetimlerin harap olmuş ve eğilmiş duvarını doğrultmamın ve tamir ettirmemin ve buna karşılık o kadar zaruret ve çaresizlik içinde bulunduğumuz halde onlardan ücret ve karşılık istemememin sebebine gelince: O çocukların babası ve annesi, Allah'ın has ve salih kullarından idiler. (Sûre: 18, Âyet: 81.) Müfessirler, onların yedinci cedlerinin salihlerinden olduğunu ileri sürerler. Bazı kimseler de "onların yetmişinci ceddi salihlerden idi" derler. Halk, ahiretin bütün hazinelerine sahip olan ve hazineler bağışlayan Hızır gibi bir kimsenin, yedinci veya yetmişinci cedde karşı gereken saygıyı ve tazimi göstereceği, onların çocuklarına kimsenin elinden gelmiyen önemli bir hizmeti yaptıktan sonra, bu kadar zaruret ve ihtiyaç içinde bulunduğu halde, onlardan hizmetine bir karşılık ve ücret almayacağı inancındadır. Siz müflis, çaresiz ve günahkâr olduğunuz halde yardıma muhtaçsınız. Bu durumda evliyanın çocuklarına nasıl hizmet etmek lâzım geldiğini kıyas ediniz" dedi.

Tebri'z'de bir alevi pazarda kendinden geçmiş bir halde yere yığılmış, kusmuş, yüzü, sakalı salyaya ve toprağa bulaşmıştı. Dindar, büyük bir hoca, bu hali görünce küfrederek yüzüne tükürdü.

O günün gecesi bu hoca Peygamberi rüyasında gördü. Peygamber gazapla: "Senin benden olduğunu iddia ediyorsun ve bana tâbi olduğun için cennete gitmeyi umuyorsun da, beni pazarda salyalarla bulaşmış olarak gördüğün zaman niçin evine götürmedin, beni okşamedm ve yüzüme, sakalıma bulaşan pislikten temizlemedin? Köleler efendilerine hizmet ederler, sen ise bana bunların hiçbirini yapmadın. Yüzüme tükürmene gönlün nasıl razı oldu?" dedi. Hoca içinden kendi kendine: "Ben Peygamber'e bunu ne zaman yaptım?" diye geçirdi. Peygamber, derhal ona: "Benim çocuklarımla bizzat "ben" olduklarını bilmiyor musun? Bizim çocuklarımız bizim ciğerlerimizdir (H.), Eğer böyle olmasaydı babanın malı oğluna kalır mıydı?" cevabını verdi.

Hoca, Muhammed'in heybetinden, dehşetinden uyandıktan sonra o alevîyi aradı ve buldu. Kendi sarayını, malını ve mülkünü yarısını ona verdi; yaşadığı müddetçe daima alevinin hizmetine bel bağladı.

Hülâsa bu üç sırrın hikmetini, böylece Musa'ya anlattı ve birbirinden ayrıldılar.10

Bu anlamı kuvvetlendirmek için rivayet ederler ki, bir veli başka bir veliye:" Ulu Allah bende her gün yedi defa tecelli ediyor" dedi ve o veli de ona: "Eğer insansan git ve Ebayazid'i bir defa gör!" cevabını verdi. Aralarındaki bu münakaşa uzadı. Her ne zaman bu, "Ben Allah'ı günde yetmiş defa görüyorum." derse, o da: "Eğer insansan git Ebayazid'i bir defa gör," cevabını verirdi. Macera uzayınca bu saf sofi Ebayazid'e gitmeğe karar verdi. Ebayazid, bir ormandaydı. Sofinin hizmetine geldiğini kerametle anladı ve sofii karşılamak üzere ormandan çıktı. Onların karşılaşması ormanın yanında olacaktı. Fakat sofi, Ebayazid'e bakıp onun mübarek yüzünü görünce, tahammül edemedi, derhal vücut kalıbını boş bırakarak bu dünyadan öbür dünyaya göçtü.

Şimdi esas meseleye gelelim: Orman, Ebayazid'in içi ve ormanın ağaçları, onun kalbinde bulunan fikirleri, ilmi ve makamı idi. Sofi Ebayazid'in içi olan ormana, nasıl girebilirdi? İşte Ebayazid bunun için ormandan dışarı çıkıp sofiiye doğru gitti.

Akıllı bir insan, bir çocukla konuşurken, kendi bilgi ve akıl ormanından çıkar, çocuğa doğru gelir ve anlayabilmesi için de çocuğun akli ölçüsünde konuşur. Çünkü insanlara akılları nisbetinde söz söylemek lâzımdır.

O sofi, Allah'ı kendi anlayış, kavrayış ve kudreti nisbetinde gördü. Allah'ın nuru ve tecellisi Ebayazid'in kuvveti nisbetinde ona çarpınca dayanamadı ve öldü.

Cebrail'de Allah'ın tecellisi vardı. Belki onun içinde yetişmişti. Onunla meşguldü. Ondan başka işi yoktu. Denizin içinde bulunan bir balık gibi o, her zaman vuslat denizinin içinde idi. Muhammed'i Allah'ı göstermek için Mi'rac'a götürdü. Cebrail kendi makamına geldiğinde durdu ve daha ileri gidemedi. Bunun üzerine Mustafa (Allah'ın selâmı O'nun üzerine olsun) ona: "Gel! Niçin durdun?" diye buyurunca Cebrail: "Bu makamdan ileri gitmek sana mahsustur. Eğer bir parmak daha fazla yaklaşırsam yanarım. (Sûre:37, Âyet: 164) cevabını verdi. Ondan sonra Peygamber (Allah'ın selâmı, onun üzerine olsun) yoluna devam etti ve Hazret-i Hakkın cemalini Kur'an'da: Onun gözü, kaymadı, dönmedi (Sûre:53, Ayet: 17) buyurulduğu gibi, hiçbir görüş hatası olmadan, "baş gözüyle" gördü. Allah'ı gören her kimse, O'nu, ancak kendi kavrayışının kudreti nisbetinde görebilir. Karıncadan Süleyman'a varıncaya kadar hepsini Allah besler. Hepsinin varlığı ve canlılığı tamamen Allah'ın tecellisindedir; fakat bu iki tecelli arasında fark vardır. Süleyman'a olan tecelli nerede! Karıncaya olan tecelli nerede!

Meselâ, bir efendinin biri beş yaşında biri on yaşında, biri yirmi yaşında, biri otuz yaşında ve böylece ta kırk ve elli yaşında olmak üzere beş kölesi olsa, bunların hepsi akılları başında büyük ve aynı yaşta olsalar bile, akıl bakımından bir olmayıp, muhakkak ki birinin akıl ve kifayeti öbürüne nazaran daha az, diğerlerinden daha fazla olabilir. O efendi, her biriyle aklının derecesi nisbetinde konuşur, görüşür; fakat bunların en büyüğü ve akıllısıyla konuştuğu, görüştüğü gibi en küçüğü ve akılsızıyla konuşursa, en küçüğü anlamaz. Tahammül edemez.

Mesel:

Ey ruhu dinlendiren kimse!

Esvabı insanın vücuduna göre ölçer biçerler.

Bunun gibi, evliya ve müminlere Hakkın tecellisi de, onların Allah'ın indindeki mertebeleri nisbetindedir. Allah'ın nuru, onlar üzerlerine tahammül edebildikleri kadar iner.

Bir insan ateşe kavuşmak ve ondan faydalanmak isterse, hamamı ateşle kızdırır ve hamam vasıtasıyla ateşin vuslatından istifade eder. Eğer doğrudan doğruya kendisini ateşe atarsa tabiatıyla yanar. Kemale eren Allah adamları, semender gibi ateş içinde ve balık gibi suda yaşayabilirler; fakat diğer müminler ve gerçeği arayanlar doğrudan doğruya ateşten faydalanacak güce sahip değillerdir.

Bununla söylemek istediğimiz şudur ki: Kemale ermiş olan Allah adamlarının yüzünü görmen, doğrudan doğruya Allah'ı görmekten daha güç olmaktadır. Yalnız bu, "Evliya ve Allah ayrı gayrıdır" demek de değildir. Böyle düşünmek bile yanlış ve küfürdür. Bu, "Onların Allah'ı gördükleri kuvvet ve kudret, sizde yoktur." demektir. Kemale ermiş olan Allah adamını arayıp onun gördüğü gibi görürsünüz.

(4) Bizim kullarımızdan bir kul budur. (Kur'an, Sûre: 18, Âyet: 66).

(5) O başka kimseyi öldürmediği halde sen böyle temiz bir nefsi öldürdün. (Kur'an, Sûre: 18, Âyet: 75.)

(6) Orada yıkılmak üzere olan bir duvar buldular ve Hızır onu doğrulttu. (Kur'an, Sûre: 18, Âyet:78)

(7) Şimdi birbirinizden ayrılmak zamanıdır. Sana sabredemediğin şeylerin hikmetlerini bildireyim. (Kur'an, Sûre 18, Ayet:79.)

(8) Gemi birtakım miskinlere aittir. Onu denizde kullanarak ihtiyaçlarını defediyorlardı. (Kur'an, Sûre: 18, Âyet: 80)

(9) Öldürdüğüm çocuğa gelince: Onun anası, babası mümin idiler. (Sûre: 18, Ayet:81.)

(10) Şimdi birbirimizden ayrılmak zamanıdır. (Sûre: 18, Âyet:79).



## FASIL: 3

Bir adam: Dervişlerden bazısına ebrîşim (saz) ve saire gibi haram olan sema ile meşgul olduklarını gördük, bunu dervişlik mezhebinde doğru görmek nasıl olur? Dervişe, böyle bir işle uğraşmak yakışır mı?" diye sordu.

"Bunun cevabı mufassaldır", dedik. (Sadık ve hür türlü mücadeleyi yapmış, namaz, oruç, zikir gibi ibadetlerle senelerce Allah'ı taleb etmiş, ondan hâsıl olmuş olan halet ve zevki iç terazisiyle tartmış, eksikliğini, fazlasını bilmiş olan bir dervişin, döndüğü ve sazın, rebabın neyin sesini işittiği zaman, ilâhi hali artar. Aşk ve fakr müftüleri, derviş için bunları reva görürler. Çünkü onun, bunlardan maksadı zevk, eğlence değil, Allah'a yaklaşımdır. Eğer bu ilahî hal kendisinde namaz, oruç, zikir ile hasıl oluyorsa, bu maksat daha iyi bir şekilde elde edildiğinden, eğlenceye, saza ve sema'a izin vermezler. Bununla beraber bu derviş, sema ve eğlenceyle meşgul olsa bile onun bu halini başkalarının haline benzetmek doğru değildir. Çünkü, görünüşte onun bu hali küfür ise de bu küfürde bir din gizlidir. O derviş, manen tamamiyle imana garkolmuştur. Başkalarının eğlencesi ise küfür içinde küfür, karanlık içinde karanlık olur. Bundan başka fakr yolu, şeriatin özü ve içidir. Bir şeyin özü ve içi ise o şeyden başka bir şey değildir.

Şeriat umumun itaatidir. Umumun işlerini halletmek için kolaylıklar gösteren birtakım çareler, yollar ortaya koymuşlardır.

İnsanlar çok defa gece, gündüz hattâ beş vakitte Allah'a hizmet ederler ve Allah'ı anarlar. Bununla beraber bu insanların meyli ve aşkları zayıf olduğundan fazlasını yapamazlar. Meselâ, karada yaşayan kuşlar uzun zaman suda kalamazlar. "Sizi yerden yarattık, öldükten sonra yine oraya göndeririz ve oradan bir defa daha çıkarırız" (Sûre:70, Ayet: 57), buyrulduğu gibi onların menşei topraktır. Sadece zaman zaman suya yaklaşırlar, su içerler, yıkanır ve sonra sudan, denizden ayrılarak yine kendi yerlerine, toprağa dönerler. "Melekler daima salâttadırlar. (Sûre:70, Âyet:23)" buyrulduğu gibi, daima suda bulunmak balıkların işidir. Bunların denizden ayrılmaları imkânsızdır, çünkü asılları denizden çıkmıştır. "Sonra Allah, onlar üzerine kendi nurundan döktü" (H.Ş.).

Burada şeriaten maksat, denize, suya dönmektir. Balıklar yüzlerini tamamen denize çevirmiş ve denize dönmüşlerdir. Onların yiyecekleri, giyecekleri, yatakları, her şeyleri denizdir. Uykuları ve uyanıklıkları da denizdedir. "Akıllı kullar da Ulu Allah'ı, ayakta dururken, otururken, yatarken hülâsa her zaman ve her halde zikrederler". (Sûre:3 , Âyet, 190-191)

Karaya mensup olan avam, denize mensup olan seçkin insanların işlerini yapamazlar. Çünkü onlara kuvvetleri, vüs'atleri, takatleri nisbetinde bir ibadet tahsis olunmuştur. "Esasen Ulu Allah hiç kimseyi takatinin üstünde bir külfetle mükellef kılmaz" (Sûre:2, Âyet:286) Balıkların daima meşgul oldukları şey, kulluğun kemali ve şeriatin içinde bulunmak ve dışına çıkmamaktır. Daima Allah ile beraber bulunan evliya ve fukaranın ahvalini şeriatı aykırı olarak gören bir kimse, on kilo ekmeği, bir kilodan, Fırat'ı testideki sudan; gülü, gül suyundan, bademin içini ve yağını, bademden ayrı olarak zan ve kabul edenlere benzer. Meselâ,bademleri böyle kabul etmesinin sebebi de şudur: Bademler birbirinden ayrıdır, sayılabilir ve avucunda toplayıp sıkarsan bir ses çıkarır. Halbuki bademin içi ve yağı bu özelliklere sahip değildir. O halde bunlar bademden başka bir şeydir. Bu söz ve delilden, onların, bademi tanımadıkları, bademden sesi, sayıyı anladıkları, asıl bademin ne olduğunu bilmedikleri bellidir. İşte bu gibi insanlara "mukallid" derler. Muhakkiklerin yanında mukallitlerin imânının hiçbir değeri yoktur, şeriatı gerçek, Allah'a kulluk etmek, yüzü Allah'a çevirmektir. Dünyadan ve şeytanlardan da yüz çevirmek lâzımdır. Eğer şeriat namaz, oruç, zekât, zikir olsaydı bütün şeriat-lerin, mezheblerin ve gidişlerin hepsinin aynı şekilde ve aynı tarzda olması gerekirdi; Peygamber:11 "Bu Kur'anın hükümleri ve bu şeriat, senden evvel gelen Peygamberlerin kitaplarında vardı. Fakat bu şekilde bu suret ve tertip ile mevcut değildi. Birisi, Arapçadır, diğeri Süryanca ve İbrancadır. Her birinin ayrı orucu, ayrı bayramı, ayrı haccı ve ayrı delili, ayrı haramı ve helâli vardır" buyurmuştur. Bilinir ki dinin gerçeği, şekil ve dilde değildir. O, her suret ve her dile gelir ve yüz gösterir. Diller ve şeriatler kadehler gibidirler. Din ve Allah'ı bilmek, kâselere, testilere, küplere, ibriklere, şişelere ve kadehlere konulabilen sular ve içkilerdir. Fakat içki, şarap, kabin kendisi değildir. Suya yabancı olan ve testiye tapan kimseler, bu bilinen testiye görmezler ve suyu kabul etmezler. Böyle bir kimsenin su ile aşinalığı yoktur. Şekle tapan ve mukallittir. Şaraba tapan ve suyu tanıyan kimse, içinde şarap ve su bulunan her kadehi can ve gönülden kabul eder ve kadehin önünde, "Meleklerin hepsi ona secde ettiler" (Sûre; 15, 30, Âyet: 30, 73). Buyrulduğu gibi secdeye gelir. Allah'ın bundan maksadı, kadeh değil, şaraptır ve onun zevki efsaneden değil, haldendir.

Bunun gibi, Mustafa (Allah'ın selâmı ve salâtı onun üzerine olsun), Ayşe (Allah ondan razı olsun)'nin ayaklarını öper, yüzüne sürerdi. Ayşe, bunu gördü ve hayret etti. Peygamber birkaç gün onun yüzüne bakmadı. Ayşe bunun derdiyle şikâyet ederek ağladı. Peygamber'e "Ayşe'nin gönlünü al!" diye emir geldi.

Peygamber Ayşe'den özür dilemeğe gelerek onun elini ve ayağını öptü ve: "Ey Ayşe! Senin elini ve ayağını, senin suretine olan sevgimden öptüğümü zannetme. Ben Allah'a olan sevgim için öpüyorum. Senin yüzünde dostumun yüzünü görüyorum. Ve senin gece gibi olan gökselliğinin karanlığında Allah'ın sabahının parlak nurunu görüyorum. Secdeyi, Kadim olan Allah'a ediyorum, senin sonradan vücuda gelen (hadis) birkaç günlük vücuduna değil. Bundan sonra kendini değil, Allah'ı görmen lâzımdır" dedi.

Suret-i evliya ve enbiyanın, şeriatın, dinlerin ve mezheplerin baştan sona kadar değişmesinin hikmeti, muhakkik ile, mukallidi bir zannetmemeleri ve bu suretle muhakkikin gerçek incisinin güzelliğinin peyda ve mukallidin çirkinliği ve sahte cevherinin de rüya olmasıdır. Bu hikmetin zahir olmasının başlangıcı şeytanlıklarla dolu İblis'in zatının keyfiyet ve haliyle başladı. İblis'i meleklerden, sayardı, hattâ meleklerin hocası idi.12 İblis, mükebbir müsebbih olan ulvî medresede, ilim öğrenin meleklerin öncüsü ve müderresi idi. Fakat hakikette merdut, ayrı cinsten ve kâfirlerdendi (Sûre:2, Âyet: 32). Allah İblis'in meleklerden olup olmadığını meydana çıkarmak istedi.

Âdem'i çamur ve su şeklinde yarattı ve onun vücudunu kendi nurunun kadehi yaptı. İblis ve melekleri, onunla imtihan etti ve: "Adem'e secde ediniz" diye buyurdu. "Onunla aşinalığı olanlar secde ettikleri aynı nuru" bu kadehde ve bu mazharda, marifetle gördüler ve secde ettiler.13 Kalp ve halis ayrıldı ve İblis'in görünüşte yakın ve âşinâ görünmesine rağmen aslında muhalif ve yabancı olduğu belli oldu. Adem'in vücudu, kalpı nakitten ve hakkı batıldan ayırdı.

Evvelâ bu iki, bir olarak göründü. Kalp ve nakdin değeri birdi; bu tecellide ışık çoğalarak kalpları, sâf altınlardan ayırdı. Bunun gibi acı ve tatlı taneler, gül ve diken, yerin altındayken birdirler ve birbirleriyle omuz omuzadırlar, "Biz ilâhi ekinleriz ve hepimiz neşvünema bulmak faaliyetindeyiz" buyurduğu gibi. Tatlı taneler, yer altından yüzlerini göğe doğru çevirip, toprağın çatlağından yeşil dillerini çıkararak: "Ey Allahm bizi zindandan kurtar ve bizim özümüzü, sırlarımızı göster ki herkesin özü ve derecesi belli olsun", diye yalvarırlar. İsrail gibi olan bahar hamel burcundan surunu üfleyince, onun bu harareti nefesiyle bu taneler, toprağın mezarından dışarı çıkarlar.

"O günde bazı yüzler siyahlanır, bazı yüzler beyazlanır." (Sûre:3, Âyet: 102) buyurulduğu şekilde bahçe, çayır ve çemenlerin, tavusun kanadı gibi süslenmiş, türlü lütuf ve güzelliklerle bezenmiş olan güzelleri cilveler yaparak meydana çıkarlar. Acı taneler de dikenler gibi bahçelerde rüsva. olurlar. Adalet terazisi, hepsinin aynı sırada olmasını, iyinin ve kötünün bir sayılmasını doğru görmez. İyiyi kötüden ayırır; İyi şeyler, iyi kimseler için, kötü şeyler kötü kimseler içindir. (Sûre:24, Âyet: 26) buyurulduğu gibi bir cinsi kendi cinsiyle toplar. Yine de Âdem'den sonra bazıları, muhakkik, bazıları da mukallit oldular. Bazısı şaraba tapar, bazıları da kadehe tapar. Adalet terazisi, cinsi, cins olmayanla toplamağa ve birbirine karıştırmağa razı olmadığından tekrar başka bir peygamber ortaya çıkardı. Şarapı tanıyan ve nur ehli olan kimseler kadeh değişince yanılmadılar, buldukları halden başka bir hale dönmediler. Âdemle hemdem oldukları için bu peygamberi de Âdem olarak gördüler.

Beyit:

Âlemde maksat, Adem'in gelmesi ve Adem'den gelmesi ve

Âdem'den de maksat, o demin gelmesidir.

Kadehe tapanlar: "Biz Adem'in âşıkları ve bendeleriyiz ve bu peygamber, Âdem'den başka bir kimsedir." diye onu inkâr ettiler. Bu peygamber hal diliyle: "Ey kadehe tapanlar! Ben aynı şarap ve aynı Adem'im, eğer ağzın ve damağın varsa tad ve eğer bir burnun varsa kokla, gözün varsa gör, yok eğer bunların hiçbirine malik değilsen git ve körlüğün sırasında otur. Zira Adem'i görmeden ve tanımadan ondan nasıl bahsedebilirsin? Ben Âdem'i arıyorum, diye onu red ve inkâr ediyorsun." dedi.

Böylece yeniden muhakkikler ve doğru insanlar o peygamberin etrafında toplandılar ve ona gönül verdiler. Bunun üzerinden yüzyıllar geçti, tekrar onların arasından mukallitler baş kaldırdılar. Görünüşte bir göründüler.14 Adalet terazisi ve fazilet mihengi hakikî inci ile boncuğun, nakit para ile kalp paranın, altın ile bakırın, karga ile şahinin bir olmasını ve bir sırada birbirleriyle karışmış bulunmalarını doğru görmedi.

Allah Firavun'un sihirbazlarını diğer sihirbazlardan ve Sıptileri Kiptilerden ayırması için, Musa'yı meydana çıkardı. Ahir zaman peygamberi olan Muhammed ile de böyle olmuştur. Mustafa'nın (Selam onun üzerine olsun) zuhurundan evvel Ebucehil ve Siddik derece itibarıyla birdiler. Belki Ebucehil'in ismi Ebulhikem (Hikmet babası) idi. Küfür ve inkâr yüzünden ismi Ebu chehil oldu. Bu, âlemin çöküp yıkılmasına kadar böylece devam eder.

Peygamberlerle aynı nefese, aynı zaman ve aynı nura sahip bulduklarından, onların vârisleri olan evliya da, peygamberler gibi halkı Allah'a davet ederler. Aslı Allah'a bağlı olan ve ondan nur alan ve muhakkik olan her kimse yine ona meyleder ve bu daveti kabul eder. Aynı zamanda o kimsenin canı, evliyanın nefesiyle ondan, yeni bir ağaç gibi kök tutar. Bu bahardan her an bir tazelik ve bir dirilik meydana getirir ve meyve

verir. Surete tapan ve mukallit olan kimselerin günden güne daha soğuk, daha cansız ve yüzleri daha çok kara olur. Muhakkikler, ilerleme ve kabullenme ne nisbette artarlarsa mukallitler de inkârla o nisbette kıymetten düşerler. Mevlânâ (Allah onun ruhunu aziz etsin) bu mânâyı nazma alarak Hak ehlinin birliğini şerhetmiştir.

Nazım:

Bir ay parçası gibi gelen o kırmızı elbiseli, bu sene de bu pas renkli hırka içinde geldi. O sene de yağmada gördüğüm o Türk, bu sene Arap gibi gelen bu aynı kimsedir. Her ne kadar kadeh değişmişse de şarap aynı şaraptır. Bak şarapçının başına gelen ne kadar hoş! Elbisesi değişmişse de yar, aynı yarıdır. O elbiseyi değiştirip, tekrar başka şekilde geldi.

Bununla beraber, insanların tamamen bu cevherden hâli olmadıklarını ve bu cevherin, hepsinde mevcut olduğunu da bil! Zira Allah'ın büyüklüğünü herkes tanır ve ona kulluk, ibadet ve hizmet etmekten hiç kimse utanmaz; Adem'in dış görünüşüne bakarak o nuru görmeyenler, ona ibâdet etmekten çekindiler. Allah, Âdem'i imtihan maksadiyle yarattı. Bazılarının kibri, büyüklüğü ve kendini onunla bir tutmak istemesi, ona ibâdet etmesine, onun önünde eğilmesine mâni oldu. Fakat, kuvvetli bir asıldan gelen ve o aslî cevher kendisinde çok olan bazı kimseler, bu kibir ve benlik örtüsünü yırtar atarlar. İşte o zaman, o aslî nuru, bu varlık perdesi olmadan görürler ve secdeye gelirler. Kendilerinde aslî cevher az ve zayıf olan kimselerin bu örtüyü yırtmağa kuvvetleri yoktur. Bunlar örtüye yenilmişlerdir. Yenilgiye uğrayana ise yokluk hükmünü verdiler. Sâf bir gümüşte azıcık bakır olmasına rağmen onu, yine gümüş sayarlar. Çünkü bakır yenilmiştir.

Büyüklüğü karar bulmuş ve kabul edilmiş olan bir peygambere tâbi olmaktan da kimse utanmaz. Hattâ ona hizmet etmekle öğünür. Büyüklüğü karar bulmuş olan bu peygamber de Adem'den evvelki "Allah" gibidir. Zira, zayıf ve kuvvetli, kalp ve halis ona kulluk ettikleri zaman, birbirinden ayrılmıyorlardı. Ulu Allah onlara tekrar, tanıdıkları ve kendi aralarından, yeni bir peygamber gönderdi. Kendisinde o nur galip olan herkes, gurur ve kıskançlık perdesi üzerine galebe çalar ve kurtulur ve her kimde bu nur zayıf olursa o, bu gurur ve kıskançlık perdesine yenilir. Allah'ın verdiği kıymetten dolayı bu zayıf nura sahip olan kimselere eğer Allah'ın yardımı olursa, mukarrer bir nebinin ve şeyhin yanında bulunmak ve ona meyletmek müsadese verirler. Onlar, imtihan edilmeden evvel, o şeyhin doğru ve muhakkik olan müritlerinin sohbeti ve şeyhin nazarı ile, tedricen, zayıf olan o nuru, artırabilir ve kuvvetlendirebilirler. Bu nur çoğalınca, varlık perdesi kaybolur. Bunun tafsilî hadsiz ve Allah'ın işleri, yolları da hudutsuzdur. Hudutsuz olan bir şey şerh edilemez. Zira, şerh ve beyan mahduttur. Hudutsuz olan bir şey de mahduda sığmaz. Fakat akıllı kimseler, bu azalan şeyden çoğunu da anırlar. Gafiller ise çoktan, az bile anıyamazlar.

Mesel:

Akıllı bir kimseye, bir işaret kâfidir. Gafile ise şerhin faydası yoktur

Şimdi gelelim, o suali sorana verdiğimiz ilk cevaba: İyi ve doğru şeyler isteyen bir derviş, istemekte devam eder ve istediği şeyden burnuna koku gelir ve türlü, türlü ibadetlerle uğraştığı vakitte, her nerede olursa olsun kendi fütuhatını görürse, uygun olan hareket ona devam ve kendisini bir karanlığa sokan ve istediği şeylerden uzaklaştıran her şeyi, tâat bile olsa, terk etmesidir. Çünkü ne kadar mâsiyetler vardır ki uğurludur ve ne kadar Kur'an okuyan vardık ki Kur'an ona lanet eder. (H.Ş.).

Beyit:

Seni yoldan alıkoyan her şeyi, ister küfür,  
ister harf, ister imâ olsun, bırak.  
Her ne ki, onunla dosttan uzak düşersen,  
ister güzel, ister çirkin olsun onu da bırak.

Bu talip, hile ve kötülük yolunda bulunduğu zevki, hayır ve tâat yolunda da elde edebiliyorsa, onun için artık tâattan başka olan şeylere meyletmek doğru olamaz. Bunlar çoğunluk tâat yolunda bu zevki bulurlar. Tâattan başka her şey, onlar için öldürücü bir zehirdir. Bu tafsilât ve hükümler, canlarını bu yolda feda eden, sadık talipler hakkındadır. Biz: "Böyle yapınız, şöyle yapınız" deriz. Ama varlık perdesinden kurtulmuş ve Allah ile kaim olan ve onların varlığından, onlar üzerinde bir şekil ve bir isimden başka bir şey kalmamış bulunan o kimseler, tuzluya düşen at ve ester gibidirler. Çünkü, bunlar tuzluya düşmüş, senelerce orada kalarak tamamiyle erimiş ve atlıktan esterlikten en ufak bir alametleri bile kalmamıştır. İşte onların varlıkları da Allah'ın varlığında böyle erimiştir.

Rubaî:

Aşk, geldi ve damarlarımın, derimin içindeki kanım gibi oldu.

Beni, benliğimden boşaltıp dostla doldurdu.

Vücudumda en ufak zerreye varıncaya kadar hepsini dost aldı.

Benden bana kalan şey, yalnız bir isimdir. Geri kalan ne varsa hepsi o'dur.

Böyle bir adama hiç kimse hükmedemez. Kimse: "Eğer onun hali şöyle olursa iyi, böyle olursa fena olur." Diyemez. Bu mertebeye ermiş bir kimse, iyi ve kötünün üstünde, zıtlıkların ve sayılı şeylerin dışındadır. Ortaksız bir tektir. Teklik tuzlasında o kadar yok olmuştur ki onda murdar olan zahirî varlıktan ve ikilikten hiçbir eser kalmamıştır.

Rubaî:

Kemalle sıfatlanmış bir kimse fena yolunu tuttu.

Ansızın vücut deryasından geçerken,

onda varlığından bir kıl parçası kalmıştı ve bu kıl,

fakrın gözüne zünnar göründü.

Allah Ebayazid'e: "Ne istersin?" diye sordu. Ebayazid: "İstememeği isterim." Cevabını verdi. Zira, eğer isterse o, hâlâ mevcut olur. Şu halde tuzlaşmış olan hayvandan tuza düşmeden evvelki halinden onda hâlâ bir damar ve bir bağırsak kalmış olsa onun "birliği" tam bir birlik değildir ve ondan "ikilik" kokusu gelir. "Allah, surette ikidir" demek nasıl küfür ise "ikilik"de hakikatte küfürdür. Mâna âleminde "iki olmak" da küfür olur. İşte bunun için Ebayazid: "bir şey istememeği istiyorum, ta ki benim bu birkaç günlük olan varlığım, karışmadan, aslında nasılsam yine öyle iradede tek kalmam için istememek isterim. Müridlik yalnız senin olsun" dedi.

Beyit:

Ay yüzlüm geldiği zaman ben kim oluyorum!

Asıl ben kendimde olmadığım zaman varolurum; yani benim varlığım aradan çıktıktan sonra var olurum.

Tuzladaki hayvanın varlığının kemale ermesi onda hayvanlıktan bir tek damar bile kalmadığı, hepsinin tamamen sırf tuz olduğu zaman mümkün olur.

Beyit:

Ey benim Rabbim! Senin arayıcın benim veya beni arayan bizzat sensin.

Ey aşkı ile rüsva olduğum! Ben ben oldukça, san başkasın, ben başkayım. Eğer talep hakikî olursa taliple matlup birdir.

Beyit:

Tevhidde talip ve matlûbun sıfatını ayrı ayrı gören kimse

Ne talip ne de matlûptur.

Mecnun'a: "Sermestlikten ve kendinden geçişten ileri gelen baş ağrından kurtulman için, kan aldır." dediler. O da sermestliğinden ve akli başında olmadığından buna razı oldu, damarından kan alması için berberi getirdikleri zaman: "Hey! Ne yapıyorsunuz? Leylâ'nın kanını niçin akıtıyorsunuz. Ben her ne kadar Mecnun isem de Leylâ'nın aşkının tuzlasından Leylâ oldum ve bende Leylâ'dan başka bir şey kalmamıştır." diye bağırdı.

Beyit:

Vücudumun en küçük cüzlerine varıncaya kadar hepsini dostun sevgisi kapladı. Benden benim üzerimde kalan yalnız bir isimdir. Geri kalan ne varsa hepsi odur.

"Eğer bana vurursan Leylâ'ya vurmuş olursun ve eğer benden bir şey alırsan Leylâ'dan almış olursun" dedi.

Şiir:

Göz, denizle dalga karışınca acaba bu meydana gelen şey göz mü olur? Yoksa deniz mi?

Ağzını açtı ve Salâhaddin'in kalbine: "Ey Allâhî gören göz, sen benim Allahımsın!" dedi.

Göz, onu görünce Allah olur. Zira Allah Allah'ı görmüştür.

O kendi nurundan onlara bir nur başıslamazsa gözler O'nu görmezler. Ancak başısladığı bu nurla O'nu görebilirler. (Sûre:6, Âyet: 193).

Binaenaleyh kendi kendini görmüş olur.

Beyit:

Allah'ı yine Allah görür, Ondan başka bir şey Ona nasıl sığabilir?

Birlik deryasında Ondan başka hiçbir yabancı yoktur.

Allah'ı ancak Allah adamı gösterir, Allah'dan gayri olan bir şey O'nu nasıl gösterebilir? Tuzlayı hatırlatmak için, bir avuç tuz lâzımdır. Murdar bir posttan ve etten tuzu nasıl hatırlayabilir ve tuzludan nasıl bahsedebilirler?

(15) Ey Muhammed! Senin attığın, bizim attığımızdır ve senin sözün, bizim sözümüzdür. Zira tuzludan aldıkları her şey, ancak tuz olur. Böyle bir kimseye: "Böylesi iyidir veyahut söyleşi fenadır" diye karışmaya kimin cesareti vardır? O ne yaparsa iyidir. Alemin Kâbesi ve kiblesi O'dur. Üfür ve iman, masiyet ve tâat O'nun içindir. O'nun rızası bulunmadığı içindir ki küfür kötü ve O'nun huzurundan uzaklaştırıcıdır. O'nun rızası ile Hakka ulaşmış ve yakınlaşmış olduğu cihetten iman istenilir. Bunların, eğer bir vücuda ve bir itibarı varsa o da sırf bu mâna içindir. Allah istediğini yapar. (Sûre: 14, Âyet:32).

Beyit:

Küfür ve din her ikisi: "O bir tanedir ve eşi yoktur" diyerek O'nun yolunda koşarlar.

O'nun yaptığı işe itiraz yoktur. Ona itiraz eden herkes, "O'nu topraktan, beni ateşten yarattın." (Sûre:7, Âyet: I I) diye Allah'a itiraz eden, mücadele ve mübahese ile meşgul olan İblis'in neslinden olur. İblis: "Beni ateşten yarattın, onu topraktan yarattın" diye Âdem gibi bir varlığın önünde yok olmadı. Âdem'den de bir hata ve Allah'a karşı bir itaatsizlik vücuda geldi; buğdayı yedi ve cennetten çıkarıldı. Ey Rabbimiz! Biz nefsimize zulmettik Sûre:7, Âyet:22) sözünü diline doladı. Feryat ve figan eyledi, kendi kendine ağladı ve dünyaya olan sevgi, saygı ve değer yerine, günahlarının affını dilemede o kadar sebat etti ki Allah tarafından ona başıslama hil'ati geldi ve ikilikten sonra birlik, mânevi huzursuzluktan sonra huzur yer gösterdi. Çünkü Allah: "Ben kalbleri olanların yanıdayım (H.K.) Kırılmayan yalnız benim. Allahlık bana yakışır. Benimle ortak olmaktan uzak kalmak için siz kırılınz. Eğer benim sırrıma vâkıf olursanız kendinizden dahi bizar olursunuz. Beni can ve gönülden kabul ediniz ki sizin başınız ben olayım, siz elden ayaktan düşünüz ki elinizden tutup sizi kaldırayım" buyurmuştur.

Beyit:

Ayağım kalmadığı zaman beni çektiler.

Beni nasıl çektiklerini, nasıl söyleyeyim!.

Hakka yenilip ve Hakkın önünde ölürsen senin hareket etmen, Hakkın hareket etmesi ve senin sözün, Hakkın sözü olur. Meselâ, murdar olan şarabı çok içen bir kimse ona mağlup olur. Akıllı insanlar, bu adamın yaptığı ve söylediği şeyleri adamdan bilmezler ve: "O söylemiyor, şarap söylüyor", derler. O'nun işini ve sözünü şaraba izafe ederler ve o adamı şarabın elinde bir âlet olarak kabul ederler. Bunun gibi cinin çarptığı bir kimse de gâipten haberler verir, evvelce bilmediği birçok dillerle konuşur. Akıllı kimseler: "Bunu peri söylüyor, o söylemiyor" derler. Ölmüş ve cansız olan şaraptan ve insandan, kıymet itibarıyla daha aşağı olan peride öyle bir kuvvet mevcuttur ki, insan onların âleti olur ve onlar insanda kendilerini gösterirler ve o şahsın bunda hiçbir rolü yoktur. Akıllılar, o adamı muahaze etmezler. Toprağın, meleğin, insanın, cinin, perinin ve hayvanların yaratıcısı olan Ulu Allah'ın tecellisi, kinsiz olan bir kalpte parladığı zaman, o insandan meydana gelen her şeyi Allah'dan bilmek ve Allah'a izafe etmek niçin doğru olmasın? Bunu Allah'ın işi ve sözü olarak görmemek ve işitmemek körlükten ve dar görüşlülükten ileri gelir.

Ebayazid bir gün kendinden geçmiş olduğu halde: "Kendimi teşbih ederim; şanımlı ne kadar büyük

oldu! Cübbemin içindeki Allah'dan başka bir şey değildir" dedi. Ebayazid kendine geldiğinde müritleri ona: "Sen böyle söyledin, bu sana nasıl yakışır?" diye karşı koydular. Ebayazid'e onların birer mukallitten başka bir şey olmadığı zahir oldu ve kendi kendine: "Eğer bunlar iman kabul edenlerden olsalardı, benimle sohbet ettikleri bu kadar zamandan beri, nefesim onlara tesir eder, sözlerim kulaklarına girer ve kendilerine gelirlerdi. Şimdi her şeyden habersiz oldukları için, en iyisi onları kendi kılıçlarıyla yaralamam ve yine kendi kılıçları ile sırsız olan kafalarını kesmemdir" dedi.

Beyit:

Allah'ın sırrı ile dolmuş olan bir baş, şah ve cihandardır.

Sırsız olan bir baş ise palana lâyıktır.

Ebayazid: "Dikkat! dikkat! ey dostlar, eğer müminlerden ve sadıklardan iseniz bu sözleri söylediğim zaman hepinizin kılıçlarınızı ve bıçaklarınızı çekip bana vurmanız lâzımdır. Böyle yaparsanız Hakkın makbul kullarından olursunuz" diye buyurdu. Ebayazid'e o hal tekrar geldiği zaman, hemen aynı şeyleri söylemeğe başladı ve o âlemden bir kuş gibi uçtu. Yüzlerce defa söylemiş ve göstermiş olduğu harikaların yüz misli kendisinde görüldü. Mukallit müritler, bıçaklarını çekip onu yaraladılar; fakat bu mestlikten kendilerine gelince bazısının kendi elini kesmiş, bazısının kendi karnını ve göğsünü parçalamış olduğunu gördüler. Yalnız Ebayazid'e vurmayan bazı kimseler Ebayazid'e saldırdıkları yerde onunla hiçbir yara almamış oldukları halde göründüler. Kılıç onların ellerini nasıl kesebilir? Çünkü onlar, İsmail'in neslindedirler. Kılıç onların boynunu kesmez, belki bütün âlemin boynunu, onlar için keser ve bütün âlemi onlara kurban eder.

Ben ki Allah'ım, benim yüzümden başka ne varsa hepsi helak olur yok olur ve kalmaz. (Sûre: 28, Âyet: 88); Ebediyen kalabilmeniz için hepiniz yüzünüzü benim yüzüme çeviriniz. Yüzünü başka bir tarafa çeviren, benden başkasını gören ve benden başkasını seçen bir yüzü, yüz bilme. Benim yüzümün tersi yoktur. Ben tamamen yüzüm, tamamen nurum, tamamen görmeyim, tamamen duymayım ve tamamen bilgiyim. Benden başka olan her şey kalmayacaktır! Sizin yüzünüz bana çevrildiği zamanda yüz ve gözünüz bana baktığı zaman göz olacaktır. Sakın saadet sermayesi olan böyle bir gölgeden ayrılmayınız ve uzaklaşmayınız ki ayrılığın yakıcı güneşi bizi bu amansız çöllerde yakmasın ve yok etmesin. Ben ki Allah'ım, benimle ünsiyet peyda ediniz, benim huyumu alınız ve benim gibi olunuz.

Allah'ın huylarını kendinize huy ediniz. (H.).

Rûbaî:

Allah sana: "Ey gerçek uğrunda her yere başvuran kimse! Her peyden kesil; çünkü sen tamamıyla bizimsin ve bizim için yaratılmışsın.

Bizim huylarımızı kendine huy olarak seç, senin aradığın, halvet gecelerinde senin önüne gelsin" buyuruyor.

---

{11}Bu Kur'anın ahkâmı ewelce inen itkaplarda da zikredilmiştir. (Sûre:26, Âyet: 196.)

(12)Halbuki biz sana hamd ve teşbih ve seni takdis ediyoruz. (Sûre:2, Âyet:28).

(13)Tanrı Meleklerle: "Âdem'e secde ediniz." dedi. Onlar secde ettiler. Ancak İblis secde etmedi ve kendini daha büyük gördü ve o kâfirlerdendi. (Sûre: 2, Âyet:32)

(14)İnsanların hepsi tek ümmet iken dinde ihtilâf ettiler. (Sûre:2, Âyet:209.)

(15)Attığın vakit sen atmadın; fakin onu Allah attı. (Sûre:8, Âyet: 17)





## FASIL: 4

Beyit:

Allah ile kendinden geçmiş olan kimse, her ne yaparsa revadır ve onun her yaptığı şey doğrudur. Onun yolunda yanlış yoktur.

Biri: "Eğriliği kendisine iş edinen bir kimsenin yaptığı her işi nasıl doğru görelim ve eğriye, nasıl doğru diyelim ve bunu doğru bilelim?" diye sordu.

Allah adamı her ne yaparsa doğru yapar ve doğru olur; fakat bu, cahillere eğri görünür meselâ, Kabe'nin içinde bulunan bir kimse için yüzünü çevirdiği her taraf kible olur. Eğer o kimse yüzünü, doğuya, ya batıya, sola, sağa veya öne, arkaya çevirse onun için her taraf kible olur; ve onun namazı Allah'ın indinde makbuldür. Kabe'nin içinde bir tarafın diğer taraftan hiçbir üstünlüğü yoktur. Sağ ve sol bu bakımdan aynı değerdedir. Doğu ve batı da aynı derece ve mertebededir. Ancak Kabe'den uzak bulunan insanların kiblesi Kabe'ye doğru olan tek yöndür. Bu Kabe'ye doğru olan tek yönden başka, yüzlerini çevirdikleri her taraf, kibleden saptırılmış olur ve onların namazı doğru ve makbul olmaz. Çünkü namazı Kabe'ye doğru kılmamış olurlar. Kibleden maksat, Kabe'dir. Kabe'nin içinde olan bir kimse için yüzünü çevirdiği her taraf kible olur.

Beyit:

Kabe'nin içinde kible resmi yoktur. Dalgıcın ayağında sandal olmasa da ne ehemmiyeti var?

Kabe'nin içinde, yüzü kibleye doğru olmadığından yanlış namaz kıldığını zanneden bir cahil, hatayı bizzat kendisi işlemiş olur. Çünkü bu cahil kibleyi, kibleden ayrı olarak görüyor ve doğruyu yanlış anlıyor.

Şimdi gelelim büyük bir şehir belki de uçsuz bucaksız bir âlem gibi olan insanın iç âlemine: "Bazı kimselerin içinde hâkim olan şey, şeytan ve nefistir. Bazılarında ise hâkim, Süleyman gibi olan akıldır ve bu insandan tâat ve hayır ister. Allah adamının isteği, iç saltanatına Süleyman'ın hâkim olması ve "lahavle velâ kuvvete illâ billâh" demekle, Allah'ı zikretmekle, namaz kılmakla, oruç tutmakla. Şeytanın da güç bir durumda kalması ve kuvvetinin kınılmasıdır; hattâ mümin, can ve gönülden bu ibadetlere tam bir sadakatle mülâzemet ederse şeytan tamamiyle ölür ve yok olur. Süleyman gibi olan akıl o zaman, bu memlekette tam bir istiklâl rakipsiz olarak hâkim olur. Şeytanın mânası yok olduğu ve Allah'ın rahmet nuru o insanın içini doldurduğu zaman, Süleyman gibi olan aklın, yaptığı ve buyurduğu her şey doğrudur. Çünkü o perhizlerden ve ihtiyatlardan maksat şudur ki, her iş karanlıkta değil, Allah'ın nuru ve Allah'ın hidayeti ile olur, şeytanın delâleti ile değil. Süleyman'ın istediği yaptığı emrettiği her şey tamamen tâat ve sevap olur. Her ne kadar o iş zahirin zulüm ve günah, iyi, kötü, doğru ve yanlış görülmesi mahlûk tarafındandır. Halik ise bunlardan tamamen beridir. Çünkü Allah istediği şeyi yapar (Sûre: 14, Âyet:32).Eğer Allah'ın işine ve yaptığı şeylere bakılırsa, O'na teslim olmak ve rıza göstermek ve O'nu samimiyet ve bağlılıkla kabul etmekten başka bir şey yapılamaz. Kim bunun aksini düşünürse o, her iki âlemde de kâfir ve reddedilmiş olur. Bütün aleme mensup olanların tâati, O'nun rızası içindir. Allah her ne yaparsa o, doğrudur. Bir memleket gibi olan iç hayatından şeytanı atan ve Hakkın istek ve fermanından başka içinden hiçbir şey geçmeyen bir insandan meydana gelen her şey doğrudur. Meselâ akıllı bir adam, ata binse, at onun mağlûbu ve mahkûmu olur.Atın gitmesi gerçekten binicinin gitmesidir. Çünkü at eğer kendi başına olsa ya ot yemek için otlak tarafına, veya taylarının yanına yahut kurtlara yem olmak ve ölmek için ormana doğru gider. O halde atın yapıcılık, hayır ve fayda yönüne gitmesi muhakkak ki attan değil, binicidir. At faydasını ve işini ne bilir? Attan, eşeklikten ve yolunu kaybetmesinden başka ne beklenir? O halde hakikatte, menzil, han, şehir, bağ tarafına giden attır, diyemeyiz. Her ne kadar görünüşte at gidiyorsa da atın eli, ayağı, sürücünün hükmü altındadır, şu halde giden at değil sürücüdür.

Evliyanın kalbi, Allah'dan ayrı olamaz ve onsuz hareket edemez. Müminin kalbi, Allah'ın kudretinin iki parmağı arasındadır. O, kalbi istediği gibi çevirir (H.). Eğer bu söz umumi olsaydı ve herkesin bunda hissesi bulunsaydı, Allah bunu mümine tahsis etmezdi. Hakkın kudretinin elinde bir âlet haline gelmiş olan o kalbi, Allah bizzat vasitasız olarak idare eder. Tıpkı bir binicinin, âleti olan atı idare etmesi gibi. Binici istediği her tarafa onu sürebilir. O halde böyle bir müminin yaptığı her şey doğrudur, onu yanlış gören, hatayı bizzat kendisi yapmış olur.

Beyit:

Onların yanında hatâ, hatâ değildir.

Âşıklar ne yaparlarsa doğru yaparlar.



## FASIL: 5

Harekette bulunan, elem ve rahattan etkilenen ve her şeyden haberli olan canlı yaratıklar üç nevidir. Birinci nevi, o âlemde ve o âlemin durumundan habersiz ve nasipsiz olan hayvanlardır. İkinci nevi, bu âleme yabancı olan, uyku ve yemeğe ihtiyaçları olmayan, kuvvet ve kudretleri, yiyecekleri tâat ve Allah'ın zikrinden olan, suda yaşayan balıklar gibi bununla yaşayan meleklerdir. Üçüncü nevi ise, hayvanı nâtik denilen insanlardır. İnsanların ilmi ve nutku melekî, su ve çamurdan olan cisimleri ise hayvanidir. Meleklerin sevabı ve günahı yazılmaz. Zira bu onların tabiatıdır. Meselâ bir adamın tatlı yemekler yemesi, katıksız şarap içmesi ve kendisini zevk ve sefaya vermesi ne kadar tabiî ise, melekler için de tâat ve sevap bunun gibidir. Melekler hakkında sevap ve günah aynı derecededir. Bunun gibi, hayvanların da ahval ve hareketleri kaleme alınmaz. Hayvanın tâat kabiliyeti yoktur. Çünkü tamamiyle cismanîdir. Uyku ve yemekten başka bir şey bilmez ve bir şeye de sahip değildir. İnsanın ise yarısı melek, yarısı hayvan, yarısı süffî, yarısı ulvî, yarısı toprak (hâk) olan cihandan ve yarısı ise temiz (pâk) olan cihandan ibarettir.

Beyit:

İnsan, ulvîlikten sufîlikten mürekkep garip bir karışımdır.

Hayvanlar toprakta yaşayan yılanlar, melekler ise denizlerdeki balıklar gibidir. İnsan ise, yılan ve balık gibidir. Yılan olan yarısı, onu toprağa doğru çeker. Balık olan kısmı ise onu denize doğru götürür. Bu iki yarım kısım, birbirleriyle, daimî bir mücadele halindedir. Bu şuna benzetilebilir: Meselâ, bir şehrin ahalisinin yarısı kâfir, yarısı müslüman olsa, daima şehirde, bu iki ayrı gurup birbirleriyle mücadelede bulunurlar. Müslümanlar küfrün yok olup, bütün şehre kendilerinin hâkim olmalarını isterler. Kâfirler de müslümanlığın yok olmasını ve bütün şehrin kendi ellerinde bulunmasını arzu ederler.

Beyit:

Biz de istiyoruz, başkaları da istiyorlar.

Bakalım talih kime yâr olacak ve yâr kimin olacak?

Müslümanlık galip gelirse, her ne kadar şehirde kâfirler bulunsun da onlar yenilgiye uğradıkları için şehre müslüman şehri derler. Çünkü hüküm yenenindir. Meselâ at, biniciye yenilir ve binici onu yenerse atın yürümesini biniciden bilirler. Her ne kadar görünüşte at giderse de akıllı kimseler: "Falan Lârende'ye gitti veya Aksaray'a yahut başka bir şehre gitti" derler. At kıra ve otağa doğru gider. Şehirler ve menzillere doğru gitmek insanlara mahsustur. At böyle yollarda ve maksatlarda insanın âleti olur. Yani atın ayağı, insanın ayağı oluyor.

Küfür, insanda mağlûp ve nefis mahkûm olunca, o insana Allahsal derler. O insanda şeytan bulunsun bile o şeytan, insanın mahkûmu olduğu için şeytan değil, melektir. Bundan dolayı Peygamber: "Benim şeytanım, benim elimde müslüman oldu" (H.) buyurmuştur.

Beyit:

Senin yanağının etrafında peri ve şeytan askeri sâf bağlamış;

Süleyman'ın mülkü senindir, yüzüğü kaybetme!

İnsanın zatı, vaktin Süleyman'ı gibidir ki onun tahtının ve bahtının etrafında melekler, ruhlar, şeytanlar ve periler sâf bağlamış ve köle gibi onun hizmetine durmuşlardır. Yüzük gibi emaneti, koruyan da onun gönlüdür. Eğer bir şeytan onun yüzüğü olan gönlünü, ondan suret, mal ve mevki vasıtasıyla alırsa, ondan sonra onun vücut şehrinde, şeytan, Süleymanlık yapar ve kendisinde bulunan meleklik sıfatı yenilir ve âciz kalmış olur.

Nazım:

Can, içinde aç, tabiat ise dışında servet ve sâ mân içinde. Dev yemek içmekten mide fesadına uğramış, Cemşid ise aç. Şimdi senin Mesih'in bu yeryüzünde; burada bulunduğun müddetçe derdinin devasına bak! Mesih göğe çıktıktan sonra derdinin devası kaybolur.

Şeytan ve peri, Süleyman'ın hükmü altında oldukları zaman, onun âleti olurlar, tıpkı süvarinin eli altında ve gitmekte olan bir at gibi... Nasıl ki bu, hakikatte atın değil, süvarinin gitmesi ise, bunun gibi şeytanın ve perinin işi de Süleyman'ın işi olur. Çünkü Süleyman'ın mahkûmudurlar ve onun emriyle iş görürler.

Mümin'in nefsi her ne kadar canlı ise de, ferman altında olduğu için ona nefis demezler, akıl derler.

Mümin'in kalbi, Allah'ın iki kudret parmağı arasındadır. Onu istediği gibi çevirir (H.). Hakikati

görenler, bu kalbin hareket etmesini kalbin kendisinden değil, Hak'tan bilirler. Eğer bir çadır ve bir bayrak, rüzgârlı havada sallanırsa, akıllı kimseler, bunun rüzgârın hareketi olduğunu bilirler. Çünkü ne çadır, ne de bayrak rüzgâr olmadan hareket edebilirler. Bu yüzden Ulu Allah, kendi Kelâm-ı mecidinde şöyle buyuruyor:16 Ey Muhammed! Senin vücut yayından dışarı atılan okun atıcısı, sen değilsin, Biziz Çünkü sen Bizim büyüklüğümüz önünde ölmüşsün ve sende varlık, ihtiyar ve hareket etme kudreti kalmamıştır. Ecel-i zaruriden evvel benim aşkımda, "ölmeden evvel ölünüz" (H.). hadisinin gereğince ölmüş ve yok olmuşsun. Ölü hareket etmez, eğer onda bir hareket görülürse bu, ondan değildir. Onu birisi hareket ettirmiştir. Allah adamları, kalmamışlar, yok olmuşlardır; Celâlin aşkı ve Hakkın büyüklüğü karşısında, helak olmuşlardır. Artık duvar ve kapı gibi hareketsiz ve bihaberdirler. Eğer bir duvardan yahut bir dağdan bir ses, bir hitap gelirse herkes, o sesin hatiften geldiğini bilir. Yahut duvarda ses veren, bir adam gizlidir. Çünkü duvarın kendi kendine ses verme kabiliyeti yoktur. O halde eğer ölmeden evliya, enbiya ve şeyh-i kâmillerden bir ses, bir söz işitirsen yakîn olarak bil ki bu sözü onların suretinde başka biri söylüyor. Çünkü onlar yok olmuşlar ve kalmamışlardır.

---

(16) Attığın vakit sen atmadın; lâkin onu Allah attı. (Sûre:8, Âyet: 17)

Beyit:

Onlar kendi varlıklarından fâni ve dost ile bakîdirler.

Bu ne garip şeydir ki onlar hem varlar, hem yoklar.

Eğer sen onlardan bir ses işitirsen o ses, onların suretine girmiş olan başka birisindedir. Çünkü onlar kalmamışlardır ve yok olmuşlardır. Nitekim bir duvardan ses işittiğin zaman nasıl hayrete düşersen ve bu hal sende ne gibi bir değişiklik yaparsa, evliyadan bir söz işittiğin vakit de böyle olman, yani o sesi duvardan bilmemeğin gerekir. Meselâ, bir adamı cin çarptığı zaman muhtelif dillerle konuşur. Halbuki o adam, bu hale tutulmadan evvel, bu dilleri bilmez ve anlamazdı. Meselâ.Arapça konuşur, Kur'an'ı hiç okumamış, ezberlememiş olduğu halde Kur'an okur. Bunu görenler bu sözleri onun değil, perinin söylediğine inanırlar. Bunun gibi, bir adam pek çok şarap içmiş olsa, serhoşluk halinde ve kendinden haberi olmadığı bu arada durmadan bir çok şeyler söyler; akıllılar: "Ondan bilmeyiniz, çünkü o söylemiyor, şarap söylüyor." derler. Zira peri ve şarapta öyle bir kuvvet vardır ki bunlar insanı kendi aletleri yaparlar ve onun suretinde söz söylerler. Fakat o söz, insanın sözü olmaz. Onların sözü olur. Böyle olduğu halde insanın, perinin, yerin, göğün, arşın, kürsînin, yaratıklar ve gerçeklerin yaratıcısı olan Allah'a, bir insanı kendi âleti yapması ve kendi sözünü ona söyletmesi niçin lâıyk olmasın? İnsan ortada yoktur ve söylediği şeyde de hiçbir dahli olamaz. Muhakkak ki sözler Allah'ın sözleri olur.

Beyit:

O ses, her ne kadar kulun ağızından çıkıyorsa da

hakikatte Allahdandır.

Bunun gibi, meselâ Kur'an Peygamberin dudağından, ağızından, damağından ve dilinden ses, harf ve söz olarak dışarı çıktığı halde, buna, "Hakkın kelâmı" derler; Allah'ın Elçisi Muhammed'in sözü, demezler. Her kim böyle söylerse kâfir olur.

Beyit:

Gerçi Kur'an, Peygamberin dudakları arasından çıkmıştır.

Fakat her kim ki onu Allah söylemedi, Peygamber söyledi derse o kâfirdir.

Fakr, kemale erince Allahdır ve O bir tanedir, O'nun ortağı yoktur. Bu mertebeye erdiği içindir ki Mansur: "Ben Hakkım." Demiş ve Ebayazid de: "Cübbemin içinde Allah'dan gayrı bir şey yok" demiştir. Madem ki fakr'da senin varlığından üzerinde bir şey kalmıştır, sana müşrik (ortak koşan) derler. Tevhid âleminde, seni tevhide inananlardan saymazlar.

Şirk (ortak koşma) iki türüdür: Sözle şirk, hal ile şirk. Allah'ın oğul ve ortağı olduğunu söylemek sözle şirktir. İnsanın içinde Allah'dan başka şeyler için yer ve yol bulunması da şirk-i halidir.

Rubai:

Kemala ermiş bir kimse öldü.  
Ansızın varlık denizden geçerken varlığından  
üzerinde bir tek kıl kalmıştı.  
O kıl hakikî fakrın gözüne zünnar göründü.

Nazım:

Dün gece bir ihtiyar rüyamda bana: "Aşk yolunun âfeti, benlik ve bizliktendir." demişti. Ben ona: "Benlik" ve "Bizlik" nasıl olur? Bunu bana anlatın, çünkü bütün güçlüklerin çözümü sizin elinizdedir" dediğim zaman o ihtiyar, bana cevap verip: "Hakkın aynı olmayan her şey "Ben" ve "Biz" dir ve bu hatanın ta kendisidir" dedi.

Her şey helak olur, fânidir. Ancak O bakidir. (Sûre 28, Âyet:88). Buna müfessirler şöyle mâna vermişlerdir: Baki ancak Allahdır. Allahdan başka melekler, periler, enbiya, evliya, müminler, hayvanlar kuşlar otlayanlar hattâ yer ve gök, arş ve ferş gibi ne varsa hepsi yok olur ve kalmaz.

Biz deriz ki: Allah bu sözü, "Yalnız ben varım ve benden başka her şey yok olur" deyip öğünmek için söylemiyor. İyice bakılırsa bu hitabın, kulları için bir rahmet ve davet olduğu görülür. Yani, şunu söylemek ister ki: Eğer beka istiyorsanız bakî benim,kendinizden geçip bana bağlanınız ki benim benliğim sizin benliğiniz olsun ve varlıktan kurtulunuz ki, benim varlığım sizin varlığınız olsun Allah: Eğer ben bir kulu seversem onun gözü, kulağı ve dili ben olurum (H.K.) Benimle söyler, benimle görür, benimle işitir. Ben, onun nutku, onun dili ve dilinden söyleyen olurum. Gözünün nuru ben olurum; o her şeyi benimle görür. İşitmesi de ben olurum; o her şeyi benimle görür. İşitmesi de ben olurum ve benimle işitir. Nasıl ki benim varlığım ile var olmadan evvel ruh-u cüz'i ile yaşadığı zaman, görme, işitme nuru, ilim, bilgi ve söz kudretini hep o ruhtan aldıysa ulûhiyet denizinden bir damla olan onun cüz'i ruhu o denize ulaştıktan sonra da, onun canı ben oldum. Ayrılık perdeleri ortadan kalktı. Bu dereceye geldikten sonra onun diriliği, hareketi, sükûneti, görmesi, işitmesi hepsi benden olur ve o Allah ile kaim olur. Bu şekilde öldürülmüş olan bir can, ölmez ve benimle kaimdir, buyurmuştur. Bunun gibi bir kovaya su alınıp konulsa, bu su, bigâneler ve yabancı unsurlar arasında denizden ayrı olarak bulunduğu için zaman zaman eksilir. Rengi, kokusu ve tadı kaybolur. Çünkü o suyun varlığını toprak yer, rüzgâr götürür ve güneşin sıcaklığı çeker.O durgun suya Allah tarafından bir sel gelirse suyu alır, tekrar denize götürür. İşte bu sel, ya bir kâmil şeyhin vücudu olabilir yahut Hakkın cezbelerinden bir cezbe (H.) buyurulduğu gibi Hakkın bir cezbesidir. Hakkın cezbelerinden bir cebze bütün insanların ve cinlerin ibâdetinden daha çok hayırlı ve tesirlidir. Cezbe ile şeyh, bunların her ikisi de o deryanın bir dalgasıdır. Yalnız bu dalga, su ve çamur suretinde görülmüştür. Testinin içindeki bir damlayı, Allah'ın rahmet denizinin bir dalgası deryaya ulaştırırsa o damla, deniz olur ve o damlanın varlığı yokluk bulmaz. Çünkü "Biz Allah içiniz ve sonunda ona döneriz. (Sûre: 2, Âyet: 11)" âyeti, böyle denize ulaşan bir damla hakkında varit olmuştur.

Şiir:

Denizin suyu, her nerede olursa olsun yine denizdendir.  
Denizden çıkar ve tekrar denize döner.  
Bunun başka türlü olmasının imkânı yoktur.  
Müminlerin, evliyanın ve enbiyanın canları  
Hakkın zatının güneşinin şualarıdır.

Allah halkı karanlıktan yarattı, sonra onlar üzerine kendi nurundan saçtı (H.). Ev gibi olan bu vücutları, karanlık olan çamur ve su âleminden yarattı ve sonra zulmetten yaptığı bu yaratık üzerine kendi nurundan saçtı. Sonunda onun nuru, tekrar ona döner. Güneş, gökyüzünde burcdan burca dolaşarak yer

değiştirirken, onun ışığı da bu evler gibi olan vücutlarda bir yerden bir yere geçer ve akşam batıda battığı zaman onun, bizim bir ev gibi olan vücudumuzdaki nurunun huzmeleri ve parçaları da güneşle beraber batar. Bunun gibi her ne kadar bu nur ayrı vücutlarda, yani ayrı ruhlarda parlar ve var olursa da hakikatte bu canlar, bu ruhlar bakî olan güneşin nurunun huzmeleridir ve ezeli olan güneşe bağlıdır.

Beyit:

Ey güneş! Bendeki bu ışıklı parıltılar sendendir. Ben, her nereye saçarsan saç, yine sana bağlıyım.

En can güneşi! Sen karanlık dünyaya bir ay ışığı gibi ışık veriyorsun.

Ayin ışığı da güneştedir. Ay güneşten nur, ışık alır. O halde hakikatte ayın ışık vermesi, güneşin ışık vermesidir. Çünkü sahip olduğu bu nur ondandır. Halk ve taliplerin, Hakkın Celâl güneşinin nuruna mukavemetleri yoktur ve buna tahammül etmeğe de güçleri yetmez. Onun Rabbi dağda tecelli edince, dağı parçaladı ve Musa bayılarak düştü, (Sûre:7, Âyet: 139) buyurulduğu gibi, dağ bile dayanamıyarak parça, parça ve zerre, zerre oldu. Hak, güneşi aşkıyla harap olan ve incelen peygamberler ve evliyanın canlarını, kendi Celâlinin nurundan doldurdu ve halka o kalıplar vasıtasıyla o nuru anlasınlar ve ona tahammül edebilsinler, kevnü fesadın karanlığında o ayın ışığı ile halk dalâlet yolunu hidâyet yolundan ayrı görsünler ve tanışınlar, iyiyi, kötüden ayırsınlar ve temyiz etsinler diye gönderdi. Gökteki yıldızlar, parlak ve ezeli bir güneş olan şeyh'in hizmetindeki müritler gibidir. Çünkü, Benim eshabım, yıldızlar gibidir; hangisine uyarsanız hidayete erişirsiniz (H.), buyurulmuştur. İş, ezeli olan güneşindir ve bakî ancak odur. Bedir ki zamanın kutbudur, rahman güneşinin mazharıdır ve yıldızlar hepsi, Allah'ın Visali olan Cennet-i bekada ve güneşin nuru ile dolmuş olan mürit ve müminler gibidir. Peygamberler, Hakkın zeval bulmaz halifeleri ve Celâl güneşi nurunun kadehleri olan bedirler gibidirler.

Allah: "Yeryüzüne bir halife gönderdim" (Sûre:2 , Âyet: 28). buyuruyor. Her ne kadar bu, görünüşte yeryüzünün halifesi olsa da hakikatte gök yüzünün de halifesidir. Onun su ve çamurdan ibaret olan görünüşü yere mensup olanların kiblesi ve onun nakışsız olan cemâli, canı ve gönü semâyâ mensup olanların halifesi olur. Bu yüzden göğe mensup olan meleklerle: "Âdeme secde ediniz (Sûre: 2, Âyet: 32) emri geldi ve Bütün melekler secde ettiler. (Sûre: 15, Âyet:30) buyurulduğu gibi bütün melekler emre itaat ve kendi halife ve öncülerine secde ettiler.

Şeyh, yer ve gök yüzünde Allah'ın halifesi olur. Yeryüzüne mensup olanların ona tâbi ve mahkûm olması nasıl farz ise, semâyâ mensup olanlar için de aynen böyledir. Bu suretle yeryüzünde şeyhin ve Allah'ın halifesinin vücudu ile yanlış, haktan; eğri, doğrudan; kötü, iyiden; yakınlar, uzak olanlardan; tortu, saftan; kalp, nakitten; yar, ağıyardan ayrıldı. Bundan evvel, bedir gibi olan şeyhin yokluğu sebebiyle hasıl olan bir gece karanlığı içinde her şey, birbirinin aynı görünüyordu ve güzel ile çirkin beraberdi. Bir bedir gibi olan şeyhin vücudu ile bütün gizli ve örtülü olan şeyler zahir oldu.

Beyit:

Evliyanın güneşi doğunca: "Ey karışık olan şey uzaklaş ve sâf olan, gel!" dedi.

Ebubekir Sıddık, Ebucehil'den; gökyüzünde de melek, İblis'ten üstün oldu.

O âlem ve bu âlem, Hakkın halifesi olan şeyhin vücudu ile süslendi ve onarıldı. Hakikatte bunların hepsi Allah'ın işidir. Çünkü bedir, nura Hakkın güneşi sayesinde maliktir. Allah, şeyh suretinde Allahlık ediyor. Bazan doğrudan doğruya, bazan vasıta ile. Allah daha iyi ve daha doğru bilir.



## FASIL: 6

Allah'ın işleri hususunda düşününüz; Allah'ın Zatı hakkında düşünmeyiniz; buyrulduğu gibi Hakkı temaşa etmek isterseniz O'nun zatını düşünmeyiniz. Zira O'nu anlamak gücü sizde yoktur. Bu yüzden üzüntülü ve sıkıntılı olup hiçbir zaman bu bağdan, yani girdaptan kurtulamazsınız. Eğer Allah'ın san'atı ve işleri hususunda düşünürseniz fikriniz daha çok gelişir ve ferahlık duyarsınız.

Eğer bir kimse, baharın gerçeğini, aslını düşünür ve ona, gözünü ancak bu bir noktaya diker ve: "Elbette baharın gerçeğini, aslını ve onun ne olduğunu ve nasıl vücut bulduğunu, neden ibaret olduğunu görmek isterim!" derse o kimse, baharı temaşadan mahrum kalır ve hakikatini de hiçbir zaman bilemez. Gözü kamaşır, kararır ve hattâ kapanır. Bu faydasızdır ve böylece hiçbir neticeye varamaz. Bu hususta ne nisbette uğraşırsa ruhî sıkıntısı ve zulmeti de o nisbette artar. Fakat böyle yapmayıp da sahraya, çemenliğe, bahçelere ve güllüklere, ağaçlara, meyvelere, çiçeklere, rengarenk goncalara, yeşilliklere ve akar sulara bakarsa, bu tabii sergide baharın fevkalâde güzelliğini görür ve ruhu ferahlık bularak sınıktı ve gamdan kurtulur. Bu hususta ne kadar çok düşünürse onun ferahlığı da o ölçüde artar. Baharın güzelliğini, letafetini daha iyi anlar ve bilir.

Hakkın zatını da bahar mevsimi gibi tasavvur ediniz ve gök, yer, güneş, ay, yıldızlar ve dağlar, denizler, türlü türlü insanlar, suret güzelleri olan kadınlar ve çocuklar, mâna güzelleri olan evliya ve peygamberler hakkında düşünceyi işletin ve bunları görmeğe, tanımağa çalışın, bu güzelliklerin, eserlerin ve iyiliklerin âşığı olun; sanattan san'atkâra gidin ki Allah'ı görmüş ve tanımış olasınız.

Allah Kur'an-ı Mecidde şöyle buyuruyor: **Başları üzerinde olan göğe niçin bakmıyorlar ki biz onu nasıl bina ettik (Sûre: 50, Âyet:6.)**

Yani, ne acayip şey! Bizi niçin tanımıyorlar ve görmüyorlar. Biz ise göğü nasıl yükselttik ve yeri onun altına nasıl serdik? Ve başka bir yerde de:

**Niçin görmüyorlar ki deveyi nasıl yarattık ve göğe de bakmıyorlar ki onu nasıl yükselttik ve dağlara da bakmazlar ki onları nasıl yüksek durdurduk ve yerin çivileri yaptık ve görmezler ki yeri nasıl dümdüz yaydık! (Sûre: 88, Âyet: I 7, 20) buyuruyor.**

Bunun gibi yine buyuruyor: **17 Ben ki Allah'ım, benim zikrimi eden, ayakta durdukları, oturdukları ve uykuda bir yandan öbür yana döndükleri zaman, daima beni anan kimseler hakkı için yemin ederim ki onların düşüncesi daima göğün ve yeryüzünün yaratılmasındandır. "Yarab! bu sanat eserlerini yersiz ve faydasız olarak yaratmadın" derler ve bu sanatları gördükçe hayrette kalırlar ve bunlardan faydalar, nimetler, hadsiz hesapsız hikmetler elde ederler. Henüz elde etmedikleri başka faydalar ararlar ve zaman geçtikçe bunlardan da faydalar sağlarlar. Bu suretle onların marifetleri, bilgi ve görüşleri artar. Bu hususta Peygamber Mustafa (Selâm onun üzerine olsun) şöyle buyurmuştur: İki günü bir olan kimse aldanmıştır (H.).** Yani, her kim ki onun iki günü faydasından fazla olmazsa, o kimse bu dünya pazarında, dünya mallarını verip, ahiret kumaşları satın alan ahiret tüccarları arasında aldanır ve zarara uğrarlar. Sâlikin, her dakika ve her an terakkî etmesi lâzımdır. Eğer bir insan kendisini sülükte aynı halde görürse, hakikat olarak bilsin ki o, zararda ve vaktini boşa geçirmiştir. Aynı zamanda keyfiyetsiz olan Hazretin huzurundan kovulmuş olanlardır.

---

(17) Onlar Allah'ı, ayakta dururken, otururken veya yatmakta iken zikreder, göklerin ve yerlerin yaratılmasından Allah'ın kudretini istidlal ve tefekkür eylerler. Ey Rabbimiz! Bunları batıl yaratmadın, seni- tenzih ve takdis ederiz, derler. (Sûre: 3, Ayet: 188.)

Baharın güzelliğini görmeniz lazımsa onu çemende, yaylalarda, ağaçlarda, gül bahçelerinde, reyhan ve yasemin tarlalarında, goncalarda, renkli yapraklarda, olgun ve tatlı meyvelerde seyredin ki daima mânevi bir genişlik ve huzur içinde bulunasınız ve Didâr'a gark olasınız.

**Nazım:**

**O şah, bazan gizli, bazan aşikâr olarak alemde göründü. O, baştan sona kadar bu cihanın canıdır.**

**Diğer bir beyit:**

**Onun güzelliği, bir ilkbahar, alem ise, bir bağ gibidir.**

**Onun Cemâli ve lütfunu bağda temaşa et!**

İlk beyitte, gizli ve aşikâr göründü, dediğimiz zaman bunun mânası: O, yani Allah, zatı (yani hüviyet-i asliyesi bakımından) gizlidir. Bunu görmek imkanı da yoktur. Ama sanat ve sıfatı bakımından peyda (yani görünebilir) dir. İşte bu yönden hem aşikâr ve hem gizlidir. Nitekim can da, bütün vücutta hem peyda, hem gizlidir. Can, bizzat görünmez, fakat eser ve sıfatı itibariyle açık ve parlaktır. Çünkü vücudun hareketi, ayağın gitmesi, elin tutması, yüzün ve gözün parlaması, işitme, koklama ve söyleme bunların hepsi canın eserleridir. Bunlara baktığınız zaman canın eserleridir. Bunlara baktığınız zaman canın cemalini aşikâr olarak görürsünüz ve canın kıymetini bilir, cana âşik olursunuz. Eğer bir kimse: "Ben canlıların vücutlarının dahil olmadan canın kendisini görmek istiyorum." diye mezarlığa gitse, gam görmekten uzak kalır. Can, vücuda kendisini göstermek için

gelmiştir. Canı vücutsuz olarak görmek imkânsızdır. Bunun gibi Ulu Allah buyuruyor ki:<sup>18</sup> Ben keyfiyeti belli olmayan gizli bir hazine idim. Bilinmek ve görülmek istedim bunun için de bu âlemi yarattım. Netice olarak diyebiliriz ki bir kimse kendisini göstermek istediği zaman, ya bir şey söyler veya bir şey yapar yahut kendisini bilmeleri ve görmeleri için bir sanat bir hüner gösterir. Bu adamın yüzünü, insanlar bu adam sanatını göstermeden önce de, görmüşlerdir. Her ne kadar her gün onun zahiri suretini görürlerse de yine: "Bu adamı tanımıyoruz ve bilmiyoruz ki nasıl bir insandır?" derler. Fakat, ondan bir söz işittikleri ve bir iş ve bir huy, bir lütuf, bir hüner ve sanat gördükleri zaman, hepsi: "Onun kim ve nasıl bir adam olduğunu bildik," derler. Neticede tanıdıkları şey, onun zahiri suretinden başka ve ayrı bir şey olan, işidir. Çünkü onun zahiri suretini daima gördükleri halde hepsi bir ağızdan, onun kim ve ne gibi, nasıl bir insan olduğunu bilmiyoruz ve tanımıyoruz, demişlerdi. Halbuki onun işini, sözünü sanat ve hünerini gördükten sonra onu tanıdılar. Onun suretini gördükten sonra onda buldukları ve tanıdıkları şey, onda benzersiz olarak bulunan mânevi, bir cevherdi; işte bunu gördükten ve tanıdıktan sonra: "Falan kimse güzel bir mâna ve cevhere maliktir ve bunun için elinden o iş ve hüner geliyor; böyle yapıyor, şöyle yapıyor. Keremi, hasisliği, sitemi, sertliği, gönül almayı ve lûtfu yerinde yapıyor" derler. Böylece o adamın sohbeti arttıkça ve ondan bu hasletleri daha çok gördükleri zaman, onu daha iyi bilirler ve daha çok tanır. Bu adam gösterişini ne kadar arttırırsa ve kendisini daha iyi tanımasını niyeti ile iyi işlerini ve güzel hünerlerini ne kadar gösterirse, ondaki bu hüner ve iyi haletleri görenler, onu daha iyi ve daha mükemmel tanır.

---

(18) Ben gizli bir hazine idim, bilinmek istedim, bunun için de halkı yarattım. (H.K.)

Ulu Allah, o şahsı yaratan ve onun işlerini meydana koyandır. Hadsiz, sapsız yüz binlerce halkın, göklerin, yerlerin, dağların, denizlerin, maden ocaklarının, ejderha, balık ve suaygırı, su kuşları gibi denizde yaşayan canlıların, ay, güneş ve yıldızların, buruc, buruc, arş ve kürsünün, levh ü kalem, cennet ve cehennem, eşkiya ve takilerin, evliya, enbiyanın ve meleklerin yaratıcısıdır. Bütün bu işleri, sanatları ve sıfatları ile Ulu Allah'ı birbirlerini tanıdıklarından ve bildiklerinden bin defa daha fazla tanımıyorlar ve bilmiyorlar. Halbuki az bir işle birbirlerini tanır ve : "Onun iyi olduğunu gördük ve onun ne gibi bir insan olduğunu ve nasıl bir fikre sahip bulunduğunu tamamen anladık ve bildik" derler. Böyle olduğu halde, Allah'ı görme ve tanımada niçin kör, nâdân ve ebleh olurlar ve bilgisizlik ve şaşkınlıktan: "Acaba Allah var mı? Varsa onu kim gördü ve kim görür?" diyorlar. Onu görmek imkânsızdır. Ve her kim: "gördüm veya görüyorum." diye iddia ederse yalan söylüyor ve imkânsız olan bir şeyden bahsediyor, demektir. Ey aptal! O adamda gördüğün pek az bir iş ve hünerle: "Onun iyiliğini gördüm ve onun büyüklüğünü bildim." Diyorsun. Onda bildiğin, tanıdığın, o şey, onun dış görünüşünden başka bir şeydi. Çünkü, onun dışını her zaman gördüğün halde, onun kim ve nasıl bir adam olduğunu bilmiyordun. O halde bu kadar işler, hünerler ve hadsiz, hesabsız, sonsuz ilimleri ile Allah'ı niçin görmüyorsun ve bilmiyorsun? Senin halin aynen şuna benzer: Meselâ, bir adam bir bahçeye girse ve ben: "Bu bahçede yalnız şu küçük yaprağı görüyorum ve bahçeyi göremiyorum" dese, buna gülmek bile yersizdir. Böyle bir göz ve böyle bir akla ne demek lazımdır? Buna yapılacak hicve ve alaya yazıklar olsun! Çünkü hiciv ve alayı öyle bir kimseye karşı yapmalıdır ki onun vücudu bulunsun. Böyle bir gözün ve aklın mevcudiyetine imkân yoktur. Belki onun yokluğu bu şekilde varlığından daha iyi olur. Bu sebeple kâfir der ki: "Keşki evvelce olduğum gibi yine toprak olsaydım (Sûre:78, Âyet:41) ve vücut bulmasaydım. Toprak olsam benden bir ot, bir nebat biter ve bunlar da bir işe yarardı. İnsanların zevkle bakacakları bir şey olurdu ve onlara bir gıda teşkil ederdim. Toprak olarak mevcut bulunduğum zamanda, benim vücudumdan biten bir bitkinin hali, bahçede bir yaprak gören ve uçsuz bucaksız bahçeyi göremiyen kimsenin haline benzer. Böyle zehirli ve faydasız bir ot çorak bir yerde bile olmasın! Ben yokluktan dünyaya geldiğime ve varlık tabakasının en aşağısından, en yukarisına eriştiğime memnun oldum. Evet bu böyle oldu, aksini düşünme! Fakat, manen geriledim. Şimdi eskisi gibi toprak olmadığım için "Keşki toprak olsaydım." (Sûre:78, Âyet:41) diye hasret çekiyorum."

Ayandan sonra beyan istemek hüsrandır, denilir. Ulu Allah, güneşten daha aşikâr, daha zahir ve daha çok peydadır. Güneşin mevcudiyeti üzerine kim delil ve şahit isterse o, ziyana garkolmuştur ve anadan doğma kördür. Onun derdine, hastalığına hiçbir çare ve ilaç yoktur. O kimse hayvan-ı mutlak, belki hayvandan hattâ, cemadâtan bile daha aşağıdır. Çünkü cemâdat olan toprak, ne için yaratılmışsa, onu yerine getirir. Yer kendisinden bitki yetişmesi için yaratılmıştır. Ona ne ekersen ve ne emânet edersen, onu besler ve çoğaltır. Bir taneyi on, belki yüz tane olarak sana geri verir. Eğer arpa ekersen arpa, buğday ekersen buğday, meyve ekersen meyve ve üzüm dikersen üzüm verir. Bunun gibi hayvanı da yük ve insanları taşıması, onları maksatlarına erişirmesi ve şehirden şehire götürmesi için yaratmışlardır.

İnsanı ise, Allah'ı tanınması ve ona kulluk etmesi için yaratmışlardır. Bunları yerine getirmediği ve Allah'ı tanımadığı, ona kulluk etmediği takdirde, hayvandan daha fena olur. Çünkü hayvan ne için yaratılmışsa onu yerine getirir. Yer ve toprak da bunun gibidir. İnsan, ne için yaratılmışsa onu yerine getirmediği zaman, bir hayvandan daha kötü olur. Bunun için Kur'an'da: **Onlar hayvanlar gibidirler, belki daha fenadirlar (Sûre:7 Âyet: 178)** buyrulmuştur. Böyle kimselerin kalbi taştan daha serttir. Çünkü taştan su çıkabilir ve akabilir; halbuki onların taştan daha sert olan kalblerinden dumanlı bir hışım ateşinden başka bir şey hâsıl olmaz.

Güneşin ancak biri ışık, diğeri hararet olmak üzere iki sıfatı vardır. Güneş bu iki vasfı ile meşhur ve zahirdir.

Gözleri görenler, onun ışığını görürler. Körler ise onun hararetini hissederler. O halde körler ve gözü görenler için güneş gizli değildir, çünkü daima bu iki vasfı ile güneş meydandadır. Celil ve büyük olan Hak ki güneşin, göklerin ve yerlerin, aşikâr ve gizli olan her şeyin yaratıcısıdır, bu vaziyette nasıl gizli ve saklı olabilir? Allah'ın sıfatı sayısız ve sanatı sonsuzdur. Aşağı ve yukarıdan, sağ ve soldan, ön ve arkadan, sıcak ve soğuktan, iyi ve kötünden her neye baksan, hepsi O'nun eserleri ve sıfatlarıdır. O halde nasıl gizli olabilir? Bu yüzden Allah buyuruyor ki 19 Şunu bil ki yüzünü ne tarafa çevirirsen, Allah oradadır. Çünkü yönlerin hepsi onun işi ve yapısıdır. O halde, Allah'dan ayrı bulunan nereye bakabilirsin?

(19) Yüzünü ne tarafa çevirirsen Allah oradadır. (Kur'an, Sûre:2, Âyet: 109.)

Eğer eşyanın ve insanların müşahadeleri hilâfına, onların tarafından, başka bir tarafa bakarsan, onlar baktığın tarafta artık bulunmazlar ve bu halde senin nazarından kaybolmuş bir vaziyettedirler ve sen de onlar tarafından görülmez olursun. Zira karanlık bir gecede güneşin sıfatı olan ne sıcaklığı ve ne de ışığı görebilirsin. Eğer güneş, gökyüzünde ve sen yerin altında yahut derin bir kuyuda, bulunsan bu vaziyette de güneşten ayrılmış olursun. Çünkü güneş, ancak ışık ve sıcaklıktan ibaretti; halbuki sen, bu derin kuyuda, onun her iki sıfatını da göremiyorsun; öyleyse güneşe nazaran kaybolmuş olursun. Fakat, her şey Allah'ın sıfatı ve yapısı olduğundan Allah'dan ayrılmak imkânı yoktur. Allah'ın bulunmadığı nereye gidebilirsin? Ve Allah'ın sanatları ve sıfatları olmayan nereye bakarsın? O halde Allah, bütün var olan şeylerden daha çok aşikâr ve daha çok peydadır. Her kim zahir olan şeyler hakkında bir delil isterse o, karanlık ve hüsrân içinde bulunur.

Beyit:

Ey deniz kıyısında susamış olarak uyuyan kimse!

Ey hazine üzerinde fakirlikten ölen kimse!

Rubâî:

Bir şah ki ne aşağıdadır ne yukarıdadır, nerededir?

Bir hazine ki ne bizimledir ne bizden ayıdır, nerededir?

Orada; burada, deme de doğru söyle, nerededir?

Âlem tamamen Odur. Bu hakikati gören nerede?

Rubâî:

Her derde daima bir deva görüyorum,

kahr ve cefada lütuf ve vefa görüyorum.

Gök kubbesi altındaki bu yeryüzünde,

her nereye baksam, daima seni görüyorum.





## FASIL: 7

Bir gece rüyada gördüm ki Mevlânâ' (Allah O'nun aziz olan ruhunu takdis etsin!)nın medresesinde sofa ve sahanlık dostlarla dolu idi ve ben onlar arasından yüksek sesle söze başlayıp dedim ki: "Hayat ve canlılık, insanlara tevdi edilen bir feyizdir. Fakat bu feyiz, herkese ayrı bir tesir icra eder. Allah'ın elçisi Muhammed'e tesir eden nur ve feyiz, Ebucehl'e tesir eden aynı nur ve aynı feyizdir. Bununla beraber, Muhammed'i yegâne, Ebucehli bigâne kılmıştır. Birinin gözlerini açtı, öbürünün gözlerini kör etti. Meselâ, bahar mevsimi de her şey üzerine aynı tesiri yapar. Fakat bir yerde gül, bir yerde diken biter. Meyvelerin bazısı tatlı, bazısı acı olur. Mustafa (O'na selâm olsun) insanların fena huyları bırakıp, iyi huyları almaları için onlara birtakım şeriat, emir ve nehiy koydu. Bu suretle o feyiz, fenalıkları değil, iyilikleri artırmış olacaktır. Meselâ, bahçıvan acı olan zerdaliyi kesip onun yerine tatlı şeftaliyi aşlar. Buna bahar mevsimi ve mart ayı tesir ederse bu şeftali büyür ve gelişir. Bir hayvan gibi olan insan da böyledir. Ve onda bilgisizlik, ota tapıcılık, uyku, yemek, tâatsizlik, mürüvvetsizlik, temyizsizlik, haset, hasislik, zulmetmek, tecavüz etmek, iki renklilik ve iki yüzlülüğten ibaret olan hayvanlık huyu mevcuttur. Bunun için Peygamberler şöyle buyurmuştur: "Bu hayvani ahlâkı terk ediniz ve Allah'ın emri ile meleklerin huyunu alınız. Böyle yaparsanız cennet ehlinde ve Allah'ın has kullarından olursunuz. Hainlik edenlere hainlikle mukabele etmeyiniz. Emîn insanlardan olmak için çalışınız. Halîm ve kerîm olunuz. Doğruluğu, kendinize vazife ediniz ve yalan söylemeyiniz. Vaktinizi başkalarının aleyhinde bulunmakla geçirmeyiniz. Kimseye iftirada bulunmayınız. Başkalarını daima kendinize tercih ediniz. Bir ölçü içinde yeyiniz. Haram yemeyiniz. Kendi helâl malınızdan Allah rızası için veriniz. Başkalarının malına tamah etmeyiniz. Hırsızlıktan kaçınınız.

Yukarıda zikr edilen ve meleklerin ahlâkına zıt olan hayvanî ahlâkın dallarını kesiniz ve onların yerine bu dalları aşılınız ki kaybolmayan baharın feyzi, o dallar üzerine etkisini yarattığı zaman bu beğenilen ve meleklerle has olan dallan ziyadeleştiresiniz. Çünkü hayvanî ahlâk bir ateş, meleklerin ahlâkı ise bir nurdur. Ateş cehennemden, nur ise cennetten birer parçadır. Parçalar, her şey aslına döner, kaidesine uyarak, sonunda kendi bütünlerine dönerler. Döneceğiniz yerin cennet olmasını isterseniz hayvanî ahlâkı, melekî ahlâk ile değiştiriniz. Böyle yaptığınız takdirde cehennemden değil, cennetin bir parçası olursunuz."

Beyit:

Sendeki varlık ve mestlik duyguları hep ateştedir.

Tabiatının başlangıcı da daima cehennemdir.

Beyit:

Eğer sen şimdi cehennem tarafına meyledersen şaşılmaz.

Çünkü parçanın hareketi, daima kendi bütününün bulunduğu tarafadır.



## FASIL: 8

20 Ulu Allah buyuruyor ki: "Ey Muhammedi Halkın bölük bölük ve ardarda müslüman olduğunu gördüğün zaman bu, senin davetinin kemal bulduğuna bir işarettir. Allah'a, mücadelesiz, uğraşmadan yüz çeviriyorlar. Yapmış olduğun günahların affını dile. Çünkü bu, senin dünyadan göç etmenin zamanı geldiğine bir işarettir. Bundan sonra Hak yoluna halkı davet etmek için Allah senin gayretine ve mücadeleye muhtaç değildir. Senin gayretin olmadan da artık olabilir. O halde senin bu dünyada kalmana lüzum kalmamıştır.

Sofiler, bu âyete başka bir mâna verirler. Onlara göre eşya ve insanlar, bitki, hayvan ve diğer şeyler hepsi de dünyaya olgunlaşmak ve kemale ermek için gelirler. Olgunlaştıkları ve kemale erdikleri zaman onlar için artık hayat ve beka kalmaz. O surette ki eğer bir meyve ise onu yerler, bir insan ise ihtiyaçlar, olgun olgun bir meyva gibi onu da toprak yer. Bütün diğer şeyler de bunun gibidir.

(20) Ey Muhammedi Allah'ın fethi ve yardımı sana müyesser olduğu ve insanların bölük bölük İslâm dinine girdiğini gördüğün zaman Rabbına hamdet!  
(Kur'an, Sûre: I 10, Ayet: 1-3)

Şimdi gelelim bize: Biz ise şöyle anlıyoruz: Ey Muhammedi Senin davetin kemale erdi. Çünkü bu hal hasıl olmadan evvel muharebe, mücadele ve mucize ile, uzun zaman o kadar gayret sarfetmene rağmen, her defasında ancak birkaç kişi, yüzlerini Allah'a çevirdi. Yani müslümanlığı kabul etti. Şimdi davetinin kuvveti öyle bir raddeye geldi ki bütün bu sebepler olmadan insanlar bölük bölük Allah'ın dinine giriyorlar. Allah'a şükret ve onun adını dilinden bırakma! Onların imanı, benim çalışmam ve gayretimdir, zannında idin. Bundan dolayı Allah'dan özür dile. Şimdi ise sende bu hususta bir gayret kalmamıştır. Görüyorsun ki senin çalıştığın zamandan daha çok Allah'a dönüyorlar. Başında da sonunda da hepsini ben yaptım ve yapıyorum gibi düşüncelerinden dolayı tövbe et ve özür dile! Bu tövbeyi de gene bende bil, çünkü bütün bu güzellikler ve parlaklıklar, hidayetler hepsi benim başışanıdır.

Muhakkiklerden bazıları da şöyle söylüyorlar: "Bundan maksat, müca-hede ahvalidir. O, her işten evvel mücahede ve riyazette bulunur. Bedenî kuvvetlerini yıllarca Hak yolunda sarf etmiştir ve bu kadar mücahede ve gayretten sonra o'na gayb âleminden bir şey gösterilmiştir. İhtiyarladığı, zayıfladığı, bütün kuvvetleri bittiği ve kendinden ümidini kestiği zaman, çalışmadan ve mücahedede bulunmadan, zaman zaman birtakım garip şeyler ve gaybî mücahedeler ve ilâhî kerametleri, makamları hadsiz hesapsız olarak görüyor. Bunun için Ulu Allah ona: "Ey benim kulum! Evvelce gördüğün şeylerin senin hizmetin , cehd ve tâatin vasıtasıyla olduğunu zannetme. İşte bak, bütün bu sebepler ortadan kalktı ve bizim başışlarımız yüz binlerden daha fazla olarak, birbiri ardından geliyor. Bu düşünmeden dolayı tövbe ve istiğfar et ve bil ki hepsi bizdendir. Başka türlü görünse de, gene bizdendir. Allah doğrusunu bilir."



## FASIL: 9

Hakkın velileri iki türlüdür. Bazısı kibirli, bazısı mütevazı; bazısı korkunç ve heybetli, bazısı da sevimlidir. Büyüklüğü seven, heybetli ve azametli olan velilin kibrine "Kibriya" derler. Veli, nefsi "Ölmeden evvel ölünüz!" (H.) emriyle ölmüş ve yok olmuş kimsedir. O halde onun kibri, Allah'ın sıfatı olan "Kibriya" dandır. Çünkü beşerî vasıflar, o velide artık mahvolmuştur. İnsanların kibirli olması, kötülenmiş olan nefistendir.

Meselâ, dünya padişahları için de böyle iki hal vardır. Bazan tahta otururlar, o zaman perdedarlar ve emirler karşılarında el bağlarlar, köleler, muhafızlar kılıç çekip onları beklerler. Onlar işte bu zamanda yüzlerini adalet ve siyasete çevirmişlerdir. Bu suretle âleme adalet ve fazilet ile nizam verirler. Zâlimlerin şerrinden, mazlumları korurlar ve dâvaları hallederler. İşte bu esnada da hiddetli ve yok edici olurlar. Herkese karşı lütf göstermezler. Diğer bir hal de, bu halden kurtuldukları zaman hâsıl olur, teklifsiz olarak lûtufla harem ve halvette arkadaşları ve dostları ile karışır ve heybetlerini bir tarafa bırakırlar. Lûtufla küçük ve büyük ile konuşurlar; en değersiz insanları, birçok edepsizlikleri hoş görürler. Bunun gibi Ulu Allah da kulu kendi âleti yapar ve "Kibriya" sıfatı ile âleme mensup olanlara tehevür ve heybet gösterir. Bu padişah da başka bir köleyi kendine âlet eder. Böylece âleme mensup olanlar üzerinde lütf ve tevazu sıfatları ile görünür. Her ne kadar bu iki nevi ahlâk zahiren başka başka ve onların hareketleri ve sükûnetleri birbirine aykırı görünürse de, hakikatte hiç de birbirine aykırı değildir. Çünkü bu iki sıfat bir tek padişahın zahir oluyor. Bir bakıma alçak gönüllülük, bir bakıma büyüklük olarak görünür.

Evliyanın bazısı halka iltifat etmez. Hattâ Padişahlara karşı bile büyüklük gösterirler. İnsanların yüzüne gülmezler; küçük bir şeyden onları mes'ul tutarak niçin böyle yaptın, diye itiraz ederler. Bu şekilde, belki emri mâruf yaparlar. Bazı evliya da küçük ve büyük herkesi selâmlar ve herkese karşı tevazu gösterirler. Onlarla anlaşılır, kaynaşır ve hiç kimseye karşı itiraz etmezler. Halkın, bunların lütf ve tevezularının bolluğundan dolayı, onlardan korkusu olmaz. Yani halk üzerinde bir heybet ve bir korku uyandırmazlar. Lütf ve tevezularının çokluğundan her ikisi de Allah'ın velisi olurlar. Fakat, birinin halka karşı gösterdiği kibre, "Kibriya" derler, kibir demezler. Zira Allah'ın sıfatı, onun vasıtasıyla icra edilmektedir. Onda hiçbir beşerî sıfat kalmamıştır. "Ölmeden evvel ölünüz!" (H.) gereğince, ihtiyarî olan ölümden evvelki bu eceldir. Allah'ın büyüklük ve heybetinden, onun kâfir olan nefsi ölmüş ve yok olmuştur.

Beyit:

Ey dost, eğer ebedî bir hayat istiyorsan ölmeden evvel öl!  
Çünkü İdris böyle ölümle bizden evvel cennetlik oldu.

Bu bir ev gibi olan vücudumuzun, kalıbımızın hâkim ve emiri, nefsi-kâfir idi. Kalıb ise onun bir âleti idi. Her ne yapmak isterse vücudu onda bir âlet olarak kullanırdı. Nefsi-kâfir, ölüp yok olunca bir ev gibi olan kalıbın emîr ve hâkimi Hak oldu. Bundan sonra vücudun hareketi, nefsin emri ile değil, Allah'ın mazharı ve âleti olur.

Bu hususta Hazret-i Peygamber: **Müminin kalbi Hakkın kudretinin iki parmağı arasındadır, O kalbi istediği gibi çevirir (H.),** buyurmuştur.

O halde velinin hareket etmesi ve dolaşması, Hakkın kımıldaması ve dönmesi ve dolaşması, demektir. Bu şuna benzetilebilir: meselâ, bir kimse bir başkasına deynek vursa, bu vuruşu deynekten değil vurandan bilirler.

Allah buyuruyor ki:<sup>21</sup> Eğer ben bir kulu seversem, onun vücut evini benden gayrı olan şeylerden boşaltırım ve bu evin efendisi ben olurum. Bundan sonra bu, her ne görürse ben olurum. Bundan sonra bu, her ne görürse benimle görür, her ne işitirse benimle işitir, her ne söylerse benimle söyler. Onun dili ben olurum. Yani onun dilinden söylenen her şeyi ben söylemiş olurum. Evvelce o aynı hayvanî kalıp, bir can ve nefsi-kâfir ile yaşamıştı ve onun konuşmak, işitmek, gelmek, gitmekten ibaret olan hisleri, hayvanî olan o can vasıtasıyla işlemekte idi. O hayvanî ruh kalmayınca, bütün o âletleri benim vasıtamla işlediler.

(21) Eğer ben bir kutu seversem, onun kulağı, gözü, dili, eli ben olurum; o benimle görür, benimle işitir ve benimle konuşur (H.K.).

Beyit:

Onlar kendilerinden fâni, dostları ile bakî olmuşlardı.  
Bu ne garip şeydir ki hem varlar, hem yoklar!

Kendi nefislerinin tasarruflarında buldukları zaman yok, Hakkın tasarrufunda oldukları zaman ise vardılar. Tıpkı kimyadan altın olmuş bir bakır gibi. Bu vaziyette bulunan bakıra hem yok, hem de var derler. Yani bakırlık sıfatından yok olmuştur, bakırlığı altına dönmüştür. Bu yüzden Ulu Allah, **Attığın zaman sen atmadın lâkin onu Allah attı (Sûre:8, Âyet: 17),** buyurmuştur. Yani: "Ey Muhammed! attığın Oku atan sen değilsin. Allahdır. Bunun mânası yukarıda söylenmiş olduğu gibidir.

Vücudu Allahdan gayrı olan her şeyden temizlenmiş ve boşalmış olan her kuldun meydana gelen bütün

şeyler, sevabın ta kendisidir. Hattâ zahiren küfür, günah, isyan bile olsalar. Zira bu artık bir âletten başka bir şey değildir. Ondan her ne meydana gelirse gelsin, onun bunda hiçbir dahli yoktur. Hepsini Allah'dandır. İşte bunun için onların haklarında ve amellerinde "Bu, iyidir; o, kötüdür, bu, zulümdür; o adalettir;" diye tasarruf edilemez. Bu tasarrufu, bu hüküm ve temyizi kulların işlerinde yaparlar. Çünkü onlar kendi nefislerinin âleti olmuşlardır.

Allah'ın işlerine itiraz edilmez. O, isterse yaşatır, isterse öldürür. Her ikisinde de âdildir. Çünkü Allah istediği şeyi yapar; istediği hükmü verir. (Sûre: 14, Ayet: 32)

Âlemde, insanlardan hâsıl olan şeyi iyi veya fena, adalet veya zulüm, diye tavsif etmeleri Hakkın rızasına uygun olup olmaması bakımındandır. İnsanlar bu işleri kendi ihtiyaçları ile yaparlar. Varlık ve nefisleri meydana gelir. Bu sebepten meydana gelen iş Allah'a ait olamaz.

Peygamberler ve evliya, Hakkın rızasının, zulüm ve şer ehlinden hâsıl olan hainlik ve eğri yola sapmak, serkeşlik etmek, gaflette bulunmak ve diğer kötü işlerle uğraşmakta olmayıp, daima hayır, adalet ve iyi şeylerle meşgul olmak ile, tâat, ibadet ve perhizkârlıkta olduğunu haber verirler. Şu halde, iyide ve kötude tasarruf etmeleri, Hakkın rızasına uygun gelmesi içindir. Eğer maksat Hakkın rızası olmasaydı aslında iyi ve kötü olmaz ve kimse iyiliği, kötülüğe tercih etmezdi. Akıllılar ise Hakka eriştiren kötülüğü, binlerce iyiliğe tercih ederler. Çünkü Ne kadar masiyetler vardır ki uğurludur ve ne kadar tâatler vardır ki uğursuzdur (K). Bundan da malûm olur ki aslında iyi ve kötü, istenilen şey değildir. Hakkın rızası bu işler için bir ölçü olmuştur. Bunun farkı akıllılar arasında o ümit ile meydana çıkmıştır. Meselâ bir adam ıssız bir çöle gelmiş ve bulut da güneşi kaplamış olsa, kıblenin hangi tarafta olduğunu bilmez ve kimseyi de bulamaz ki ondan sorsun. Her tarafı araştırır nihayet zannı galip gelerek bir tarafı kible olarak seçer. Namaz kılar. Kıldıktan sonra kıblenin o taraf olmadığını öğrenirse, namazı tekrarlamaz. Kıldığı namaz doğrudur. Güneşin bulutla örtülü olmadığı, kıblenin bilindiği ve herkesin o tarafa doğru namaz kıldığı bir yerde, bir kimse başka tarafa dönüp namaz kılsa, namazı kabul olmaz. Madem ki secdeyi kibleye doğru yapmak lâzımdır, bütün bu ihtiyat ve tedbirlere ne lüzum var?

Eğer Kabe'nin içinde olursanız namazı ne tarafa kılırsanız kılın, doğru olur. Sağdan, soldan men'etmekten maksat, secdenin Kabe'ye doğru olması içindir. Fakat Kabe'nin içinde secde, her ne tarafa yapılırsa yapılsın doğru ve yerinde olur. Malum olan Kabe'nin dışında bulunan bir kimseye, secde için Kabe, belirli bir işarettir.

Peygamberler, insanlar. Allah'ın rızasına uygun bir işi yapabilsinler diye, iyi ve kötüyü, adalet ve zulmü bir ölçü kabul ettiler.

Allah adamı kendisinden tamamen boşalıp, Cüneyd'in: "Cübbemin içinde Allah'dan gayrı bir şey yoktur." dediği gibi Allah ile dolarsa, yaptığı her şey doğru ve Kabe'de namaz kılarken olduğu gibi olur. Buna iyi veya kötü, yani yanlış veya doğru sığmaz. Allah yaptığı için iyi, kötü, zulüm ve adalet bir olur.

Beyit:

Allah adamı yani Allah ile kendinden geçmiş olan, her ne yaparsa revadır.

Allah için yapılan işlerde hata yoktur. O halde, o ne yaparsa doğrudur.

Ulu Allah isterse yaşatır, isterse öldürür. Âdilleri öldürüyor, zâlimleri ihtiyarlayıncaya kadar yaşatıyor.

Kâfirlerin memleketlerinde rahatlık ve emniyet peyda ediyor; Müslüman memleketlerinde huzursuzluk, tehlike ve kıtlık çıkarıyor. Kâfirleri müslümanlara galip ediyor; müslümanları, tâat ehlini ve salihleri de onlara esir ediyor. Haramiler ve hırsızları denizden gemi ile selâmeten geçiriyor, muttakileri ve Allah'a tapanları batırıyor. Zenginler, padişahlar, sahip oldukları malın ve servetin çokluğundan dolayı, bütün insanları kendi iyalleri yapmış besliyorlar. Allah'dan binlerce niyaz ile bir erkek çocuk istiyorlar ve bunun için bir çok kadın alıyorlar, gene de istedikleri olmuyor. Halbuki hayattan bezmiş ve kendisini beslemekten âciz olan bir fakire, kız veya oğlan bir yerine on beş çocuk veriyor. Eğer Allah'ın yaptığı bu işleri insanlar yapmış olsalardı, onu yakalar ve parça parça ederlerdi. Nitekim Peygamberleri haksız yere öldürdüler; (Sûre: 3, Âyet: 108.)

Bunun gibi, bütün işler Allah'dan olur. Her kim bunları ayırır ve bunlara itiraz ederse kâfir olur. Kabe'de namazı sağa, sola, öne arkaya doğru kılmak nasıl bir işe ve fark yoksa Allah'ın âleti olmuş olan Allah adamlarının kibri, tevazuu, hasislik ve cömertliği, adalet ve zulmü, uyku ve uyanıklığı hep aynıdır ve aynı hükmü taşır. Allah'ın işlerine itiraz etmek doğru olmaz. Müridin de şeyhi hakkında böyle hareket etmesi lâzımdır. Mürit, riyazet etmek, yemek yemek, uyumak, uyanmak gibi inkârı gerektiren her sıfatı şeyhde gördüğü zaman bütün bu çocukça ve alâlede işleri kerametler ve mucizeler derecesinde bilirse, şeyhin kerametlerinden faydalanır, yükselir ve ilerler. Hattâ en kıymetsiz bir işten bile müteessir olması, yani bu kötü olan işin bile, en küçük bir ayrılık olmaksızın onda aynı tesiri uyandırması lâzımdır. Böyle olmazsa ona hakikî mürid denemez. Çünkü hakikî mürit, şekerini bilmiş, tadını tatmış olanlardır. Eğer şekerin tatlılığını muhtelif suretler ve rengârenk şekillerle ortaya koysalar, şekerini bilen ve tanıyan kimse, bunlar arasında bir fark görmez ve yediği zaman hepsinden aynı tadı alır. Eğer; "Şu şeker, bundan daha tatlıydı" derse şekerini, hâlâ olduğu gibi bilmediğinden onda, hamlik damarı mevcut demektir.

Allah adamı değişip, bakır gibi olan ruhu altına dönünce ve acı zehiri şeker gibi tatlılaşınca o, tamamen tâat ve müşahede olur. Yaptığı her şey müritlere örnek ve rehber olur. Müritler bu işlerden Allah'ın eserlerinin 'tadını alırlar ve nurlanırlar.

Geç ey mümin! Senin nurun benim şehvet ateşimi söndürdü (H). Bunun şerhi uzundur.

Mesel:

Akıllı olana bir işaret kâfidir.

Eğer evde biri varsa bir söz yetişir.

Fakat iyi bil ki böyle bir şeyh ve mürit az bulunur. İyice dikkat edersen böyle bir mürit, şeyhin kendisidir. Bunlar ayrı iki şey değildir. Hakikatte bir tek kişidir. Bu hal şuna benzetilebilir: İnsanın doğurduğu çocuk insandan başka bir şey değildir. Kuş olmadığı gibi, merkeb yavrusu da olmaz. Anasının sütünü emer, büyür ve anasının, babasının bulunduğu mertebeye erişir. Allah adamı için de bu böyledir. Allah adamının ruhu, bu âlemde cismanî kalıba ve şehvanî tabiata zayıf, garip ve bir çocuk gibi düşmüş olduğundan, tâat ve ibadet vasıtasıyla Allah'ın merhamet sütünü içer, büyür ve böylece beslenmiş olur. "O onları sever. Onlar da O'nu severler" (Sûre: 5, Ayet: 59) buyrulduğu gibi, kemal bulduğu zaman, Allah'dan başka kendisinde ne varsa hepsini yakar ve bu şekilde onda yabancılık damarından tek bir damar ve yabancılık adına hiçbir şey kalmaz. O zaman Ondandır: "Ben Hakkım ve kendimi teşbih ederim, şânım ne kadar büyük oldu. Cübbemin içinde Allah'dan başka bir şey yoktur." sesi yükselir.

Beyit:

Tevhid âleminde, talip ile matlûbun sıfatlarını ayrı ayrı gören,  
ne talip, ne de matlûptur.



## FASIL: 10

Bir hafız, Allah göklerin ve yerin nurudur (Sûre:24, Âyet: 35), âyetini okudu.

Ulu Allah buyuruyor ki: Ben göğün ve yerin nuruyum. Gördüğünüz ışığı, karanlığı, hayatı, tadı ve varlığı hep benden biliniz. Hakikatte bütün bu güzellikler, benim. Sizde benim cemâlimi ve güzelliğimi vasitasız ve temas etmeksizin görebilecek o saf göz yoktur. Kendi güzelliğimi şekiller ve perdeler vasıtası ile size gösteriyorum. Çünkü sizin keyfiyetsiz olan mânanız keyfi olan suretle karışmıştır. Karışık olan safı göremez. Benim güzelliğim de sizin görmenize uymak için karıştı. Alemin bütün varlığı, bir vücut gibidir. O vücudun başı, gök ve ayağıyerdur. Onun gözden, kulaktan, dilde ibadet yıldız gibi olan hasselerinin diri, parlak, görücü, işitici ve söyleyici olması ruh-i küllidendir. Bunlar tıpkı bir insan vücudu gibi canlı biridir. Hattâ taze ve canlı görme, gözün, yüzün parıltısı ve bütün uzuvlar ve duygular hep candandır. Canı, yani, bu ruh-i külliye bunlar vasıtası ile müşahede ediyorlar. Can, bedenden ayrılırsa bu güzellik ve parlaklık kalmaz. Bundan da belli oluyor ki onların hepsi, kalıptan, vücuttan yüz gösteren ruhun güzelliği idi. Bunun gibi, bu âlemin hey'et-i mevcudiyeti dahi göğün yıldızlar ve aydan aydınlanması yerin insanlardan, hayvanlardan, kuşlar, cemadât, ağaçlar ve meyvelerden süslenmiş olması gibi hep uzvundaki varlık nuru candandır. Eğer can dile gelip: "Ben canım, vücudun nuruyum ve onun başı ve ayağıyım" dese, bunun mânası: ben canım ve onun tazeliği, canlılığı bendendir, demektir. Can, eğer bu kalıptan ayrılırsa kalıp, hasta ve harap olur. Bir gök gibi olan başın yıldızları, göz, kulak, ağız ve burundan ibaret olan hasseleridir. Bunların hepsi de işe yaramaz bir hale gelirler. Dökülürler ve yok olurlar. Bunun gibi kol, bilek, kalça, diz, el ve ayak, damar, sinir, mafsallar ve vücudun bağlarından ibaret olan geri kalan bütün uzuvlar da birbirinden ayrılır ve dökülürler. Zerre zerre olurlar. İşte bu âlemin, varlığın kıyameti de böyle kopar. Allah nurunu, bu âlemde keserse âlem cansız kalır. Ağaçların meyveleri, her yıl olgunlaşınca yere düşüp yok oldukları halde, ağaçlar daha uzun müddet nasıl yaşarlarsa, âlemin meyvesi ve bir parçası olan insanlar da yetmiş, seksen sene yaşadıkdan sonra ölürler; buna göre bütün olan âlemin ömrü daha uzundur. Alemin eceli gelince, ki bu kıyamet günüdür, âlemin başı olan gök parça parça olur ve dökülür,<sup>22</sup> gökler yarılr ve parlak, ışıklı güneş, kararır, yıldızlar dökülür, dağlar yerlerinden oynar, yırtıcı hayvanlar birbirine girer, denizler ateş kesilir. Ve yine âleme ölümsüz diyen ve onun son bulmasını inkâr eden kimselerin basiretsizliğine karşı Allah şöyle buyuruyor: **Gökler yarılr, yıldızlar aşağı dökülür, denizler birleşir, mezarlar yerlerinden oynar ve alt üst olurlar. (Sûre: 82, Âyet: I -2.) Dağlar pamuk gibi atılır. (Sûre: 101, Âyet: 4)**

(22) Göklerin yarıldığı, güneşin karardığı, yıldızların döküldüğü, dağların yürüdüğü, yırtıcı hayvanların toplandığı, denizlerin suyunun ısındığı, (Sûre:84, 81 - Âyet: 1-6.)

Bunların hepsi, âlemin varlığının ölümü hakkında söylenmiştir. Onun cüz'i bir şahsı olan insan öldükten sonra toprağın altında gök gibi olan kafası parça parça, yer mesabesinde olan ayakları ise darmadağın bir hale gelir ve mahvolur.

İşte bu âlem de bir ağaca benzer ki o acağın ölümü, onun bütün parçalarının ve meyvelerinin ölümüdür. Yani onun eceli geldiği zaman ne gök kalır, ne de yer. Ne güneş kalır, ne de ay, ne deniz kalır, ne de dağlar. Hepsi birbirinden çözülüp dağılır ve ayrılır. Bu tıpkı ölümden sonra insan vücudunda meydana gelen değişikliğe benzer. Öldükten sonra göz bir tarafa, kulak bir tarafa, burun ve ağız bir tarafa gider. Kemik, damar ve sinirler gibi geride kalan diğer âza da birbirinden ayrılır ve toprak olurlar. O topraktan bazan testi, bazan kâse, bazan çömlek, bazan da tuğla yaparlar. Onlara: "Ey parçalar birbirinizden ayrılıyorsunuz! Biz bir ve toplu değil miydiniz?" denilse: "Katiyen! böyle değildik, biz aslen dağın ve birbirimizden ayrı idik; bizi ruh bir araya getirmişti ve ruh vasıtası ile bir olmuştuk; ruhsuz kalınca tekrar ilk önce olduğumuz gibi dağıldık ve birbirimizden ayrıldık" derler. Hakikaten yer, gök ve dağlardan ibaret olan âlemin parçaları bir parça halinde görünürler; halbuki bunlarda aslında küçük zerrecikler gibi dağın idiler. Allah'ın emri onları bir kılmıştır. Onlar canları olan o nurdan mahrum kaldıkları zaman hepsi, ölmüş bir insan vücudu gibi, dağılır ve ufak zerreler haline gelirler. Mevcut bütün varlıklar gözle görünürler, hissedilebilirler, yaratılmışlardır. Fakat, sonunda hepsi yok olurlar. **Allahdan başka her şey yok olur (Sûre: 28, Âyet: 88), Allah göklerin ve yerin nurudur. Sûre: 24, Âyet:35.)** Bunun mânası yukarda söylenmişti.

**Onun nuru Mişkât gibidir (Sûre: 24, âyet: 35.)** Mişkât, manastırda bulunan küçük bir penceredir içine kandil asarlar.

Çerağ, billur içindedir Billur parıl parıl yanan bir yıldız gibidir. (Sûre: 24, Âyet: 35) O kandilde parıldayan, yanan yıldızlar gibi nur saçar. Kandil Allah'ın velisidir. Onun gönlü, saf bir zeytin yağı gibidir. Bu yağ Allah'ın nurunun bir otudur. Mum şule verirken eridiği ve nurunun gıdası olduğu gibi, o gönül de Allah yolunda yok olmuştur. Yağ ve nur arasında bir cinsiyet ve gizli bir birlik vardır. Çünkü, her ne kadar şekil ve aslı maddesi bakımından aynı cinsten olduklarını göstermezlerse de, hakikatte ona uygundur. Bir insan için de bu böyledir. Ekmek, su ve diğer bütün türlü türlü yiyecekler, şekil ve görünüş bakımından değil, teşekkülât bakımından onunla bir cinstendir. Yeşillikler, çiçek bahçeleri, akar sular, kuş sesleri ve çalgıcuların nağmeleri de insanla aynı cinstendir. Çünkü, insan bütün bu şeylerden istifade ettiği nisbette kuvvetlenir ve büyür; onunla aynı cinsten olur. Faydasız şeyler, insanı büyütmez. O halde ona zıt olur. Her ne kadar şeklen ona benzer ve onunla aynı cinsten görünürse de, ondan kuvvet almadığı ve bulmadığı için onun ile aynı cinsten olmayıp tersine, onun ziddi

olur. Suya yardım, sudandır. Ateşe ise ateşten. Ateşi artıran her şey anca onun cinsinden olur. Yani, ateşi ancak onun cinsinden olan bir şey artırır. Meselâ odun, her ne kadar şekil itibarıyla onun cinsinden olmasa ve bu cinse aykırı görünse de, onu artırdığı ve kuvvetlendirdiği için onunla aynı cinsten olduğunu bilmek lâzımdır. Sadaka ve ihsan insanlar için rahmettir. Işık ve tâat de kâfirleri öldürmekte aynı cinstendir. Zalimleri men ve nehy etmek her ne kadar aykırı ve aynı cinsten değilse de, bu her iki iş de sevaba ve rahmete lâyıktır.

Işığın artmasıyla insanın yüzü daha aydınlık bir hal alır; işte bu bakımdan her ikisi de aynı cinstendir. Yani ışık, insanı beyaz gösterir. Birçok şeyler vardır ki zahiren ve gerçekten şekil ve asıl bakımından bir görünürler, fakat hakikatte birbirlerine aykırıdırlar. Çünkü birbirlerine faydaları dokunmaz ve birbirlerinin sohbetinden feyiz almazlar. O halde yukarıdan beri anlatıldığı gibi bir şeyin aslına uygun gelen, onu artıran ve kuvvetlendiren her şey, onunla aynı cinsten olur. Bunun için müminin kalbi yerinde olan zeytin yağı da onunla aynı cins ve o nurun bir hüzmesidir.

Allah insanları karanlıktan yarattı yani cism-i hayvaniyi bu karanlık âleminden var etti ve kadîm olan kendi nurundan, bu yaratılmış olan şeyler üzerine saçtı. O nur, bu karanlığın içinde hapsolünmüş ve karışmıştır. İşte bu karışma yüzünden onun adı, zeytin yağı olmuştur. Fakat nur, aynı nurdur.<sup>23</sup> Onun zeytinyağı gibi olan gönlü parlar, vuslat ışığına temas etmeden ve aslına tamamen vasıl olmadan onu gören, tamamiyle asıl nuruna vasıl olmuş zannederler. Öyle ki enbiyanın ekserisi, vâsil olmadan evvel böyledir, yani o zamanda "biz vasıl olduk" derler. Çünkü onların gönüllerinin yağı o, nurdandır; belki o nurun aynıdır. İbrahim (Selâm onun üzerine olsun) da göğe baktığı zaman kendi kalbini gördü. Kendi gönlünün zeytinini, parlak bir yıldız olarak temaşa etti ve gördüğü nura "İşte benim Allahm budur." dedi. Fakat parlayan ayı görünce o zaman da yine "Benim Allahm budur" dedi. Güneşi göğün dördüncü tabakasında görünce: "Benim Allahm budur ve bu hepsinden büyüktür. (Sûre: 6, Âyet: 78.) Yani gördüğüm bu parlaklık diğerlerinininkinden daha fazladır" dedi. Bütün o parlaklıklar kandilin içindeki zeytinyağından görünüyordu, sonunda kendi aslî nuruna erişti ve parça bütününe erişti. Ben varlığımı, gökleri ve yerleri yaradana doğru çevirdim. (Sûre: 6, Âyet:79).

(23) Şarklıda, garplıda olmayan mübarek bir zeytin ağacından yakılır. Ateş dokunmasa da onun yağı hemen hemen ışık verecek gibidir. (Sûre: 24, Âyet: 35)

Allah göklerin ve yerin nurudur. (Sûre: 24, Ayet:35.) Allah'ın bu sözünün hulâsası şudur: Ben ki Allah'ım yerin ve göğün nuruyum ve bütün varlıkların canıyım, müminin gönlünden parlar ve her şeyi aydınlatırım. Meselâ, büyük bir sarayda bir kandil veya bir lâmba bulunsa, bu lâmbayı sarayın içinde bir köşede bulunan pencerenin içine yahut bir lâmbalığa koymuş olsalar, bu lâmbanın bir dil gibi olan şulesinin parlak ışığı evin içini tamamiyle aydınlatır. O lâmbadan çıkan ışığın o küçük lâmbanın şulesinden olduğu açıktır. Zahiren veya şeklen ev büyük bile olsa, mânaca büyük olan ev değil, lâmbadır. Bunun gibi Allah'ın nuru, Allah'ın velî olan kulunun gönlünden parlar. Yeri ve gökleri aydınlatır; onları diri, parlak ve ışıkla dolu bir halde tutar. Allah, velinin gönlünde bulunması hususunda şöyle buyuruyor: "Ben ki Allah'ım, göklere ve yerlere sığmadım, ancak mümin kulunun gönlüne sığımdım" (H.). Bunun gibi lâmbanın ışığı da der ki: "Beni suda aramayınız, çünkü oraya sığmadım; hem su kabil-i vasi değildir. Yani onda sizi bana ulaştırma kabiliyeti ve kuvveti mevcut değildir. Beni granit gibi sert taşlarla dolu yerlerde, bir dağda aramayınız; zira dağ ve taş beni kabul etmezler. Beni içinde zeytinyağı bulunan o küçük lâmbada arayınız. Zira benim arşımın tahtı odur. Yani ben yalnız müminin kalbindeki güzel, temiz zeytinyağı (Müminin kalbindeki iman) ile imtizaç ederim. "Allah insanı zayıf olarak yarattı." (Sûre:4, Âyet: 32.) gereğince bu lâmba yani müminin vücudu, küçük ve zayıftır. Fakat o lâmba, zeytinyağı olmadan yer ve gök benim nurum ile nasıl dolardı? O halde bütün bu nimetleri, o lâmbadan biliniz. İşte bu lâmba velîdir.

Sen olmasaydın felekleri yaratmazdım. (H.K.) Allah buyuruyor ki: "Ey Muhammedi Yeri ve göğü senin yüzünden yarattım, sen olmasaydın yaratmazdım. Ben daima seninle beraberim. Sen de benimlesin. Benim âta ve bahşişim sana vâsil olur; benim kârım seninledir. Nazarım daima senin üzerindedir." Senin için de böyledir. Çünkü Onlar onu severler, o da onları sever. (Sûre: 5, Ayet: 59) Fakat, benim nazarım senin suretine değil, kalbinedir.

(24), Ben ki Allah'ım; nazarım suretine değil, kalbine ve niyetinedir. Bu kalbden göklere ve yerlere hayat ve ışık vâsil olur. Gene bu gönülle, âlemin vücudu zinde ve kaimdir. O yerde ve gökte Allah'ın halifesidir. (Sûre: 2, Âyet: 28.) Yer ve gök o veli-i vahdet ile diridir.

(24)Allah sizin suretlerinize ve amellerinize bakmaz. Belki kalblerinize ve niyetlerinize bakar (H.)

Meleklerle: "Âdem'e secde ediniz" emri gelince bütün melekler secde ettikten sonra, yer ve gök âlemin varlığının bütün cüzleri, zerrelere, şeytan, peri ve balıktan aya kadar olan diğer bütün yaratıklar niçin secde etmesinler? Bunların hepsi derece itibarıyla meleklerden daha aşağıdır. Padişah ve emîrleri secde ettikten sonra köleler ve sipahiler niçin secde etmesinler? Bunların başlarını yere koymaları, secde sayılmaz. Bu, secdenin şerhi ve tercümesidir. Yani, ben senin tahtındayım ve senden aşağıyım ve sen benim fevkimdesin. Ben senin mutininim, sen ise benim mürebbim ve yardımcısın, demektir. Bu, tıpkı kuruğun, üzümlüğe ibadet etmesi gibidir. Kuruğun

yüzü üzüme doğrudur ve gayesi üzüm olmaktadır. Sonu odur. O halde secde eden koruk, kendisine secde edilen üzümdür.

Cansız cisimler bitkiye secde eder ve onu ister. Bitkiler, hayvana, hayvan insana, insan ise meleğe secde eder. Melek (Melik'e) Allahya secde eder ve melek insanın hulâsasıdır.

İnsanın iki hali vardır. Hamlık ve mahcupluk halinde meleğe secde eder. Olgunluk ve vâsıl olma halinde -Allahya vâsıl olunca- melek ona secde eder. İnsan kendisine secde edilendir. Melek, felek ve bütün varlıklar ona secde eder. Onun methini söyler ve onu teşbih ederler. Esasen Onun şanını tenzih etmeyen hiçbir şey yoktur. (Sûre: 17, Âyet: 16.)

Allah insanın gönlünün kandilinden iki âlemde parlar ve her iki âlem o Âdemden halk olundu ki o, aydınlık ve münevverlik demidir. Yer ve gökyüzünde Allah'ın halifesidir. (Sûre: 2, Ayet: 28.) Arzdan maksat, bu âlem evidir. Bu ev Allah'dan utanan, korkan ve mütevazı insanların meskenidir. Semâdan maksat, o ebedî âlemin sarayıdır. Orası melekler, temiz insanlar, Allah'a yakın olanlar ve ruhların meskenidir. Binaenaleyh Allah'ın velisi, kendi zamanında her iki âlemin de padişahı ve efendisidir. Onun nurunda bütün âlem aydınlık ve ışıktır. Ondan gıda alır, onunla doğru yolu bulur. Mukallit ve mürşit de insanların anladıkları şey, bu ateşin nurlarıdır. Ateş ehlinin parlaklığıdır. Zira dünya, ehli cehennem odunudur ve dünya cehennem suretindedir.

Beyit:

Eğer cehenneme meyledersen şaşılmaz. Çünkü cüzlerin hareketi, daima kendi küllerine doğrudur.

Şehvet ateşi, kendilerine galip gelen ve nefislerini, tabiatlarını istilâ eden hayvan gibi insanlar cehennemin cüzleridir.

Bu türlü hayvan gibi olan insanları şehvet ateşi ve nefis galip gelmiştir. Bunun için onlar cehennem parçalarına dahildirler. O halde nasıl olur da bunlar şehvet ateşinin cüzlerinden mürekkep olan bu dünyaya meyletmezler?

Fer'in aslına dönmesi tabiidir. Çünkü: İyi şeyler, iyi kimseler için; kötü şeyler kötü kimseler içindir. (Sûre: 24, Âyet: 26). Bu sûdi nur, ateş ehli indinde gerçek nur gibi görünür. Karada yaşayan kuşlar için toprak hayattır; fakat balıklar ve sokuşları için bu aynı toprak ölümdür ve büyük bir işkencedir. Hayat veren o nurun görmiyenler, hayatı yok eden bu ateşe - nâra- nur derler. Bu nurların aslı, güneşin suretidir. Güneş de ateşin maden ocağı ve çeşmesidir. Ay ve yıldızlar güneşten faydalanırlar. Yeryüzünde bulunan her ateş, her alev ve ışık güneşin bir cüz'ü ve bir asâsıdır. Bu yönden nurlar ateşe mensupturlar, nur değildirler. Onların sadece, adları nurdur. Halbuki mânevi bir nur yakmaz; belki hayat, can verir. Lâmbanın ışığını ve ateşin parıltısını yeşil bir yaprağa değdirirsen yaprağı derhal kurutur ve karartır. Bunun gibi insanın vücuduna ve kalbine de dokundurursan bunları da yakar ve yaralar. Şu halde bunun, isminin "nur" , aslında "nar" ateş olduğu malûm olur.

Mânevi nur eriştiği yere hayat, canlılık, sağlık ve rahatlık bağışlar. Neşe, huzur, ferahlık, marifet bilgisi, görüş, vecd, aşk ve şevk, vuslat, emel, gaye bunların hepsi yıkıcı değil, yapıcı nurlardır. O halde o nur, mânanın parlaklığıdır. Asıl olan, bu nurların aslının aslıdır. Demiştik ki her vücutta bulunan böyle yüz binlerce nurun hepsi o nurun aksinden meydana gelmişlerdir ve o Allah'ın nurudur. Parlıyan bir yıldız gibi, o mishabın dili, velinin bir kandil gibi olan cisminden, yeri, göğü, arşı, kürsiyi nurla doldurmuş ve aydınlatmıştır. Çünkü Allah, göklerin ve yerin nurudur. (Sûre: 24, Ayet: 35).

Bu mesel değil, misâldir. Akıl, bilgi ve zekâ ile bunu halletmek imkânsızdır. Bu havada sıdk ve aşk kanadiyle uçmak lâzımdır. Tadmiyan bu hali bilmez. Yazıyı öğrenmeden okunamayacağı gibi.

Beyit:

Bir şeyi aramadan bulamazsın. Fakat dost,  
bu kaideden müstesnadır. Onu bulamayınca arayamazsın.

Söylediğimiz bu kelimelerden her birinin hudutsuz bir şerhi ve hadsiz tafsilâtı vardır. Onu söylemek ve yazmak için ömürler lâzımdır. Lâkin sözlerin sırları, bu hale vâkıf olan kimseler için söylenmiştir. O kimselere bin taneden bir tane söylense, ondan hepsini anlarlar. Meselâ, bir cemâat ortasında birçok kaziyeler vakî olsa birkaç kişi buna vâkıf olsalar, bütün cemaatin bu kaziyeleri bilmesi, anlaması gerekmez. Esasen onlara uzun uzadıya anlatmaya da lüzum kalmaz; özet olarak anlatmak kâfi gelir; bazen "falan kıssa" derler. Kissanın geri kalan kısmını mufassalan anlatılmaya lüzum kalmadan, bu toplulukça anlaşılır. Allah doğrusunu bilir.





## FASIL: 11

Temiz ruhlar, melekler, felekler, yer, arş ve kürsi, levh'ü kalem ve diğer şeyler yok olur ve fena bulurlar. Fakat müminin ölmesi zahiren ölmek ve yok olmak ise de, buna ölüm demezler. Çünkü onun yok olan ve fena bulan güzelliği bu şekilde, bir iken bin olacaktır. Şu halde böyle bir ölüm olamaz. Ölüm onun ölmemesidir. Ölmediği takdirde biri, bin olamaz.

Bunu şuna benzetebiliriz: Mesela, bir buğdayı veya ağaç tohumunu, bir ekin tanesini yere gömdükleri zaman, o tane yerin altında su haline gelir, başka şeylerle karışarak tamamıyla yok olur; fakat sonunda bahar nefesi bütün hububata eriştiği zaman, o yok olmuş olan şey, yüz defa daha güzel olarak, tekrar meydana çıkar. Şu halde hakikaten o tane ölmemiştir. Ölüm, acı ve kötü bir tanenin veya batıcı bir dikenin öldüğü zaman, onun bu çirkinliğinin bir iken bin olmasıdır. Bunlar her lahzâ "Keşke olmasaydım ve aleme gelme-seydim!" derler. İşte asıl ölüm budur; belki böyle bir hal ölümden daha fenadır. Çünkü onun "çoğu", işkence ve kötü durumda iken ölümü ister. Tıpkı bunun gibi kafirler de kendi çirkinliklerini göyerek: <sup>25</sup> "Ah! Keşke ilk olduğumuz gibi yine öylece olsaydık ve olduğumuz gibi yine öylece toprak olsaydık ve varol masaydık." derler. İşte böylece kâfirlerin ıstıraplarının şiddetinden, ölüm temennisinde bulunurlar ve Allah'dan binlerce can rica ederler. Cehennem ateşi onların etlerini yakar, yok eder. Allah onlara yeniden bir deri ve et verir; fakat, cehennem ateşi tekrar bunu da yakar. Onların derileri piştikçe, azabı tadmaları için derilerini yenileyeceğiz. (Sûre: 4, Âyet: 59) buyrulduğu gibi; ölüm, bu halden iyi olduğu için eğer buna ölüm derlerse yanlış söylenmiş olmaz, yahut da yüz doğrudan ancak birini söylemiş olurlar. Meselâ bir kimse, bir adama on direm bağışlamış olsa ve herkesin yanında: "Falana beş direm bağışladım" dese yalan söylemiş olmaz; çünkü vermiş olduğu bu on diremde beş direm mevcuttur. Şu halde yalan söylememiştir. Bu ölüm de yüz ölüme bedel olduğundan eğer bir kimse ona "ölüm" derse yanlış söylemeyip belki yüzde birini demiş olur. Bunun için eşkiyanın ölümü, bu cihetten ölüm oluyor. Müminlerin, salihlerin ve evliyanın ölümü, zahiren ölüm olmakla beraber, buna "ölüm" demezler, belki "hayat" derler.<sup>26</sup> Allah için yaşayan ve kendilerini Allahya feda eden kimselerin öldüklerini zannetmeyiniz, çünkü onlar belki kendilerini yaratan Allah'ın huzurunda yaşarlar. Allah, yokluk halinde iken onlara rızık verir. Onlar memnun ve mesutturlar. Neticede bir buğday gibi olan varlıklarının arpa ve darı olmayarak, tekrar buğday olacağı hakikatini bilirler. Bir taneleri yüz tane olacaktır. Zira: Bir başakta yüz tane (Sûre: 2, Âyet: 262), buyrulmuştur. Mümin, o tatlı tane gibi ölüm halinde iken hal dili ile şöyle der:

(Eğer ben ölürsem bana öldü demeyiniz, çünkü o ölüyü dost aldı götürdü ve onunla yaşıyor.)

(<sup>25</sup>) Keşke toprak olsaydım! (Sûre:78, Âyet:40.)

(<sup>26</sup>) Allah yolunda ölenleri sakın ölü sanmayınız, onlar Allah'ın yanında diridirler; rızıkları-na nail olmaktadır. (Sûre: 3, Âyet: 163-164.)

Allah buyuruyor ki : "Benden başka ne varsa hepsi yok olur ve kalmaz , insandan, melekten, şeytandan ve periden hiçbirisi kalmaz, yalnızca ben kalırım. Zira her şey fena bulur, ancak O bakidir. (Sûre:28, Âyet: 88). Her ne kadar müminler ölürler ve yok olurlarsa da buna, ölüm demeyiz. Hattâ hayatın da kendisi deriz. Tıpkı yerin altındaki buğday tanesinin ölmesi ve yok olmasında olduğu gibi... Fakat, eşkiyanın ve yollarını kaybedenlerin ölümüne ölüm deriz. Çünkü ölüm ve yokluktan sonra, haşir vaktinde, onlara avdet edecek varlık bir ölümden daha beterdir. Bu yorum ve bu açıklamayı, o zümrenin inançları ve sözleri üzerine diyoruz ki onlar, şöyle derler: "Her şey yok olur, ancak, O kalır" (Sûre: 28, Âyet:88), Elbette bu âyet doğrudur. Bunun mânası; müminler, temiz insanlar ve melekler hepsi de ölürler. Allah'dan başka tek bir varlık bile kalmaz. Bu takdirde onların dedikleri ve inandıkları şeyi isbat etmiş oldum. Böyle bir ölüm, zahiren ölüm ve yokluk görülmesine rağmen hakikatte hayatın ta kendisidir. Her kim buğday ekmez ise onu: "Niçin bu taneleri yaşatamıyorsun? Buğdayı evinde saklayıp, toprağa ekip saçmıyorsun ki onun bir tanesi yüz, hattâ bin olsun! Böylece hem kendine, hem buğdaya zarar veriyorsun?" diye ayıplarlar.

Binaenaleyh böyle bir ölümün, aynı hayat olduğunu bilmiş olduk. Allah herkesten iyi bilir.



## FASIL: 12

(27) Allah göklerin ve yerin nurudur! Onun nuru içinde çırağ bulunan bir kandillik (Mişkât) gibidir ki o çırağ billur kandildedir, bu billur kandil, sanki parlak bir yıldızdır; doğuda ve batıda bilmeyen mübarek bir zeytin ağacından yakılır. Ona ateş dokunmasa da yağı hemen ışık verecek gibidir. O kat kat nurdur. Allah, nuru ile dilediğini hidayete erdirir. Ve insanlara hidayeti sezmeleri için misâller gösterir. Allah her şeyi hakkı ile bilir.

(27) Ulu Allah göklere ve yere nur verendir. Onun nuru içindedeki çırağı bulunan kandilin ışığı gibidir. Çırağ billur içindedir. Billur pırlı pırlı parlayan bir yıldızdır. Şarkta, garpta bitmeyen mübarek bir zeytin ağacından yakılır. Ateş dokunmasa da onun yağı hemen ışık verecek gibidir. Nur üzere nurdur. Ulu Allah dilediğini nuruna erdirtir. Ulu Allah insanlara misaller gösterir. Her şeyi hakkıyla bilen O'dur. (Sûre: 24, Âyet:35.)

Hazret-i Peygamber buyuruyor ki: "Yüksek ve celil olan Allah, yerin ve göğün nurudur. Onun nuru, çinide mum ve kandil koymak için manastırın bir köşesinde bulunan dipsiz bir hücre gibidir. Kandil'in bulunduğu bu yerde (Mişkât) bir parlaklık olur ve o parlaklık billur kandilde, parlak bir yıldız gibidir. Ne doğuda ve ne de batıda bulunan zeytin ağacından yapılır. O kandilin yağı kandilin ışık vermesi gibi parlaklık verir. Onun mânası şudur: O mişkât velinin vücududur. Zeytin yağı, onun temiz olan gönlüdür ve Allah'ın bu gönülle alâkası vardır. Çünkü Allah: "Ben ki Allah'ım göklere ve yere sığmadım, ancak mümin kulunun kalbine sığımdım" (H.K.) buyurmuştur. O kandilin nurunun aksinden, âlemin vücudu nurla dolu, canlı, zinde ve tazedir. O nur hissedilmez, mânevidir. Benzersiz ve keyfiyetsizdir. Bu nur nefisler ve akıllardan parlar. Nefisler ve akıllardan hayvanata ve hayvanattan nâmiyattan cemadât üzerine, bir hayat peyda etmek için geçer. Bütün bu ışıklar, o nurun eserleri ve akisleridir. Binaenaleyh gerçek hayata, Allah'la kaim ve Allah'ın halifesi olan bir veli maliktir. Gökte ve yeryüzünde bakî olan bütün şeyler, onun nurunun aksi ile diridirler. Hayat, onlara ariyeten verilmiştir. Demirdeki sıcaklığın ve bu yüzden meydana gelen kırmızılığın müstear olması gibi... Şayet demiri ateşten ayırırsan müstear olan bu kızılılık ateşin aksine olarak geçer. Ateş, sıcaklık ve renge kendiliğinden maliktir. Bu iki vasıf onda ariyeten mevcut değildir. O bizzat böyledir. Kutup kendi mihverinde döner. Yani onun yardımına muhtaçtırlar ve derece ile onun yardımını kabul ederler. Tıpkı göğün dördüncü katında bulunan güneş gibi. Evvelâ ışığı, göğün dördüncü katına akseder, dördüncüden üçüncüye oradan ikinciyi ikinciden de yerin çatısı olan birinci göğ ve oradan da yeryüzüne akseder. Akılların ve ruhların güneşi olan o kutup, ilk defa en önde ve kesif olan o saf üzerinde parlar, ondan sonra, saf, saf ve tabaka olan mertebeler üzerine gider. Nurlu perdeler ve karanlık tabakalar yerin ve göğün yedi tabakası gibidirler. Yalnız bu nurlu ve karanlık perdeler mânevi perdelerdir. Nurlu olanlar meleklerin, müminlerin, evliya ve kutupların zatları gibidir. Karanlık tabakaları ise, tıpkı şeytanlar ve perilere benzerler. Hepsi de kendi mânevi cevheri ölçüsünde ondan yardım görür. O halde bu kutbun zatı, göğün ve yerin nurudur. Manastırda bulunan her ışığın, oradaki kandilin nurundan olması gibi, yerin ve göğün nuru da o kutuptandır. Dar görüşlü kimseler, manastırda bulunan o nuru, manastırın kendisinden olduğunu zannederler. Hakikatten haberdar olan kimseler ise o nurun kandilden meydana geldiğini ve kandilin parıltısı, ışığı olduğunu bilirler. Canın suretini, insan vücudunda görmek mümkündür. Vücutsuz görmek kabil değildir. Çünkü o, şekilsiz ve benzersizdir. Şu halde cisimler, ruhların hareketini göstermek için meydana gelmişlerdir. Eğer bir kimse: "can nedir?" diye sorarsa ona derler ki: "Ey kör, gafil! Bu sorduğun nedir? Hiç cansız bir ölü sorar mı, ayakta dolaşır, elle tutar, gözle görür, kulakla işitir, dille söyler mi? Can, bir divar değildir ki elini onun üzerine koyabilesin. O öyle bir mânadır ki nereye dokunsa hayat ve hareket hâsıl eder. Her şeyi görebilme, onun yapabileceği bir şeydir. Gülün ve misk'in gözü burundur. Sesin gözü kulaktır. Acı ve tatlının gözü damak ve ağızdır.

İnsanın yüzünü, kulakla görmek imkânsızdır. Gözle ses işitilmez. Heliyleyi görmek mideyi mülâyimleştirmesiyle mümkün olur. Badem yağını görmek onun kuruluğu gidermesiyle olur. Şarabın tesirini meydana getirdiği sarhoşlukla görebiliriz. İlaçların ve macunların bazı özellikleri vardır. Bu özelliklerden dolayı onları isterler, satın alırlar ve kıymetlerini ona göre artırır; fakat bu özellikleri gözle görülemez; onlar ancak anlayış gözüyle görülebilirler. Bunun gibi Kur'an'ın mânasını ve Delâili, his gözüyle göremeyip idrâk ve anlayış gözüyle görürler. Can öyle bir şeydir ki seninle olduğu zaman yaşarsın ve bu sebeple senden yüzbin türlü hareket hâsıl olur. Yürümek, oturmak, almak, tutmak, konuşmak, görmek ve işitmek, rahat ve elemden müteessir olmak gibi. Can senden çıkıp gittiği zaman bunların hiçbirini meydana gelmeyecek cansız bir cisim olursun; bir taş ve toprak parçası gibi düşersin. O halde ey akılsız! Canı gördüğün halde can nasıl olur, nasıl diyebiliyorsun? Netice olarak denilebilir mi vicdanî olan mânayı görmek, hissedilebilen şeyleri görebilmekten daha kuvvetli ve daha açıktır. Meselâ görme hissi olan gözle, bir adamı görürsün, gözlerini kapadığın zaman onu artık göremezsin. Yahut adamın sözünü işitirsin, kulaklarını tıkadığın zaman işitmemiş olursun; fakat içinde bir keder veya neşe hissettiğin zaman insanlara: "Şu anda mesudum, neşeliyim veya kederliyim" dersin. Gözünü yumsan da açsan da o keder veya neşe gizlenemez ve senden ayrılmaz. Şu muhakkak ve yakındır ki vicdanî şeyler mahsusattan daha çok görünmektedir. Neşe ve keder bazan gelir, bazan gider. Sertlik, iyi muamele, cömertlik ve hasislik, kahramanlık ve korkaklık, şehvet, zevk ve aşk, bunların hepsini görünce: Şimdi bu haldeyim, diyorsun da gece ve gündüz seninle olduğu halde, acaba can nasıl bir şeydir ve nedir, diye sormağa nasıl cesaret edebiliyorsun? O anda bir kimse olsa sana: "Sen ne garip bir merkepsin ve ne tuhaf bir öküzsün!

Cevabını verirdi. Senin vücudun, canın zuhur ettiği yerdir. Senin her cüzünde, vücudunun tazeliğinde ve uzuvlarının kimildamasında, yüzünün ve özünün parlamasında hülâsa, baştan ayağa kadar her şeyde görünen şey candır. Can kalmayınca, işitme, görme, koklama, tatma ve dokunma gibi duyguların başta bulunan yıldızları, işe yaramaz bir hale gelirler ve dökülürler. Gök gibi olan başın yerini teşkil eden ayaklar, dizler ve parmakların kuvvet ve hareketleri işe yaramaz bir hale gelir ve hareketsiz kalırlar. Sinirler, diz, topuk ve parmak eklemleri birbirinden çözülür ve dağılır. Bunun gibi, göğün çatısının temizliği, güneşin, ayın ışık ve sıcaklığı, yıldızların parlaklığı, o nur ve o can, onlardan ayrıldığı zaman hepsi hareketsiz kalıp aşağı dökülürler.<sup>28</sup>

Onun ayağı olan yer yarılr, dağlar aşağı düşer ve parçalanır. İşte o zamanda dünya büyük bir sarsıntı ile sarsılır.<sup>29</sup>

(<sup>28</sup>)Gök yarıldığı (Sûre:81, Âyet:l 2), güneşin devrildiği yıldızların döküldüğü zaman. (Sûre:82, Âyet: 1.)

(<sup>29</sup>)Vaktaki dünya o müthiş sarsıntı ile sarsılır. (Sûre: 99, Ayet:l.)

İnsanın vücudu bir can ile diri olduğu gibi göğün ve yerin şahsı da bir can ile dirilir. O can çıktığı zaman, her ikisinde de tazelik, revnâklık, güzellik kalmaz. Hakkın halifesinin nurunun aksinden yer gök diri ve aydınlıktır.

Bir zeytin ağacından yakılır (Sûre-i Nur; Âyet: 35): Velinin canı, gönlü olan o kandilin zeytinyağı, kutup olmadan ve kemale ermeden evvel parlaktır. Sevgilisine vâsıl olunca ve cüz külle bağlanınca, damla denize dönünce nur üzerinde nur olur. Çünkü, eğer o nurun, bir cüz'ü ve yakını olmasaydı o nura bağlanamazdı. Cüz'lerin hareketi daima kendi küllerine doğrudur. Nurun üzerine nurdan başka bir şey gelmez.

Beyit:

Allah'ı gene Allah görür. Ondan başkası oraya nasıl sığabilir?  
Çünkü deryayı vahdette gayr ağıyardan başka bir şey değildir.

Nazım:

Şeyh "Enel-Hak" dedi ve gayeye vâsıl oldu. Bütün körlerin boğazlarını kesti. Ey inatçı, kutbun benliği ortadan kalkarsa geriye ne kalır! artık sen bunu düşün. Senin eğer bir gözün varsa aç ve bak, bu "Lâ"dan sonra ne kalır?

Vuslattan evvel onun canı nur idi ve o nurdan ışık ve parlaklık verirdi. O nur kemâle erince, kendi aslına vâsıl oldu. Işığı ve parlaklığı arttı ve kemal bulup kutb-u asır oldu.

Allah dilediğini nuruna eriştirir. (Sûre:24, Ayet:35). Allah o aslından olan seçkin ve azizlerden başka, herkesi kutb-u hidayete vâsıl etmez, Allah ezelden o nurdan nasipleri olmayanları, şaki ve mahrumlardan yaratmıştır; ve onların varlığın zulmet ve dalâletten hasıl etmiştir. Onlara böyle kutbun huzuruna varmağa yol yoktur.

Beyit:

Onlar, Elest cezbesine tutulduklarından beri ayrılmamışlardır.  
Said, anasının karnında said, şaki de anasını karnında şaki olarak yaratılmıştır.(H.).



## FASIL: 13

Kalp dediğimiz şeyden kastımız, bir kan damlası veya bir et parçası değildir. Böyle bir kalbe bütün hayvanlar sahiptir. Öküz, merkep, deve gibi her hayvanın bir kalbi,ak ciğerleri ve bir kara ciğeri vardır. Bizim kalbden kastettiğimiz şey, keyfiyeti tarif olunamıyan bir nurdur. İşte bir kan damlasından ibaret olan kalp, o nurun uğrağıdır. Bu nur; sonsuzdur. Göz nuru, gözün içindeki siyahlık ve beyazlık değildir. Bunlar işitmenin meydana geldiği yerlerdir. Duygularımız, içinden su akan oluklar gibidir. İşitme, görme, konuşma ve tadma ve dokunmadan ibaret olan bu beş duygu, görünüşte başka başka olmalarına karşılık gerçekte bir can ile diri ve kaimdir.Bu beş duygunun olduğundan akan su, candır. Meselâ, bir kimse evini bir mum veya kandille aydınlatsa ve evin içindeki tek nurdan dışarıya nurlar saçılır. Duvarlardaki çok olmasına rağmen evin içindeki nur, bir ve aynı nurdur.

Ba cansız şeylerden yapılmış olan evlerde, insanın vücut evinin camlarından ibaret olan duyguları aksine olarak her camdan aynı nur görünür.Çünkü bir ev gibi olan insan duygu vasıtalarına gelen ayrı nur, her birinde başka bir iş yaratır. Başka bir sanat gösterir. Göz camına gelince görme hâsil eder. Kulak camında işitme, burun camında koklama, ağız camında tatma, el camında dokunma meydana getirir. O nur vâsil olunca her birinden birbirine benzemiyen ayrı ayrı bir takım işler hâsil eder. Meselâ, bahar mevsimi ve sıcaklığı ceviz ağacına temas edince ceviz yetişir. Bunun gibi hurma ağacında hurma, elma ağacında da elma biter.

Bahar mevsimi, hakikatte bir şeydir; fakat her ağaçta ayrı bir iş yapar ve ayrı bir tesir gösterir. Tıpkı bunun gibi olan duygularla, bahar mevsimi gibi olan can eriştiği zaman her duyguda ayrı bir iş, ayrı bir özellik ve ayrı bir hareket meydana gelir.Türk, Rum, Zenci, Habeş gibi pek çok insanlara o nur eriştiği zaman her birinde başka bir iş ve başka bir tesir icra eder. Her birini bir iş ve bir sanat sahibi eder. Birini zâlim, birini adaletli, birini iyi huylu, birini huysuz, birini cömert.birini hasis, birini cesur, birini korkak yapar. O halde bütün bu türlü sanatlar ve yoktan varedilmiş eserler, ignsanlar, halk, türlü türlü tabiatlar bir tek nurdan faaliyettedirler. Hepsini aynı nurdan gören kimseler, Allah'ın büyüklüğüne muvahhittirler.Bütün bu nakışlardan, onların indinde iki ve üç olmaz. Onlar: bizim indimizde yani bizim için her şey birdir, derslerse yanlış söylemiş olmazlar.Çünkü bu nakışlar ve varlıklar, onlara matlûpları olan tek nur ile erişir. Meselâ, sen birini görmek istersen, gerek Türk, gerek Hintli olsun, sana o istediğin şeyden bir nişan verir ve onu sana gösterirlerse her ikisi de senin indinde bir olur. Zira her ikisi de senin için işi yapıyorlar ve istediğin şeye yol gösteriyorlar.

Beyit:

Küfür ve din yani kâfir ve dindar, her ikisi de:

"O, tektir ve O'nun ortağı yoktur", diyerek O'nun yolunda koşarlar.

Bu beyit herkesin hakkında olmayıp şöyle bir kimsenin durumu için söylenmiş olur: Meselâ, bir ressam, yalnız güzel olan şeylerin resimlerini yapıp çirkin olan şeylerin resmini yapmazsa; başka bir ressam da her ikisini de yapabilse, bu ikinci ressamın sanatı birinciye nazaran daha çok kemale ermiş sayılır. Güzel şekillerin onun sanatının kemalini göstermiş olması gibi, çirkin resimlerde sanatının kemalini bildirmek ve göstermektedir. Bu çeşitli resimlerden ressamı, onun kemalini ve cemalini görebilen kimse için güzel ve çirkin, iyi ve kötü bir olur. Çünkü bunların hepsi, ressamı tarif ederler ve gösterirler. Şu halde hepsi birdir.

Beyit:

Sen güzelsen çirkine küçümseyerek bakma!

Zira bu yolda sinek de, tavus kuşu gibidir.

Tavus, Hakkın sanatının kemalini gösterir. Sinek de tıpkı bunun gibidir. Bu bakımdan her ikisi de aynıdır. Fakat, ressamdan habersiz olanlar ve onu aramayanlar, yalnız resmi nazarı itibare alırlar. Bunlar karşısında çirkin ve güzel nasıl bir olabilir? Acı ve tatlı nasıl aynı tadı verebilir? Böyle kimselere vahdet (birlik) âleminde bahsetmek doğru olmaz. Çünkü onlar müteaddit olduklarından adette kalmışlardır. "Vahid'den gafildirler. Onlar, çirkin güzel, acı tatlı birdir, derlerse yalan söylememiş olurlar. İşittikleri şeyi söylerler. O söz kalblerinden çıkmamıştır. Bu cansız bir şekil ve nursuz bir kandil gibi olur. Hiç kimse bu sözden istifade edemez. Söz, o kimsenin sözüdür ki bunların hepsinden o "Bir"i anlar ve arar. Ne kadar türlü türlü şekiller görse yine o "tek" olan zâtı nazarı itibare alır. Hepsinden murat o "zattır", o nakışlar değildir.

Şiir:

Yüzlerce nakıştan, türlü türlü hünerler gösteren bir nakış gibi...

Ona iyi bakarsan hepsinin bir olduğunu görürsün.

Deniz birdir, fakat sayı onun dalgalarındadır.

Bu sayıdan geçersen dalganın da, denizin de bir olduğunu görürsün.

Seninle beraber bulunan bir adamdan, bazan barış, bazan savaş, bazan hasislik, bazan cömertlik, bazan yıkma, bazan yapma, bazan kahramanlık, bazan korkaklık, bazan uyku, bazan uyanıklık, bazan gülme, bazan ağlama, bazan susma, bazan konuşmak gibi birbirine benzemiyen bin bir türlü iş meydana gelse, bunlarla o adamı daha iyi tanır ve daha çok seversin. O adamdan meydana gelen birçok hallerle onun birliğini tasdik ettiğin gibi, yerin ve göğün dönmesi, kış ve yaz gibi türlü türlü mevsimler, âlim, cahil ve zalim olmak üzere çeşitli insanlar, kara ve deniz, kuş ve balık daha bunlar gibi pek çok şeylerden ibaret olan Allah'ın sanat ve kudretlerinden de, Allah'ın birliğini bilmelisin ve yalnız onu sevmelisin. O zatın büyüklüğünde, kudretinde güzelliğinde ve kemalinde zaman zaman mest, âşık ve gark olmuş olmalısın. Ondandır başka hiçbir şey gözüne görünmesin!

Bunun gibi birbirinizi türlü türlü sözler, işler ve hallerle görürsünüz, tanırırsınız, bilirsiniz. Birbirinize bağlanırsınız. Bundan bir rahatlık, bir huzur hissedersiniz ve dersiniz ki: "Birbirimizden pek çok haller gördük ve birbirimizi çok iyi tanıdık, anlaştık; başkaları ile aşinalığımız yoktur. Onları sadece uzaktan görüyoruz."

Halbuki, Allah'ın işi ve gücü sayısız ve sınırsızdır. Onun sanatının eseri olmayan hiç bir şey yoktur. Yere bak, göğe bak, nereye bakarsan bak, hepsi onun sanatı ve malıdır. Altı yönün dışında bulunanlar da O'nundur. **Hülâsa, hangi tarafa dönerseniz Allah'a yönelmiş olursunuz! (Sûre: 2, Ayet: 109).**

Bazı işlerde yüz gösteren bir kimseyi görüyor ve tanıyorsun. Her şeyde yüz gösterdiğim halde beni niçin görmüyor ve tanıyamıyorsun? Sen, ağacın üstündeki kuşu görüyorum, ağacı göremiyorum, saçı görüyorum, başı göremiyorum, sahradaki çaldın görüyorum, sahrayı göremiyorum, diyen aptala benziyorsun. Böyle bir akla, akıl ve böyle bir mantığa mantık demek gülünç olur.

Allah güneşten daha açık, daha meydanda ve daha ayandır. Bir şeyi ayan olarak gördükten sonra varlığına delil isteyen bir kimse, merkepten daha ziyade merkeptir. Bu adam hüsrana düşmüştür ve bir işe de yaramaz...

Güneşin iki vasfı vardır: Işık ve sıcaklık. Güneş bu iki vasfı ile bütün âleme ayandır. Altı yönde bulunan bütün yaratıklar, Allah'ın birer sıfatı olmasına rağmen acaba bu sıfatlar o cahil baykuşun gözünden nasıl kaçıyor?

**Beyit:**

**O, hem ilk, hem son, hem dış, hem içtir.**

**Hem serde, hem sıradadır. İşte herkes bu sıradan gafil ve cahildir.**



## FASIL: 14

Suretler, mânadan haber verirler ve onu anlatırlar. Herkes mânayı kavrayamaz ve güzelliğini göremez. Sureti ancak suret görür; can için, can lâzımdır. Suret ehlinin mâna âlemine inanması ve ondan biraz haberdar olması için mânayı surete getirmek lâzımdır. Mânevi göklerden haber vermeleri için bu gökleri sûreten yükselttiler.

Beyit:

Can âleminde bu dünyanın göklerine hükmedecek ne kadar gökler vardır.

Can alemindeki o göklerin yüksekliği, ruhsal ve niteliksiz olduğundan bu âlemdeki göklerin yüksekliği de niteliksiz,altsız,üstsüz ve mânevidir.

Meselâ: "Bu adam, şu adamdan üstündür." dediğin zaman bu üstünlükten kasıt, sûreten değil, mâna bakımından yani,izzet, kadir ve kıymet itibarıdır. Bunun gibi dinar, diremden yüksektir dediğin zaman da buradaki yükseklik şeklen olmayıp kıymet itibarıdır. Dremi damın üstüne, dinarı da yere koysan, yine dinar yüksek, direm düşük olur. Çünkü onların yüksekliği, surî değildir. Mâna âleminde ve benzersiz olan o cihanda birtakım mânevi yükseklikler vardır. Fakat, suret ehlinde onu müşahade edebilme kabiliyeti yoktur. O yüksekliği bilmeleri için göğün sureti, bir misal olarak geldi. Bunun gibi aşağılık nefsinin anlamaları, bilmeleri için deyer, dun himmetlerinin, kıymetsizlerin, kudretsizliklerin alçaklığına misal olmak üzere meydana geldi. Eğer, yükseklik ve alçaklık mânada olmasaydı bu iki şey, yer ve gök de olmazdı.

Öyle ki bir hali, ancak vâki olduğu zaman anlatılabilirsin. Vâki olmayan bir şeyden nasıl bahsedebilirsin? Kerametler ve mucizeler cahil ve münkirlerin haberdar olmaları için ortaya çıkmıştır. Şeyh, müritte bir tasarruf yapar ve onun ölmüş olan gönlünü diriltir, kör olan gözünü açar. Böylece onun mânevi karanlığı tamamen nur ve bakır gibi olan varlığı da altın olur.İçâlemi sonsuzlasın Bin türlü hikmet bahçeleri, ilim gülzarları, bilgi ve görgüyü bu iç âlemde bitirir. Huriler ve cennet köşkleri meydana getirir. Bu mürid şeyhinden böyle kerametler gördükten sonra o mürit şeyhin kendisine: "Sen, dün bunu yedin.Yarın şöyle yapacaksın" gibi gaibten haberi vermesine hiç değer verir mi? Bu gibi kerametler zayıf olanlar içindir.

Nuh tufanı, ruhsal tufanlardan bir örnek idi. Hasif ve Mesih de, ruhlar âleminin hasf ve mesh'inden misâldi. Çünkü yüzbin edepsiz küstah, Hakkın emrine karşı koydular. İbâdetde, tâatte tembellik gösterdiler. Bu sebepten onların ruhlarını mesh ettiler. Fakat bu meshi herkes göremez. Görüşleri dar ve surete bakanlar için de sûri meshi peyda ettiler. İyi veya kötü olarak suret bulmuş her ne varsa hepsi bu mâna yüzündedir. Mâna ise âlem-i gaybdadır. Hattâ ehl-i surete ondan bir parçacık erişir. Ağaçlar, bahçeler, akar sular, mânevi cennetten bin parçadır. Çocuklardan ve kadınlardan ibaret güzel yüzlü varlıkların hepsi o meleklerden birer parçadır. Dünyanın zevki azdır, dedi. (Sûre:4, Ayet:79). O, sonsuz âlemlerden ve zengin hazinelerden surete âşinâ olanlara az bir parça gönderdim. Çünkü onların hepsi surete sığmazdı. Denizi testiye sığdırmak mümkün olmayacağı gibi... Hattâ yerlerin, göklerin ve dünyanın halleri, o âlemin yanında oyuncak ve hakikatin önünde mecaz olurlar.

Dünya ancak oyun ve eğlencedir. (Sûre:57, Ayet: 19). Dünyaya oyun derler. Çünkü çocukların oyunlarına benzer. Meselâ küçükler sokaklarda oynarken aralarından birini padişah, birini vezir, birini hâcip, (perdedar) birini tercüman yaparlar. Yahut ata biner gibi değneklere ve eteklere ve eteklerine binerler. Bu oyunları hakikaten almışlardır. Gereğini, ciddî olanını, görmemiş olsalardı bunları nasıl yapabilirlerdi? Şu halde her oyunun bir ciddîyi taklitten, her mecazın bir hakikatten, her katışığın bir saftan, her yalanın bir doğrudan meydana geldiği belli olur.

Bir kimsenin, kalbi nakit zannedip kabul etmesi ümidiyle, daima kalpı nakit kokusuyla yaparlar. İnsanların doğru zannetmeleri için yalanı doğru kokusuyla söylerler. Alemde, nakit olmasaydı muhakkak ki kalp da olmazdı; doğru söz olmasaydı kimse yalan söylemezdi. Akıllı olan, mecaz ve oyunu gördüğü zaman bunların ciddî ve hakikisi de olduğunu bilir. Ciddiye uyar ve onun için çalışır. Bu şekilde teferruattan esasa erişir ve gölgeden sahibini arı-yarak, gölgenin güzelliği ile aldanmış olmaz. Çünkü, eğer senelerce gölgesi arkasında ok atarsan kuşu avlayamazsın. Ömür torbasında ok biter ve hiçbir şeye erişemezsin. Ağacı, güneşi, ayı, yıldızları suda görürsen ve onları senelerce suda ararsan hiçbir zaman o ağaçtan meyve yiyemezsin, ona yaslanamazsın, vâsil olamazsın. Çünkü suda gördüğün o şey, onların aksi ve hayâlidir. Binaenaleyh, akıllı olan, bir şeyin aksinden ve hayalinden onun hakikatini arar.

Bu âlemin varlığı, o âlemin aksi ve gölgesidir. Akıllılar bu âlemde, o âlemi aramışlar ve gölgeden, gölgeyi doğuran şeye doğru yürümüşlerdir.İşte, bunlar bu yüzden ölümsüz ve sonsuz olarak kaldılar ve kıymet biçilmeyecek kadar değerli hazinelere kavuştular ve cennet nimetlerinden yediler. Bunlar hakkında: Onların yemekleri daimidir. (Sûre: 13, Ayet:35) buyrulmuştur.

O âlemin bir gölgesi olan bu âleme âşık olanlar, ömürlerini sarfettikleri halde, hiçbir şeye erişmeden ve hiçbir kazançları olmadan bu âlemde göçtüler.

Şiir:

Dünya hayalden başka birşey değildir.

Fakat o hakikatte Haktır.

Kim bu hakikati bilirse o, tarikatte eşi bulunmıyan bir sâliktir.

Allah daha iyisini bilir.



## FASIL: 15

Bedenlerdeki canlar, havuzlardaki sulara, dünya ile ilgili bulunan meşgaleler, vesveseler ve işler de suya karışan ve sâf suyu bulandıran topraklara benzerler. İnsan bu bulanıklık yüzünden, içine bakınca bir şey göremez. Derhâl kendi içinden ve canından kaçır, ömrünü hoş geçirmek ve bir zaman meşgul olmak için gözünü ve aklını diğer insanlara çevirir. Meselâ, bir adamın evinde ne halı, ne hasır, ne ekmek, ne şarap ve ne de et olsa, üstelik çok çirkin ve ihtiyar bir karısı bulursa, tabiatıyla o adam böyle bir eve girince, bu çirkinlik ve hoşlanmadığı şeylerden uzaklaşmak ve kendisini dışarı atmak, sokaklarda, pazarlarda dolaşmak ve başka insanları seyretmek ister. Bunun tersine olarak evi mâmur ve içinde her türlü kıymetli halılara ve kıskançlıkla gönül verdiği ve perilerin kıskanacağı kadar güzel bir kadına ve yiyeceğe sahip olan bir kimse, evine girince artık çıkmak istemez. Mühim bir iş için dışarı çıktığı zaman akli tamamen evde kalır. Eve dönmek için alelacele o işi bitirir. Çünkü evinde bulunan şey, dışarıda gördüklerinden daha sevimli ve daha tatlıdır. Hattâ, onunla biraz ahbaplık etmek ve konuşmak için dışarı çıkmağa gelen ekseri dostlarını geri çevirir ve bahaneler bulur, dışarı çıkmamak için yeminler eder. Hizmetçilere, o adamlara: "Bir yere gitti, evde yoktur" demelerini tembih eder. Evden dışarı çıkmak böyle bir kimse için de eve girmek, gülünç bir şey ve azaptır. Bunun için rahat olan herşey, onun için bir işkencedir. Onun için rahat olan da bunun için azap ve zahmettir. Bunun dışarıyı istememesi gibi o da içeriği istemez. Bu cihetten Allah, (Allah'ın selâm ve sâlatı onun üzerine olsun) Resule: bildir! (Sûre:5, Ayet:VI). diye emretti. Yani: Ey Muhammedi kendi bâtını evinden dışarı çık ve bizim havretimizden bu haberi insanlara eriştir. Onlara yol göster ve bizim risâlet ve haberimizi onlara söyle.

O'na, bunu halka eriştir! diye emretmek, O'nun iç evinden dışarı çıkmasının kendisine ne kadar acı ve güç geldiğine ve bundan son derece nefret ettiğine bir delildir. Bir kimseye asla helva ye! yahut çok aç olan birine, yemek ye! veya çok susuz olan birine, su iç! diye hükmetmezler. Emir ve ilzam, emri yerine getirene bunda bir zahmet mevcut ve tabiatının buna muhalif olmasında mevzuubahistir. Meselâ, beş vakit namazı vaktinde kılmak, zamanında da oruç tutmak, kendi helâl malından zekat vermek, zenginin Kâbeyi ziyaret etmesi...İşte emir ve ilzam bunlarda olur. Çünkü Peygamber için de birtakım mânevi mâmurluklar seyrediyecek şeyler, çayırıklar, akar sular, huriler ve köşklere maliktir. Allah'ın nedimi ve arkadaşı idi. Böyle bir ebedî meclisi ve ölümsüz hayatı bırakıp boğazına kadar dünya çamuruna batmış bir avuç kör, müflis, çirkin, mahrum ve münkirle meşgul olmağa ve onların elinden tutup bataklıktan çıkarmağa, burda yetişmezmiş gibi üstelik bunların, merkeplikten, bilgisizlikten ve körlükten, böyle biricik padişaha: "Biz sana el verdik, senin sözünü dinledik ve sana bağlandık." diye O'nu minnet altında bırakmalarına nasıl tahammül edebilirdi? Böyle bir hali, sahip olduğu o güzel hale nasıl değişirdi? Öyle güzel bir durumun böyle bir duruma dönmesinden nasıl nefret etmez ve ondan nasıl kaçmazdı? Bu ona çok zor geldiğinden ve bunda büyük bir mücadele gördüğünden Allah'dan ey Resul! bildir!" (Sûre:5, Ayet:71). emri geldi.O halde, bir kimsenin kendisiyle meşgul olması, kendisinde bir hazine bulunduğuna delildir. Bir kimsenin başkalarıyla uğraşması da okimsenin manen iflâs etmiş olduğuna ve işsiz güçsüz kaldığına delildir.

**Beyit:**

Kendine kendisinden bir arkadaş yapan kimseye,  
ben ve benim gibi yüz kimse köle olsun!

Fakat, o bedbahtlar, hakikatte müflis değildirlere. Sadece, kendileriyle uğraşmışlar ve Allah'ı talebetmek lâzım geldiği gibi, kendilerini talebetmemişlerdir. Kendini bulan Allah'ı da bulur. Zira: Kendi nefsinin bilen Allah'ı da bilir.

**Beyit:**

Her kim kendini iyi tanımışsa o,  
şüphesiz ki Allah'ı da tanımıştır.

Senin ruhunun suyu sâf bir kaynaktan gelmiştir. Fakat, sen onu meşguliyetin çamurlu sularıyla, çorçöp ile, vesveselerle kirlettin ve bulandırdın. Allah'ın zikriyle uğraştığın ve O'nun sevgisini kendine kible yaptığın ve dünya ile ilgili olan şeyleri bırakıp dünyanın meşgalelerinden ve vesveselerinden arındığın, varlık ve benlik hissinden kurtulduğun, kendine değer vermeyi alışkanlık edindiğin zaman, tekrar sâf ve temiz olursun.

**Beyit:**

Varlığını at, erkekler gibi ol! Kadın gibi olma!

Allah'ın varlığını idrâk ettiğin zaman kendi varlığını unut. Muradın Allah'a kavuşmak ise, kişisel isteklerini bırak. Kibriya'nın aşığı olduğun zaman kibri terket ve inceleyen bir âşık ol. Kimseyi incitme; miskin, mazlum ve merhametli ol. Zulmü ve zalimliği nefsinin yenilenlere bırak. Çünkü "bizlik" ve "benlik" kötü bir engeldir. Benlik ve bizlik, fir'avunluk, Allah ile yarışma, ortaklık ve ikiliktir. Bütün dünya işleri, tasaları ve ona müteallik

seylerin hepsinin aslı ve mayası "benlik" ve "bizlik" tendir. "Benlik" ve "bizlik" bütün bunların çıktığı bir kaynaktır. Ağacın dallarını kessen de kök yerinde kaldığı için yeniden başka dallar çıkar. Bu talepte ve yolda hiçbir şeye meyletmemelisin. İster ilimde ve âmelde, ister mülk ve devlette, ister keramet ve makamatta olsun benlik ve bizlik talebinde bulunmamam lâzımdır. Çünkü, ey Halk yolunun yolcusu! Yolunun üstünde aydınlık ve karanlık birtakım geçitler vardır. Bunları mertçe, yılmadan geçmek lâzımdır. Bunun vasıtası da dert, sıdk, şevk ve aşktır.

Mısra:

Bu perdeyi yakacak dert ve bu yolda yürüyecek mert lâzımdır.

Doğum esnasında hâmile bir kadın için yüz türlü ilim ve fen bulunsa bu hünerlerin hiçbiri ona bir fayda vermez; yalnız bu esnada çektiği acı, dert onu maksadına erdştirir. İsa'nın doğumunda, dert ve ıstırap Meryem'i hurma fidanına götürdü ve Ruhullah olan İsa doğdu. Senin vücudun, zamanın Meryem'idir. Nefis, kadın, akıl erkektir ve sana doğru olan akıldan hâsil olmuş bulunan îman ve marifet de senin İsa'ndır. Eğer Hak derdi seni kaplar ve birbiri arkasından sana gelir ve senin başka bir şeyle uğraşmana mahal vermezse, muhakkak ki senin Meryem gibi olan nefsinden İsa doğar. Bunu bildikten sonra, birtakım hünerler öğrenmeye çalışma. Allah'a olan bağlılığını ve ona ermek için lâzım gelen derdi artır. Daima aşka ve şevk'e dal. Dildâr ve Didâr'dan başka her şeyden sıyrılırsan bütün perdeleri geçersin!

Şiir:

Dün gece rüyamda, bir ihtiyar bana: "Aşkyolunun afeti, benlik ve bizliktendir" dedi. Ona, "ben ve biz nedir? Bütün güçlüklerimin çözümü sizin elinizdedir" dedim. O: "Haktan başka bütün şeyler bizlik ve benliktir ve bu aynı hatadır" cevabını verdi.

Böyle yapmış olduğun ve bu Mi'racı geçip yolun sonuna vardığın zaman da kendinden geçmiş olarak şunları söyle:

Şiir:

Bizlik hissi, bize geldiği zaman bizden gitti. Hoş geldin sevgili, içeri gir!  
Benim iniltelerimi, inleyişlerimi işitince ansızın uzaktan görüldün.  
Canımızın içine girdiğin günden beri her taraf renkli güllerle doludur.

Benlik ve bizlik hissi, insanın çalışmasıyla gitmez ve böyle bir düşmanı kahretmek onun elinden, ayağından gelmez. Fakat, Allah buyurur ki: "Böyle bir düşmanın elinden bana ağla ve inle! Zira onu kahretmek mutlak bir iktidar sahibi olan benim elimden gelir. Benden başka kimse birşey yapamaz. Yalnız şu kaideyi koydum: Ey kulum! âciz olmana rağmen, onun kahrı için çalış ve onunla barışma, daima mücadelede bulun. Ben Allah'ım; onun kahrı için benden saygıyla ve inleyerek yardım dile. Can ve gönülden, tam bir bağlılıkla istersen, kendi kuvvetimi senin ellerine veririm ve senin elini, onun kahrından kuvvetli ve cesaretli yaparım. Nihayet, sen benim kuvvetimle, bağlılık kılıcıyla bu düşmanın başını kesersin. O halde sen öldürmeyip ben öldürmüş olurum. Benim sonsuz olan keremin büyüklüğü öyle bir yere kadardır ki, senin elinden düşmanı keserim ve bu gazayı senin yaptığını, kabul ederek seni över ve mükafatlandırırım; sana Haydar ve Pehlivan lâkabını veririm. Yaptığın bu işe karşılık hil'at, vuslat ve ebedî bir mülk ve sermedî bir padişahlık bağışlarım. Sen de: "Ey Allahım! bütün bunları ben yapmadım. Sen yaptın. Bende senin gibi bir Allah ile mücadele ve mukabelede bulunan böyle bir düşmanı yenecek güç nerede?"

Ben ondan daha hayırlıyım; zira beni ateşten, onu topraktan yarattın. (Sûre:7,Âyet: 11). Senin gibi bir Allah'ın karşısında bu iddiada bulunan, şeytandır. Ben ki zayıflıkta bir saman parçasından daha hafifim. Böyle bir dağı temelinden nasıl sökebilirdim? Bir kum tanesine nasıl çevirebilirdim ve toz toprak gibi nasıl yele verebilirdim?" de. Allah buyuruyor ki: "Benim inayetim bir saman çöpüne bağlandığı zaman, dağlar onun önünde bir zerreden daha hafif olur. Lâkin sen o acz içinde, ben Allah'ın, vefasını muhafaza ettiğin ve bana olan itimadınla, böyle bir düşmanla uğraştığın beni hazır, uyanık, galip bildiğin için senin aczine kudret, zayıflığına kuvvet bağışlarım. Her ne kadar hakikatte ben yapmışsam da her şeyi senden biliyor ve herkesi sana minnettar kılıyorum. Bu şuna benzer: Meselâ, bir baba çocuğu ile oynarken çocuğun eline bir şey verir ve kendisi o ağır çocuğun elini yukarı kaldırır. Çocuğuna da: "Aferin! sen büyük bir pehlivansın, ne kadar kuvvetlisin" der. Hakikatte onu çocuk değil, baba kaldırmıştır. Fakat, ben ki, Yaratan'ım, acaba, benim merhametim, okşamam ve keremim o yarattığın kinden daha mı az olur? Kendi kullarıma kuvvet bağışlarım, hidayet veririm; benim bağışım ve hidayetimle düşmanı kahrederler ve bunu onların yaptığını kabul ederim; minnettar olurum ve bu işleri onlara sayısız, hesapsız mükâfat ve sevap bağışlarım. Onların hamd-ü senasını yüzdü ile söylerim. İnsanlara gönderdiğim her bir rahmet onların vasıtasıyla olur. Asilere yaptığım her azabı ve kahrıda onlar için yaparım. Onlara kulluk etmek bana kulluk etmektir. Her kimi bağışlar ve merhamet edersem, bunun sebebi onların rızası ve hoşnutluğu ve her kimi cehennem kahrına uğrattıysam bunun da sebebi onları incitmiş olmalarıdır.



Çünkü ben ki Allah'ım, dosttan ve düşmandan münezzehim; muhalıfsız akransız ve arkadaşsızım. Birtakım kullar yarattım ve onlara, bana ulaşmaları için yol gösterdim. Onların varlığı, benim aynam oldu. Benimle onlar arasında niteliği belli olmayan bir ilişki peyda oldu ki zıtlık ve düşmanlığın girebilmesi için orada bir ayrılık, gayrdık yoktur. Her kim, onlara yabancılık, düşmanlık ederse bana etmiş olur. Her kim, Allah ile beraber olmak ve konuşmak isterse "doğru sofiler" "Safi-i râstin" ile beraber oturur.

Allah ile beraber oturmak isteyen, ehli tasavvuf ile oturur. (H).

Şiir:

Her kim, Allah ile oturmak isterse, evliyanın huzurunda oturmalıdır.

Eğer evliyanın huzurundan ayrılırsan bütününden ayrılmış bir parça gibi helak olursun.

Her kim daima Allahyla beraber bulunmak, onunla konuşmak isterse özü-sözü doğru sofilerle oturmalıdır.

Allah, Musa'ya: <sup>30</sup> "Ben ki Allah'ım, hastalandım. Ey Musa sen benim hastalığımı sormağa niçin gelmedin?" dedi. Musa: "Ben bu mânayı anlıyamıyorum, sen nasıl hasta olursun?" dedi. Ulu Allah bu tekdiri tekrarladi.

(<sup>30</sup>)Ben hastalandım ve sen beni yoklamağa gelmedin (H.).

ve Musa'nın da hayreti arttı. Böylece işin sonunda Allah şöyle buyurdu: "Senin komşuların arasındaki kullarımdan biri hastalandı ve sen onun halini, hatırını sormağa gitmedin. Onun sağlığının, benim sağlığım ve hastalığının benim hastalığım olduğunu bilmedin. Onun hatırını sormak, benimkini sormaktır. Onun gönlünü almak, benim gönlümü almaktır." bu böyle olduğu gibi Allah has ve seçkin kulları adına da yemin eder. Kuşluk vaktine ve geceye yemin ederim. (Sûre:93, Âyet: 1-2). Buradaki "Duhan" maksat, Peygamberin parlak ruhâniyeti. "Ley" de gece gibi olan cismâniyetidir. Muhakkıklar bu hususta şöyle buyururlar: Bu "Duha" onun yüzünün nurunun aksidir. Ve "Ley" onun saçının siyahlığının aksidir. Vedduha Velleyl'deki yeminde Peygamberin şanına büyük bir tazim mevcut olduğunu herkes bilir. Çünkü Allah bununla, O'nun saçlarının ve yüzünün aksine yemin ediyor; bununla beraber bu da bir şey değildir. Allah bu kullarının başına ve canına da yemin eder. Tur'a ve Kitab-ı mestura kasem ederim, (Sûre:52, Âyet: 1-2) de olduğu gibi, ayaklarını bastığı toprağa bile yemin etmiştir. Yani Musa'nın ayak bastığı Tur dağı hakkı için ve Musa'ya inmiş olan ve O'nun kaleminden çıkmış ve yazılmış olan o kitap hakkı için demektir. Bunun gibi Kur'anda İncire ve zeytine kasem ederim. (Sûre:95, Âyet: 1) buyrulur. Onların, yanına gittikleri ve meyvelerini vermiş oldukları o ağaç hakkı için yemin ederim, demektir. Onların tazim ve büyüklüğü, hakkın yanında öyle bir dereceye ulaşmıştır ki onların eriştikleri makamlar ve kutsal ayaklarını bastıkları yerlere yemin ediyor. Onların büyüklükleri ve Allah'a olan yakınlıkları, akılların tahammül edemeyeceği bir derecededir. İşte söylediğimiz bu kadar da o denizden bir damla, güneşten bir zerre, harmanlardan ve ambarlardan bir tane gibidir. Bütün bunlar bu kadar büyük oldukları halde, akıllar ve fehimplere lâıyk bir surette, pek az söylendi. Zira "İnsanlara onların akılları ölçüsünde söz söyleyiniz" (H). buyrulmuş-tur. Bu kadarı bile büyük bir akla sahip olanlara göredir. Çünkü onlar, Allah'a yakın ve âşinâdırlar. Büyük ve geniş bir kavrayışa sahiptirler. Her akıllı kimse buna tahammül edemez; kâfir ve yolunu kaybedenlerden olur. Hattâ elini ve ayağını bu hususta kaybeder ve bundan kurtulamaz.

Şimdi gelelim ilk söze: Havuzlar gibi olan bu vücutlardaki ise, o denizden ayrılmış ve bu havuzlarda hapsolünmüş sulardır. Eğer sâf suları et ve tortu gibi bulandıran meşgaleler, vesveseler ve dünyaya müteallik şeyleri terk ederse, her şey, aslına döner, buyrulduğu gibi, o tortular da havuzun toprak olan dibine inerler. Böyle olduğu zaman o saf suda, feleklerin şekilleri, meleklerin yüzleri, levh, arş ve kürsîyi hep birden kendinde görür; Allah'ın şaşılacak, garip eserlerinden hiçbir şey ona gizli kalmaz. Bununla da kalmayıp hem halkı, hem Hâlik'i görür.

Beyit:

Hem resmi, hem ressamı görür.

Hem devlet yaygısını, hem onu yayanı görür.

Dünya işleri ve dúnla ile ilgili şeyler, gönül aynasından hâsıl olan bir pas gibidir. Eğer pas az olursa, ondan birtakım eksik ve noksan şekiller görünür. Bu da hiç yoktan daha iyidir. Fakat, eğer pas çok olursa, aynanın bütün yüzü, örtülmüş olduğundan, bir kimse ona baktığı zaman hiçbir şey göremez. Ne az, ne çok, ne hakikat ve ne de hayal. Üzerinde pas olması bakımından müflistir ve bir işe yaramaz. Fakat bu pası riyazet, aşk, sıdk ile cilâlandığı zaman onda, Allah'ın Allahsal güzelliği ve sanatı görülür. O halde, o zaman kendini bulmuş olur. Çünkü pas, artık gönül aynasından giderilmiştir. Kendine eriştiği ve kendini bulduğu için, Allah'ı kendinde bulur ve onu asla kendinden ayrı göremez. Nefsini, kendini bilen, Rabbini da bilir. (H), sözünün mânâ'sı budur. Allah daha iyi bilir.



## FASIL: 16

**Bir saatlik adalet, altmış yıllık ibâdetten daha hayırlıdır (H.).**

Ulu Allah, sizden meydana gelen her ibâdet ve hizmetin bir yerine yüz olması için, size, emirlik ve büyüklük başışladı. Bunun gibi başkaları da ibâdet etmezlerse mağlub pişman ve ziyana, hüsrana gark olurlar. Eğer böyle bir ibâdet sizin tarafınızdan yok olursa, sizin pişmanlık ve hüsrânınız ötekilerinin yüz misli olur. Meselâ, birine bir yer verseler bu adam, burasını ektiği zaman, bir yerine on alsa, başka bir adama da ayrı bir yer verseler, bu da burasını ekince bire karşı yüz, hattâ bin alsa; her ikisi de ektikleri halde, bu yüz alanın faydası, on alanının yüz mislisi oluyor. Tabîî neşe ve memnuniyeti de bu ölçüdedir. Her ikisi de ekmeseler bu bire yüz alanın, ötekine nispeten sevinci yüz defa daha fazla, gamı ve kederi de aynı ölçüde olacaktır; yahut da bir kimse bir direm veya bir dinar kaybetse bunun gamı üzüntüsü ve kederi bir mücevher kaybedeninkine nasıl benziyebilir? Bu mânânın benzerleri ve örnekleri pek çöktür.

Ulu Allah sizlere, mertebe ululuk ve mansıp vermiştir. Zira sizlere her kim âdil için yetmiş yıllık ibadetin sevabını başışlar. Binaenaleyh bu devleti korumak lâzımdır. Çünkü Muhlisler, büyük bir tehlikeye maruzdur, denildiği mansup ve mertebelere vâsıl olanların sayısız düşmanları vardır. Buna karşılık koyun, inek, deve ve at gibi hayvanların bir tek şeytanı var mıdır? Onlarda bir mâna, bir cevher mevcut değil. Şeytan niçin yol kessin? Bir şeyleri yoksa nerelerini alıp götürsün? İnsanların yolunu, onları insanlık mertebesinden hayvanlık menziline indirmek için keser. Ululuk mertebesine yükselen ve iman cevherleri, akıl, marifet, bilgi ve görgüyle mükemmel ve müşerref olmuş bulunan insanların yüzlerce şeytan, yollarını kesmek ve onları buldukları yüksek mertebeden atmak için pusudadır. Biz hakikaten Âdem oğullarını şereflendirdik; onları karada, denizde taşıdık. (Sûre: 17, Âyet:72). buyrulduğu gibi Allah Hazret-i Adem'e meleklerle bile başışlamadığı âlemin hazinelerini başışladı. Adem'e bütün isimleri öğretti; (Sûre:2, Âyet:29). denildiği gibi bütün şeylerin isimlerini ona öğretti. Tabîî bunun için de ona İblis gibi bir düşman ve rakîp peyda oldu. Cennette oturan Adem, o kadar güzeller, saraylar, bahçeler, çiçekler, yeşillikler, gül bahçeleri, ağaçlar ve sayısız nimetler ve Kur'anda: Orada içimi bozulmayan su ırmakları, içenlere zevk veren şarap ırmakları, süzme bal ırmakları var. (Sûre:47, Âyet: 16-17) diye anlatıldığı gibi süt, bal, şarap ve sâf sudan mürekkep türlü türlü nehirler arasında yaşıyordu. O kiskanç düşmanı, keder ve tasadan, zaman zaman kendi kendini yiyip şöyle diyordu: "Eyhav! Ben gökyüzünde meleklerin hocası idim. Benim temaşa ettiğim, gezip dolaştığım yer Zühal yıldızı ve Gökyüzü idi. Ta illiyyînden, onun yüzünden, bu yeryüzüne düştüm. Bundan sonra da yine onun yüzünden benim yerim cehennem dibi oldu. "Beni ateşten yarattın; Onu çamurdan (Sûre:7, Âyet: 11), buyrulduğu gibi, sâf, parlak bir ateşten yaratıldım; o kara topraktan yaratıldı. Ben bu kadar ibâdet ve kulluğa rağmen, Hakkın huzurundan böyle uzak ve mahrumum; o ise su ve çamurdan meydana gelip hiçbir ibâdet ve tâlimde bulunmadan cennette saltanat tahtı üzerindeki dört kat yastığa yaslanmış, Allah'ın huzurunda makbul, Yeryüzüne bir halife gönderdim, (Sûre:2, Âyet:28), buyrulduğu üzere halifelik devletine mazhar olmuş, bu kadar nimet arasında eğlenmekte; cennet ve cennetlikler, dallar, kuşlar hepsi onu övüyorlar. Onu bu devletten mahrum etmek için ben ne hile göstereyim? diye düşündü. Cennete girip, yol kesenlik etmek için, hiçbir yol bulamadı. Tavus ve yılan cennetin kapıcısı idiler. Bunların her ikisinde de cennete girmek için bir yol bulunduğundan evvelâ onları yoldan çıkarıp her ikisiyle de dostluk kurmak suretiyle bir yol bulundu. Onların içine girip damarlarına saklanmak istedi. **Şeytan, damarlarda kan nasıl dolaşırsa öyle dolaşır (H.)**, hükmünce onların içinde dolaşarak, sonunda onları yoldan çıkardı ve kendine dost etti. Beni cennete bebaber götürünüz. Adem'e bir sözüm ve o'ndan soracak şeylerim var. İçeriye girmekten maksadım şer değil, hayır içindir, diye rica etti. Ona: "Her ne emredersen yapabiliriz, fakat bunu yapamayız. Seni beraber cennete sokmak bizim yetkimiz dışındadır. Bütün cennettekiler seni tanıyorlar. Hepsi bağırlar", cevabını verdiler. İblis: "Eğer beni açıkça götürmeğe gücünüz yetmezse, içinize gireyim ve sizin suretinizde Adem ile konuşayım. Cennettekiler, Âdem ile konuşanın sizin olduğunuzu sanırlar" dedi. Onlar : "Bu olabilir, olur, fakat biz yapamayız; gönlümüz korkar. Allah saklasın! bu Allah'a karşı isyan olur", dediler. Şeytan onlara: "Eğer ben kötü niyetle gitseydim o zaman isyan olurdu. Benim düşündüğüm islâh ve iyilik olduğundan bunda size ayrıca bir sevap ve bir rahmet vardır. Aynı zamanda derecenizin yükselmesine vesile olur", cevabını verdi. Böylece o kadar yalanlar uydurdu ki sonunda onları şaşırtağa ve yoldan çıkarmağı başardı. Onların damarına sindi ve cennete girdiler, Adem'in huzuruna gittiler ve "Bütün bu nimetler, sana helâl olduğu halde, buğdayın men edilmesinin sebebi nedir?" dedi. Âdem'de bir vesvese uyandırmağa başladı. Şeytan bu hileyi Âdem'e, Allah Âdem'e: "Buğdayı yeme! diye buyurunca Âdem Allah'ın gazap ve gayretlerinden küstahlık, tehlike, edepsizlik sebebi ile, acaba bu bir emir ve haram kılma mı idi, yoksa bunun altında bir yorum mu var? diye şüpheye düştüğü bir zamanda yapabildi. İşte Âdem'in hatırına böyle bir düşünce ve küstahlık yol bulmuştu ki Allah'ın emrinde tasarruf etti, saygıyı bıraktı. Hırsız İblis, bunu fırsat bilip onu öyle bir hale koyduki Âdem buğdayı yedi ve Allah'ın emrini terk etti. Zira, hırsız, bir kimsenin evine, ancak evin içinden biri ile aynı düşünce, aynı duygu ve aynı sırta sahip olabildiği zaman kolaylıkla girebilir. Bu durumda, hırsız gelince evin içindeki kapıyı açar ve ona eve girmesi için yol verir. Bunun gibi eğer Âdem'in kalbi de, şeytanlık damarı olmasaydı, şeytanın onunla ne işi vardı? O halde, bir insanın tamamen, kendi maddî varlığından kurtulup fâni oluncaya kadar, kendisinden emin olmaması gerekir.

**Nazım:**

Kemale ermiş bir kimse, fena yolunu tuttu. Ansızın varlık denizinden geçti, Onun varlığından üzerinde tek bir kıl kalmamıştı. Fakat bu kıl fakrın gözüne bir zünnar gibi göründü.

Adem'in başına öyle bir olay ve o'ndan öyle bir düşünüş vücûda geldi ki o'ndan sonra, o'nun peygamber ve evliya olan oğulları artık emin olamazlar ve daima kendilerini arıtmakla meşgul olurlar. Her ne kadar her türlü kerametleri kendilerinde görürlerse de, yine titrerler; çalışma ve gayreti elden bırakmazlar. Böylece neticede Adem oğulları öyle bir mertebeye ererler ki şeytan onların gölgesinden kaçır. Şeytan, Hazret-i Ömer'in gölgesinden bile kaçır (H.), buyrulduğu gibi.

**Nazım:**

Âdem'in gözü, temiz nur ile baktığı vakitte, O'na bütün isimlerin canı ve sırrı açık oldu, Melekler onda Hakkın nurunu görünce, hepsi O'na secde ettiler. Adını zikrettiğimiz bu Âdem'in övgüsünü kıyamete kadar saysam anlatamam. Bunların hepsini biliyordu, fakat kaza gelince, bir şeyden alıkonmak yüzünden bilgisi yanıldı.

"Acaba bu alıkonma tahrim için mi, yoksa te'vil için mi? diye şüphe etti. Gönünde te'vil, yer bulunca yaradılışı hayret içinde buğdaya doğru koştu. Bahçivanın ayağına diken batınca hırsız bu fırsatı kazanç bildi ve eşyayı çaldı. Bahçivan şaşkınlıktan kurtulup kendine gelince eşyasını kulübesinden hırsızın götürmüş olduğunu gördü. Allahmız! biz nefsimize zulmettik. (Sûre:7, Âyet:22), diye ah, vah etti. Yani karanlık çöktü ve yol kayboldu.

Bu kaza, güneşi örten bir buluttu, aslan ve ejderha bu halde kükremek-te idiler. O böyle bir devlete, mülke ve böyle bir memlekete sahip olduğu için şeytan o'nun yolunu kesti ve o'nu yerinden düşürdü; bu kadar hazineden sahipsiz bıraktı ki Âdem, Allahmız! biz nefsimize zulmettik. (Sûre:7, Ayet:22), kapısını çaldı. Bununla da kesin bir şekilde anlaşıldı ki her kimin eşyası daha kıymetli ise, onun yol keseni daha çok olur. Bunun için bir kimsenin malı ve hazinesi çok olursa onun daha çok tedbirli davranması, yürüdüğü yolda yürekli ve uyanık olması gerekir. Çünkü muhlisler büyük bir tehlikeyle karşı karşıyadırlar.

**Beyit:**

Senin yolunda pusular kurulmuştur, uyanık ol ki gönlünü korkutmasın!  
Senin için pusu kurdukları zaman, sen de erkek gibi yayını çek.

Allahsal olmayan her düşünce ve hâtıra şeytan askerlerinden ve ordusundandır. Şeytanlar pusudan başlarını çıkardıkları zaman, müridin Rüstem gibi, onların boyunlarını kesebilmesi için mücadelede bulunması gerekir. Bu suretle mürit, yolu katetmeğe ve kendi iman cevherini sağ salim menzile eristirmeğe gücü yeter. Şeytan, kendi askerini, o kimsenin erliğine yakışır bir durumda gönderir ve kendisi herkese karşı çıkmaz. Bu, tıpkı bu âlemdeki askerler ve pehlivanlar arasında olduğu gibidir. Küçükle küçük, büyükle büyük, pehlivanla pehlivan karşılaşır ve erkekçe harekete karşı da erkece karşılık gösterirler. Bunun gibi şeytan da az bir düşünce ile yoldan çıkanlara karşı öz kendisi gitmez. Ancak onunla bir Rüstem gibi çarpışan peygamberler ve evliya üzerine bütün şeytanlığı ile gider. Her korkağı kovmak için bir Rüstem göndermezler. Bite, pireye gürz ve kılıç çekmezler. Çünkü bunlar bir kadın tırnağıyla bile yok edilirler. Gürz ve kılıca ne lüzum var? Geri kalanı akıllılar buna kıyas etsinler. Allah daha iyisini bilir.



## FASIL: 17

Amel ve tâat, asıl ve zâtı bulunduğu halden başka bir hale sokamaz; yani değiştiremez. Yanlız, bunlar insanda var olan şeyi meydana çıkarır ve olgurlaştırırlar. Eğer amel olmazsa, o cevher, onun içinde zayi olur ve husule gelmez. Öyle ki şeftali ve nar ağaçları iyi baktığın zaman yani bunlarla meşgul olursan, büyür ve gelişirler. Meselâ, şeftali ağacının dibini kazma ile havalandırmaz ve su vermezsen büyümmez. Binaenaleyh şeftali, bu amelle büyür ve yetişir. Fakat, amelle şeftalinin nar olması imkânsızdır. Bunun gibi buğdayı ektikleri zaman ona su vermek, bakmak, bittikter sonra biçmek ve onu harmanda döğenlemek, rüzgârla samanı ayırmak hep birer ameldir ve bunlar buğdayı kemale erdirir. Fakat bütün bu işlerle buğday, hiçbir zaman piriç olmaz. Yine arpa da amelle buydağ olmaz veya siyah bir anneden doğan bir çocuk, süt vermek ve beslemek, beşikte uyutmak, tehlikelerden korunmak gibi amellerle buluğa ve kemale erdiği halde beyaz olamaz ve beyaz çocuk da siyah olamaz. Bu istidat çakmaktan çıkan bir kıvılcıma benzer ve bu kıvılcım Allah'ın insana verdiği bir ihsandır. İnsan onu, pamuk ve üflemek vasıtasıyla beslerse ve büyütürse, o ateş noktası, kemâl bulur. Aynı şekilde anadan doğan bir çocuk da Allah'ın bir ihsanıdır. Anne onu beslar, ona süt verir, sıcaktan, soğuktan korur. Bunları yapmadığında Allah vergisi olan bu çocuk zayi olur. İnsanın sonunda: Allah bana böyle bir cevher verdiği halde, ben onu beslemedim ve ziyan ettim. Bana kendi marifetlerini bilme, kendinden başkalarına yabancı kalma, küfür, inkâr ve îman gülünü besledim, kemale erdirdim. Nihayet bu işler yüzünden cehennem ateşine düştüm, diyerek tasa çekmesi ve pişman olması, işte bu yüzdendir. Öyleyse amel gereklidir ve amelsiz hiç kimseye bir şey vermezler. Yanlız âmel, aslı ve özü değiştiremez. Altın ve gümüşü bir potaya koyup topraktan ayırmak bir âmeldir; fakat bu âmel ile altın gümüş, gümüş de altın olamaz.

Ruhlar aslında yüksek, orta ve aşağı olmak üzere dereceli idiler. Çünkü, Hadiste; İnsanlar altın ve gümüş madenleri gibi bir madendir. (H.), buyrulduğu gibi, Allah ruhların mertebelerini ve onlar arasındaki farkları altın, gümüş ve diğer madenlere benzetti. Çünkü o farklar hoş ve incedir. Tasavvur ve his edilmezler. O mânevi farkı, bu surî farktan anlamaları için, ona şeklen bir örnek gösterdi. O belirli madenden, bu vücuda gönderdikleri bir ruh, tâat ve âmelle kemal bulur ve âmel olmazsa zayi olur ve eksilir. Gene bu mânada buyuruyor ki: Ruhlar, ordu halinde birtakım askerlerdir. Onlar arasında birbirleriyle tanışmayan ve anlaşmayanlar da birbirleriyle mücadelede bulunurlar. (H.). Bu dünyada iki şahıs arasında meydana gelen her dostluğun ve yakınlığın sebebi, o iki ruhun aynı mahalleden, aynı şehirden ve aynı madenden olmasındadır. O ruhlar, öbür âlemde beraber idiler; belki aslında bir tek şeydiler. Buraya gelince de birbirlerini buldular ve tekrar tek bir varlık oldular.

Mısra:

Cins, daima kendi cinsine meyleder.

Aynı madenden olmayanlar ise asla birbirleriyle kaynaşamazlar. Bu hususta Hadiste şöyle buyurulmuştur: Birbirlerini tanıyanlar birleşirler; birirlerini inkâr edenler anlaşamazlar (H.). Allah daha iyisini bilir.



## FASIL: 18

Sultan Mesud'a dedim ki Hak velîlerine yöneldin ve Mevlânâ'nın (Allah O'nun aziz olan sırrını takdis etsin) temiz türbelerini onardın. Bu yerinde bir iş olmuştur. Fakat çabalamaktan da vazgeçme. Asker toplamakta ve Moğollara hizmet etmekte ve onlara karşı olan hürmeti yerine getirmekte, mal feda etmekte hülâsa elinde olan selâmet sebeplerini ve gücünün yettiği kadarını yerine getirmektесin. Bundan sonra Ulu Allah sana yardım eder. Çünkü, eğer Allah istemezse o sebepler yardımcı ve faydalı olamaz. Hattâ senin yok olmana sebep olur. Nitekim Peygamber: Onları bağla ve sonra tevekkül et! buyurmuştur.

Beyit:

Peygamber yüksek sesle:

"Devenin dizini tevekküle bağla" dedi.

Bir arap, Allah'a tevekkül edip ve kendi tevekkülüne de güvenerek devesini otlamak için çöle bırakmıştı. Deve kayboldu. Arap: "Allah'a tevekkül ettim ve güven gösterdim, devem kayboldu", diye bağıarak Peygamber Mustafa'nın (Allah'ın selâmı O'na olsun) yanına geldi. Peygamber ona şu cevabı verdi: "Evvela devenin dizini bağla ve sonra tevekkül et".

Bunun sırrı şudur: Dünya bir perdedir ve dünyanın halleri bu perde vasıtasıyla gizlidir. Allah sevap, hil'at ve cenneti gayba imanı olan, her türlü ibâdeti yapan, Allah'a ve onun işlerine görmeden inanan kuluna verir. Zira Allah perdesiz olarak görüldüğü zaman, kimsenin ibâdetinin karşılığı yoktur. Ve onun tövbesi de makbul olmaz. Kıyamet gününde Allah perdesiz olarak görünür. O gün gizli sırlar aydınlanır. (Sûre:86, Âyet:9). Bu zamanda tövbe etme, ağlama ve inlemenin faydası olmaz. Allah dünyada işleri bir perde arkasında yapıyor ve kullarına da yine perde altında dostluk ve yardım gösteriyor. Eğer perdesiz yaparsa kıyamet kopar. Kıyamet, dünyanın fena bulmasından sonra kopacaktır. Bu dünyada kıyamet muhaldir. Nitekim kullarına sebepler perdesi altında, kullarının gözleri sebeplere çevrilsin ve Allah'dan gafil olsunlar, diye yardım eder. Meselâ biri, Allah'a güvenerek kendini minareden aşağıya atsa parça parça, zerre zerre olur. Aynı güvenle bıçak veya kılıçla karnını veya boğazını kesse derhal ölür veya yok olur. Eğer o kimse Allah'ın yardımını ve adıyla söylediğimiz bu şeyleri yapar ve helak olmazsa Allah'ı perdesiz olarak görmüş demektir. Kendini bu âlemde açık olarak göstermek, Allah'ın âdeti değildir. O zaman, Onlar gayba inanırlar. (Sûre:2, Âyet:2), sözü doğru olmaz. Uyanık, tedbirli bir kul, sebepler perdesinden Allah'ı görür ve kendi selâmetini sebeplerden Allah'ı görür ve kendi selâmetini sebeplerden değil, Allah'dan bilir. Zira gördüler ve bazı bazı insanlar da özbeöz denediler ki sebeplerin faydası yoktur. Eğer sıhhat, selâmet ve dileklerin yerine gelmesi sebeplerden olsa idi, asla tehallûf etmezdi. Ve isteklerin olması sebeplerden hiçbir vakit ayrılmazdı. Bunun için o mümin ve akıllı kula Allah istemedikçe ve sebepler perdesinden yardım etmedikçe, hiçbir maksadın hâsıl ve müyesser olmayacağı muhakkak görünür. Müminler, sebepleri bahane ve bir örtü olarak bilirler. Saadet ve şekaveti, Allah'dan görürler. Peygamberlerin kâfirlerden kaçmaları da işte bu yüzdendir.

Bilindiği gibi Muhammed ve Ebubekir kâfirlerden kaçıp bir mağaraya saklanmışlardı. Allah örümcekleri o hale getirdi ki örümcek mağaranın kapısına ağlar ördüler. Kâfirler, onları almak için mağaranın kapısına gelince örümcek ağlarını gördüler ve "Eğer buraya girmiş olsalardı, kapıda bu ağlar bulunmazdı. Onlar içeri girerken harap olurdu. Belki örümcekler mağaranın kapısına bu ağları örelî birçok seneler olmuştur, burada kimin ne işi var?" dediler ve geri döndüler. Allah onlara: "Kâfirden kaçmayınız" emrini vermeğe, aynı zamanda onlara zarar gelmemesi için kılıca da emretmeye muktediri. Allah kılıca emrettiği için İsmail'in babası elmas gibi olan kılıcı İsmail'in boğazına kuvvetle sürdüğü halde kılıç işlemez ve kesmez oldu. Ulu Allah bu kudreti açıkça gösterseydi ve sebepler perdelerini atsaydı, karşı koymağa kimin cesareti olurdu? Kâfir ve münkir, âlemde olmasaydı, cennet ve cehennem ne işe yarardı? Belki olmazdı bile. Cennet îman ve itaat edenler içindir. Çünkü bunlar gayb perdesinde itaat eder ve Allah'dan korkarlar, bütün sebepleri O'ndan bilirler. O'ndan başka bu her şeyi yapan ve hükmünü yürütenî bilmezler. Sebeplerin yüzü örtülü olmasından dolayı, bu cihanda yollarını kaybetmezler ve Allah'a olan inançlarından vazgeçmezler. Allah bu inançları ve doğrulukları karşılığında ve şimdiki lezzetleri, güzellikleri gelecekleri lezzetler için terkettiklerinden dolayı, cenneti onları için meydana getirdi ve karşı koyanlar, inkâr edenler, sebepleri kendi Allah'ları bilen, ona koşan ve sığınan, dünya lezzetlerini tercih edenler için de cehennemî yarattı. Kur'anda bu hususta: O gün bir takım cennete, birtakım da cehennemde olacaktır. (Sûre:42, Âyet:5), buyrulmuştur. Belki cennet ve cehennem bu iki grup için var olmuştur. Meselâ, dünya padişahı bir emirden veya köleden kulluk, bağlılık görse, o bağlılık ve kulluk, emîrin hil'âti, ihsanı ve aktarı olur. Onun kulluk ve bağlılık tohumu, padişahın gönlünde ekilince, hil'ât ve akta, suretinde zuhur eder. Hil'ât ve akta, o bağlılık ve kulluk tohumuna benzemekle beraber, ondan çıkmıştır. Şehvet lezzetinin menî olduğunu görüyorsun, hiç lezzet menîye benzer mi? Bunun gibi kayısı ve şeftali tanesini yere ektikleri zaman, bir müddet sonra meydana gelen ağacın dalları ve yaprakları, o taneye benzerler mi? Bu âlemde, yüzbin tane, sana bir tanenin kendinden çıkan ağaca benzemediğini, hattâ görünüşte birbirleriyle hiçbir ilgileri olmadığını, gösterir. Bu böyle olduğu halde tâat, salât, savm, hac ve zekât tanelerinden nebatlarla köşkerle, hurilerle, akar sularla su, şarap, bal ve süttен dört ırmak ve bundan başka birçok şeylerle dolu bir cennet biterse buna niçin şaşılırsın?

O halde cennet, âmellerin taneleri ve ağaçlarına benzememekle beraber, insanın iyi işlerinden hâsıl olur. Bunun gibi cehennem de insanın kötü işlerinden çıkar. Meselâ, bir kimse açıkça hırsızlık yapsa bu hırsızlık tohumu, neticede dar ağacı olur. Hiç bu hırsızlık tanesi-dar ağacına ve asmaya benziyor mu? Ve karşı koyma, hainlik öldürülmeğe, çarmıha germeğe ve dara çekmeğe benzer mi? O halde senin bînamazlık ve itikatsızlık tanen de cehennem, kaynayan ve coşan katranlar, akrepler ve yılanlar olursa neden şaşılıns Nitekim Allah, bu dünya perdesini, sadığın yalancidan ve anlaşılanın anlaş-mayandan ayrılması ve seçilmesi için asmıştır. Bu şekilde bir taneden ne türlü bir ağaç biter ve böyle bir taneden nasıl bir ağaç biter, herkese belli olur.

Allah'ın makbul kullarının izzet ve büyüklüğü belli olur, reddedilenlerin de kötü huyları ve merkepliği meydana çıkar. Bütün bu hikmetler sevgili gizli olduğu bir zaman sonuç verir meydana gelir. Evliya ve müminler bu sebeplerin örtüsünde ve bu daima değişen dünyada Allah'ı görürler, çünkü Hadîste: "Her neye b'aktıysam onda Allah'ı gördüm (H.) buyrulmuştur. Eğer perdesiz görmüş olsaydı niçin " her şeyde" derdi. Binaenaleyh "birşey" kelimesini zikretmesi, Allah'ı perdede görüyorum, demek içindir. Bu, sebeplerdede görüyorum, demek içindir. Bu, sebeplerin perdesi altında ve değişmekte olan cihanda Allah'ı görüyorum ve Allah'dan başkasını faal görmüyorum ve bilmiyorum ve bilemiyorum, bu perdede hep O'nu görüyorum ve öyle bir yere eriştim ki perde kalksa bile Allah'a olan yakînim artmalacak, demektir. Hazret-i Ali: "Bu perde kalksa da dahi Allah'ı bundan fazla göremem" (Ke.Ki.) demiştir.

Allah adamları, bu dünyada Allah'ı kaybetmediler ve hepsini Allah'dan gördüler ve Allah'dan gayrı kimseyi faal bilmediler. Onların bilgisi, tanınması ve görmesi o dereceye vâsıl oldu ki: "Eğer sebeplerin yüz örtüsü ve cihanın perdesi önümüzden kalkarsa ve kıyamet yüz gösterirse bizim yakınımız daha ziyade olmaz. Perdede onu öyle tanıdık ve bildik ki perdesiz olarak tanımamız, perdeli olarak tanımamızla bir olur. Hiçbir fazlalık olmayacaktır" dediler.

Nazım:

Bu gizli sırdan bizim cemâlimizi gör! Eğer gözün varsa açğa koyduk, yok eğer gözün yoksa körün önüne cevher koyduğumuzu farzet!.



## FASIL: 19

Allah için tevazu gösteren kimseyi, Allah yükseltir (H.). Bu bir övünmedir. Çünkü, Allah için başkalarına karşı tevazu gösterme, hakikatte Allah'a karşı göstermedir ve bu da övünülecek bir haldir. Bir kimse ne kadar çok tevazu gösterirse o nispette büyür. Tevazu, o kimsenin bilgilerinin bir aynasıdır. Onun inancı, sevgisi ve bilgisinin derecesi tevazuu nispetinde bilinebilir. Bu tevazu ile kendi büyüklüğünü gösterir; yani bu: Benim her şeyi gören parlak gözlerim, temiz bir muhayyilem, her şeyi bilen bir aklım var. Ben cevheri tanıyanım, onu sağlam ve doğru tartan bir terazim var. Ben her şeyi ayırt edebilirim, zira mümin mümeyyiz bir kıyaset sahibidir (H.), demektir.

**Nazım:**

Güneşi öven, kendini övendir. Zira bu: "Benim iki gözüm var ve gözlerimde hastalık yok", demektir. Güneşi kötölemek kendini kötölemektir. Bu da, "benim iki gözüm kör" demektir.

Allah için tevazu göstereni, Allah yükseltir. (H.). Yani, tevazu dünya için olmayıp Allah için olursa, Allah, o kimseyi yüceltir ve işini de yükseltir. Ama, eğer dünya evine karşı ve dünya için tevazu gösterirse bu yükseklikten mahrum kalır. Hattâ isyan etmiş bile olur. Çünkü Peygamber Hazretleri: "Dünya sevgisi bütün günahların başıdır" (H.), buyurmuştur. Allahdan gayriya secde etmek yakışmaz; edenler kafir ve Allah'a ortak koşmuş olurlar. O halde Allah'dan başka her şeye ululuk, büyüklenme ve benlik matlûptur ve Allah için büyüklenme ve adem-i iltifat lâzım değildir. Eğer Allah hakkı için tevazu gösterirsen makbul, kıymetli ve kuvvetli olursun. Çünkü Firavun, Musa'ya tevazu göstermiş olsaydı Allah indindeki derecesi evliya ve peygamberlerle bir olacaktı. Sahip olduğu böyle bir büyüklüğü ve varlığı Allah için feda etmiş olsaydı Allahsal hil'ât ve menzil bulurdu. Tevazu, büyükler tarafından gösterilirse, etkili olur. Eğer bir hamal, bir kimseye karşı, tevazu gösterirse, o kimse hamalın bu hareketinden padişah ve emîrin tevazu gösterdiği zaman olduğu kadar memnun olmaz.

Rivayet ederler ki: Sakallı bir ihtiyar, Bir devrişe hamamda son derece tevazu gösterip başını yıkadı, arkasını keseledi ve ayaklarını öptü ve kendi ak sakalını, dervişin eline ayağına sürdü ve bu türlü tevazuu son dereceye vardırı. İhtiyar hamamdan çıkıp giyinirken o ihtiyarın tevazuu gönlüne büyük bir yük olmuştu ve şöyle düşünüyordu: "Ah! ne yapayım ve ne hayırla onu mükâfatlandırayım? Cübbemi ve sarığımı ona versem yine de hizmetinin karşılığı olamaz. Hattâ malımı bile versem yine olmaz." Bunun üzerine Allah'ın makbul ve aziz kullarına başışladığı hil'atlerden buna da bir hil'at verilmesini Allah'dan diledi. Çünkü 31 Allah'ın has kulları vardır.32 Allah onları bu âleme , onlardan halka, saadet ve rahmet erişsin diye göndermişti. O has kullar, halka, Allah'ın rıza ve kabul gözüyle baktıkları zaman, onlara saadet libasını giydirdiler.

Bu derviş de ona bir hil'at geleceğine kani idi. Sen bu adamın bir aziz, olduğunu zannetme! bu bir dellâktan başka birşey değildi. Bu dellâk, başka bir adamı hamamdan dışarıya çıkardı ve elindeki su ile dolu taşı adamın ayağına sürdü. Daha başkalarının da başını yıkamıştı ve dışarı gitmek için giyinenlerin her birinin ayağını ayrı ayrı öperek son derece tevazu gösterdi. Derviş bunu görünce: "Meğer bu adamın sakalı hamam lifiymiş, benim bundan haberim yoktu. Allah'a hamdolsun ki bundan haberim oldu ve gönlümdeki ağır yükten, sıkıntıdan kurtuldum ve hafifledim." dedi. Nitekim bütün tevazu ve hizmetleri şöyle bil: "Eğer herkesle aynı olursa bu bakımdan "hamam lifi" derler. Bu mezellet, tevazu, yokluk ve nefsi yok etmek gibi şeyleri Allah ehli için yapmalıdır ki bir değeri olsun ve kabul edilsin. Onların önünde izzeti nefsinin kırarsan, seni kırılmamış yaparlar ve bakır gibi olan vücudunu kimya gibi olan bakışlarıyla altına çevirirler. O halde gerçekte böyle bir yoklukta, varlık bulmuş ve böyle bir kırıklıkta sağlamlaşmış, bütünlenmiş olursun.

**Beyit:**

Ey dost! eğer ebedi bir hayat istersen ölmeden evvel öl.  
Çünkü İdris böyle bir ölümlerle bizden evvel cennetlik oldu.

(31) Allah'ın bazı has kulları vardır; bu kullar Allah'ın diğer kullarına baktıkları zaman onlara saadet libası giydirdiler (H.).

(32) Biz, seni âlemlere rahmet olmak üzere gönderdik (Sûre:21, Âyet: 107,).

Allah'ın aşkından öldüğün zaman, aşk yüzünden yaşarsın ve bundan sonra diriliğin ve hareketin aşktandır. Çünkü aşk ölmez, kadim ve ezeldir.

O, onları sever. Onlar da O'nu severler. (Sûre:5, Âyet:59). Mahabbet, Allah'ın sıfatıdır. Eğer insanlarda bir sevgi varsa bu, Allah'ın sevgisinin aksinden başka bir şey değildir. Allah tarafından onların içinden parlamıştır. Evlerdeki ve saraylardaki ışığın, güneşin parlıtısından olması şüphesizdir. Allah, bu âyetle kendi sevgisinin eksikliğini zikretti. Yani: "Önce ben sizi severim ve benim sevgimden de siz beni seversiniz. Benim sevgim, sizin gözünüzde parlayan bir güneş gibidir. O halde her ikisi de ben olduktan sonra siz bir âletten başka bir şey değilsiniz. Faal benim."

Bu sebepten tevazu ve kulluğu, Allah adamına karşı yapmak lâzımdır. Çünkü Kur'anda: Bütün kuvvet ve izzet Allah'ın Peygamberlerin ve müminlerindedir. (Sûre:63 ,Âyet:8), buyrulmuştur. Aziz olan Allah'dır ve izzet de Allah'a, Allah'ın elçilerine ve müminlerindedir. Çünkü onlar izzete Allah'dan sahiptirler. Onları aziz tutmak Allah'ı aziz tutmakla birdir. Bu âyette, bu gruptan başkasına tevazu göstermek ve hizmet vermek ve hizmet etmek yakışmaz; hamd ve senaya müstahak olanlar enbiya, evliya ve müminlerdir; dünya ehlinin senası mâsiyettir, gibi bir işaret mevcuttur.

Beyit:

Gök, şakî olan insandan titrer, onun övgüsünden tekva sahipleri kötü altında bulunurlar.  
Öyleyse dünya için tevazu göstermek doğru olmaz.

Beyit:

Sen, git eshap gibi, Kâfirlere karşı metin, birbirine karşı merhametli ol. (Sûre:48, Âyet:29).  
Yabancıların sevgisi üzerine toprak saç.

Evliyaya gönül vermek, nasıl gönlü aydınlatırsa, dünya ehline gönül vermek de onu öylece karartır.

Bu insanı besleyen yemeklerin fayda ve bir şeye yaramayan yemeklerin de ziyan vermesine benzer. Onlar süflidirler. Elini, ayağını onlara verirsen süflilikleri sana da bulaşır. Halbuki evliya ve enbiya ulvîdir; eğer elini onlara verirsen, seni yukarıya çekerler ve cehennem belâsından kurtarırlar. Mütevazi adam yaş bir dal gibidir. Onu aşağı doğru çekersen kırılmaz, kibirli bir insan ise kuru bir dala benzer; aşağı çekersen derhal kırılır. Biri: "Kuru ağacın kırılmasını görüyoruz ve anlıyoruz. İnsanın kırılmasını nasıl anlayalım ve ne bilelim?" diye sordu. Cevap olarak şunları söyledik: "İnsan, tevazu ve alçak gönüllülük gösterirken bir ferahlık ve huzur içinde bulunur ve bu hareketinden hoşnut ve mesut olur. İşte bu, onun en açık delilidir. Böyle bir kimsenin tersine, bir başkasında, kişisel bir tevazu mevcut olmasa ve teklife biraz fazla tevazu gösterse, başkasına boyun eğse ve insanların eli altında bulunsa gönlü rahatsız olur. Her zaman pişmanlık içinde bulunur. Niçin yaptım! der ve kendini o işten yıkılmış görür ve daima içinde bir yara kalır. Eyvah! kendimi niçin kırdım ve harap ettim. Kendi yerimi ve değerimi, insanların, yanında yele verdim. Bundan sonra o insanlar bana hor gözle bakacaklar, deyip daima bu gibi düşüncelerin azabı içinde bulunur. Binaenaleyh bundan da belli oluyor ki o kuru bir dal olduğundan, tevazudan bu derece kırılmış ve incinmiştir. İnsanın kırılması, böyle olur. Mevkiinden azledilmiş adama zavallı, gönlü kırık, derler. Bunun gibi yas tutan, gamlı ve talihsiz bir adam için de böyle söylenir. Tevazudan ona öyle bir hal geldi ki gamlı ve talihsiz oldu, derler. Binaenaleyh o, hakikaten gönlü kırıklardan olur. Ama akıllı adam, bilir ki izzet Allah'dandır ve Allah bağışlar ve hiçbir zaman onun çalışmasıyla hâsıl olmayacaktır. Kimse Firavun'dan daha yüksek olamazdı; fakat Allah onu istemediği için, bütün zelil ve itibarsızlardan daha zelil etti ve tâ kıyamete kadar devirden devre lanet ve zillete siper yaptı. Her kim kendi yüceliğini isterse zelil ve itibarsız olur ve her kim Allah'ın yüksekliliğini göstermekle uğraşır ve âlemde lütuf ve kahır namına yaptığı şeyi, kendisi için yapmayı Allah, içir yaparsa kendi şahin gibi olan tabiatını bırakır ve sultan için av avlarsa elbette Allah sultanın bileğini onun tahtı yapar ve sultanın inayeti de onun bahtı olur. Bunun tersine olarak, kendileri için avlanan şahinler ise, daima murdar, zelil ve açtırlar. Sonunda, her adımda bir tuzağa tutulurlar. O halde gerçekte şah için avlanan doğan, kendisi için avlanmış demektir. Peygamberler ve evliyanın adı, kıyamete kadar aziz kalır. Bu âlemde ve o âlemde, bu benlikten kurtuldular ve buna karşılık öyle bir benlik buldular ve sayılı olan ömrü Allah'ın taât ve kulluğuna feda edip sayısız ve sonsuz bir ömür kazandılar. Bir insan neden bu dünya için bu tehlikeli çölleri kateder, yol zahmetini çeker, sıcağa ve soğuğa tahammül eder, sonra akrabasını, eş ve dostlarının ayrılık acısına katlanır? Bunlardan maksadı, menfaatini fazlasiyle sağlamaktır. Allah onlara böyle bir ticaret gösteriyor ve demek istiyor ki: Eğer siz, kendi benliğinizi benim ve seçkin kullarımdan önünde yok ederseniz size, sayısız ve sınırsız bir ömür bağışlarım. İşte size böyle bir ticareti bunun için öğrettim. Mert olunuz, şeytanın sözünü dinlemeyiniz, onun hilelerine kanmayınız. Çünkü o, sizin ceddiniz bulunan Adem'in düşmanı olmuştur ve Adem'e secde etmediği hattâ serkeşlik ettiğinden, göğün en yüksek yerinden yerin dibine düşüp lanetlenmiş, atılmış ve Allah'ın huzurunda, benim önümde: "Beni kendi huzurundan Âdem için kovdun. Onun oğullarının yolunu şaşırtır ve senin vâadlerini kabul etmelerine imkân vermem ve onları yer, mal, yağlı ve tatlı, türlü türlü yemekler gibi şeylerle aldatırım. Güzel kadınlarla onları şehvete boğarım ve seni anmak gücünü vermem. Nasıl ki ben onların babası Âdem yüzünden yem olmuşsam, hepsini de cehenneme yem edeceğim." gibi sözlerle iddiada bulundu. Ben ki Allah'ım, ona "Senin sözünü dinleyen ve sana uyan kimse, senin gideceğin yere gider", cevabını verdim.

Beyit:

Senin mahkûmun olan bir eşeğin, bizim kapımızla ilgisi kesilmiştir.  
Biz onun gibi bir ibâdetçinin, bizim gibi bir Allah'a tapmasını istemeyiz.

Allah'ın, Âdem'e ve oğullarına lütuf, merhamet ve inayeti çoktu. Bu yüzden onlara, kıyamet gününde cehenneme gittikleri zaman: "Biz, İblis'in işlerini ve şeytanlıklarını bilmiyorduk ve onun işlerinden



habersizdik, demesinler ve bahaneler bulmasınlar diye, İblis'in sözlerini, hilelerini ve büyülerini türlü türlü dillerle anlatmaları ve göstermeleri çin, bu kadar Peygamber ve bu kadar yakîn veli gönderdi.

Şeyhlerin ve evliyanın önünde izzet-i nefsinin kırın ve zulmü, büyüken-meyi bir tarafa birakan kimse, Allah'ın inayeti ve yakınlığı ile mahsus olmuştur. Hadîs'te bu hususta Ben kalpleri kırık olanlarlayım. (H.K.), buyrulmuştur. İnkisar, Allah'a yakınlığa sebep olur. Mustafa, herkesten daha mütevazi bulunduğundan, onu Allah'a olan yakınlığı da daha fazla olur. Çünkü kâfirler, edepsizliği ve ihaneti son haddine vardirdilar; koyunun kirlî işkembesini onun mübarek boynuna astılar, her tarafına o işkembeden pislikler damladı ve her taraftan çocuklar, gençler ve ihtiyarlar bağırıp, davullar çaldıkları ve alay edip güldükleri zamanda Sahabe' (Allah hepsinden razı olsun)nin bundan gönülleri kırıldı ve Allah'ın Elçisi etrafında toplanarak şöyle söylediler: "Ey Allah'ın Elçisi! Sen yalnız peygamberlerin sultanı değil; bu âlemin yaratılışına bile sebepsin. Bütün peygamberlerin nefretiyle helak oldular. Nuh, Hud, Lût, Salih ve daha başkalarının kavmi gibi, bir kısmını tufan mahvetti, bir kısmı şekil değiştirdiler, maymun ve ayı şeklini aldılar. Bazısını yerden göklere çıkarıp ve tekrar baş aşağı olarak yere bıraktılar. Sen, derece ve makam yönünden bütün peygamberlerden üstünsün. Bu kavimden meydana gelen küstahlığı ve edepsizliği, diğer peygamberler zamanında yaşayan kavimler bile yapmadılar. Sen: "Hiçbir peygamberi, beni incittikleri kadar, incitmediler" (H.), buyuruyorsun, dua et, bu küstah ve edepsiz kavim helak olsun". Bu sözler üzerine Peygamber şunları buyurdu: "Ey Sahabe! Şimdi Ellerinizi kaldırınız ki dua edeyim. Peygamber, dua için kendi ellerini de kaldırdı ve yüzünü göğe çevirerek:33 "Ey Allah! onlara yollarını göster ve onları uyanık kıl ve başla! Çünkü onlar bilmiyorlar, habersizler", diye buyurdu. Sahabe: "Biz beddua et, diyoruz; sen, onlara dua ediyorsun" dediler. O zamanda, bu âyet nazil oldu. Sen, en yüksek ahlâk üzeresin. (Sûre:68, Âyet:4.) Mustafa, hepsinden daha mütevazi ve benliğini daha çok yenmiş olduğundan şüphesiz daha dayanıklı, daha sabırlı ve daha seçkin, halka karşı dost, düşmana karşı da müşfik ve merhametli idi.

(33) Ey Allah! benim kavmime hidayet et, çünkü onlar bilmiyorlar. (H.)

Biz seni ancak âlemlere rahmet olmak üzere gönderdik (Sûre:21, Âyet: 107). Kâfirleri öldürmesinin sebebi, merhamet ve şefkatinin çokluğundan ve onları küfürden biran evvel kurtarmak içindi. Meselâ, bir bahçıvan şefkatinin çokluğundan, zararlı olan zayıf dalları, yerine iyi ve sağlam dallar bitmesi için keser. Böylece o cılız ve hasta dalların, öbür kuvvetli dallara zararı dokunmaz. Onların yüzünden, bu dallar da meyvesiz kalmazlar. Belki daha olgun ve daha fazla meyve verirler. Meselâ bir parmak veya el kangren olduğu zaman diğer bir uzva da bulaşmaması ve vücudun o âfetten korunması için derhal onu keserler. Bu söylediğimiz uzvun veya dalın kesilmesi, şefkatin çokluğundan ileri gelir. Binaenaleyh kâfirleri öldürmek, bu temiz dinin, doğru bir şekilde zahir olması ve o ölümlerin çocukları üzerinde nesilden nesile, kıyamete kadar kalması içindir. Bu sebepten Peygamber: Gülererek öldüren benim (H.), diyor. Zira onun öldürmesi merhamet, şefkat ve islâh düşüncesiyledir. Kin ve garazdan değildir. Nitekim onun tevazuu, bütün peygamberlerden fazla olduğundan, yerinde olarak ona Hâtem-i Embiya denilir. Çünkü bir usta sanatında ilerlediği ve o sanatı herkesten iyi bildiği zaman, "O sanat, onda sonra ermiştir" derler. Yani o sanatı, onun bildiği kadar kimse bilemez. Bunun gibi onun ilmine, vilâyetine ve sanatı varis olan çırakları canının ve gönlünün oğulları da aynı derece ve değerde olurlar bu yüzden Musa: "keski ben Muhammed'in ümmetinden olsaydım!" buyurmuştur. Onun bu temenniden maksadı, lalettayin bir ümmet değil, Muhammed'in nurundan varolmuş ve onun can ve dilinden bitmiş ve sanatını mükemmelen öğrenmiş olan bir ümmet, bir oğul ve bir talebe olmaktır.

Nazım:

O halife çocukları, onun indinde makbul, onun can ve gönlünün nurundan doğmuşlardır. İster Bağdatlı ve Heratlı, ister Azeri olsunlar hepsi, su ve toprak farkı olmadan, onun neslindendirler.

Meselâ, iki testide aynı sudan olsa, testiye baktığın zaman su iki. Suya bakarsan birdir.

Beyit:

Görünüşte gözün ikidir,  
fakat onun nuruna bakarsan birdir.

Mustafa (Allah'ın selâmı O'nun üzerine olsun) ehl-i Didârdan idi. Onun canının ve gönlünün çocukları ve seçkin ümmeti de O'ndan ilm-i Didârı öğrendiler. Musa'nın: beni Muhammed'in ümmetinden yap, diye temennisi hakikatte, beni ehl-i Didârdan yap, demektir. Çünkü Muhammed'in, ehl-i Didârdan olduğu ve onun seçtiği kimselerin de bu mertebeye onun sayesinde vâsıl olacağı, Musa'ya malûm olmuştu. İşte Musa bu mertebeyi temenni etti. Dünya'da, evliyanın ve şeyhlerin önünde yok etmek niyetiyle, büyüklük, rütbe ve menzil elde etmek iyidir. Ayakta durmak şu bakımdan faydalıdır: bu hareketten bir secde hâsıl olur; baş kaldırmak da başka bir secde hâsıl olacağı için iyidir. Kıyam ve kuud olmadan secde nasıl hâsıl olabilir? Bunun gibi insanda doğruluk, ululuk ve büyüklük olmazsa, tevazu nasıl görülebilir? Kendini, Allah yolunda ne kadar çok

küçültürsen, o derece büyür ve ilerlersin. Umimiyetle, Allah erlerini görecek bir gözün ve onların gerçeğini ve yalanını bilecek bir temyiz kabiliyetin yok. Hepsine karşı tevazu göstermelisin. Hattâ hırka içinde dervişlik dâvası ederlerken ve kendilerini Allah ehlinden gösterdikleri zaman bile! Eğer sen âşik ve sadık isen! herkese aynı hürmeti göstermen lâzımdır.

Mecnun, Leylâ'nın mahallesinin köpeklerini ziyarete gittiği zaman onların ayaklarını öperdi. Sen de âşıksan, en kıymetsiz bir dervişe bile hizmet etmelisin. Aşk ne kadar çok olursa, hürmet ve tazim de o nispette olur. Hürmetinin çokluğundan dervişin eşliğini veya ayakkabısını öptüğün zaman, ne kundura ne de âşik dervişin kendisidir ve ondan ayrılmış parçalardır. Bu, tazim ve mübalâğa içindir. Yani bu, onun ayağını bastığı yeri öpüyorum, demektir. İşte bundan senin sevgin ve bağlılığın meydana çıkar.

Ömründe hiç prens görmemiş ve büyüklükle hiçbir ilgisi olmıyan bir Moğol, sadece başına bir sorguç koysa emirleri, vezirleri ve padişahları incitir.

Moğol Şehzadelerinin ve sultanlarının azamet ve sertlikleri onların hatırlarına öyle yerleşmiş ve kalblerine öyle bir tesir yapmıştır ki onun bir derviş ve Moğollar arasında hiçbir değer taşımayan bir fakir olduğunu bilseler bile onun, bu dış görünüşüne ve elbiselerine saygı göstererek bütün küstahlık ve edepsizliklerine katlanırlar.

Eğer Allah ve Allah adamları için sizin yanınızda o değer, o menzil ve o mertebe olsaydı, siz acaba bu vilâyet sahibi midir, yoksa değil midir? diye dervişlere fayda, zarar ve imtihan gözüyle nasıl bakardınız?

Hiçbir"yeri ve işi olmayan o Moğola dış görünüşü için hürmet ediyorsunuz. Bu derviş ise dervişlikten bahsediyor ve dervişlik elbisesi giymiştir; onun bir işe yarayıp yaramadığını bilmiyorsunuz. Çünkü insanların durumları bu âlemde örtülmüştür. Herkesin sırrını Allah veya Allah'ın velisi bilir. Zira: Mümin, Allah'ın nuru ile bakar. İnsanların durumları, bunlardan başkası için örtülmüştür. Onlar birbirlerinin durumlarını belki kıyamette görürler.

(34) İçe ait sırlar, kıyamette meydana çıkar. 35 Ak yüz, kara yüz belli olur. Şu halde onun iyi, kötü, doğru ve eğri olduğu sana belli değildir. Eğer senin indinde Allah ve Allah'ın has kulları büyük iseler, ona niçin saygı göstermedin ve ihtiyatlı davranmadın? (Allah O'nun ruhunu takdis etsin) Mevlânâ'ya biri: "Mevlânâ, Şemseddin'i gördüm" dedi. Mevlânâ, üstünde ne varsa hepsi ni o adama verdi, Mevlânâ'ya: "Bu adam yalan söylüyor ve yalancıdır, bütün bunları ona neye verir?" dediler. Mevlânâ: bunları ona, yalan söylediği için verdim. Eğer doğru söyleşiydi ona canlar verirdim." cevabını verdi. Aşk ve saygı işte böyle olur. Yalan söylediğini bilmekle beraber bu kadar bahşış veriyor. Çünkü onda yalanı, doğrudan bilme ve doğru gibi kabul etme kabiliyeti vardır, sende o görüş ve o kabiliyet olmadığı için, hürmet ve iltifat etmiyorsun. Bundan, senin yanında Allah ve Allah adamlarının bir değeri ve önemi olmadığı kesinlikle belli oluyor. Vaktiyle bu adamdan, şarap içmek, günah işlemek ve bunun yapılması doğru olmıyan birtakım işler meydana gelmiştir, diyorsun. Bu düşünce ne şeriat ve ne de hakikat bakımından doğrudur. Şeriatta gözle, belli olmıyan bir şekilde, görmediğin zaman bir müslüman hakkında, böyle düşünmen ve kötü zan beslemen caiz değildir. Sen gözünle görmüş olsan bile, o adamın bunları terk ettiği davranış ve sözle "ondan vazgeçtim", dediği zaman yine onun hakkında bu şekilde düşünmene şeriat müsaade etmez. Bu hususta Kur'anda Allah bütün kusurları başışlar (Sûre: 39, Ayet: 54). buyrulur. Ve Peygamber de Günahlarından tövbe eden kimse, hiç günah işlememiş gibi olur (H.7), buyurmuştur. O halde onun hakkında böyle düşünmen doğru olmaz.

---

(34)O gün gizli şeyler (sırlar) aşikâr olur ( Sûre: 86, Âyet: 9.)

(35) Bazı yüzlerin ağardığı, bazı yüzlerin karardığı gün ( Sûre: 3, Âyet: 102.)

Gelelim gerçek yönüne; hakikat bakımından da yakışık almaz. Zira hakikatte o kimse, kötülük yapsa, fisk u fücurla uğraşsa da yine Allah'ın seçkin kullarından olabilir. Yahut o kimse taât ve ibâdetle meşgul olsa bile, Allah'a isyan edenler zümresinden olabilir. Çünkü gerçek onun âmeline değil, sırrına bakar.<sup>36</sup> Allah surete, hırkaya ve şekle bakmaz. Gönle bakar. Senin için, gönle yol yoktur. Surete ve âmele nazar kıl. İnsanın akıbetine bakılır. Eğer sonu, öğülecek bir durumda olursa, ona göre hüküm verirler ve o kimseden bahsederler. İblis gibi: İblis gökte ibâdet ve ilimle meşgul ve meleklerin de üstadı idi. Melekler onun sırrına vâkıf olmadıklarından onun ilmine ve âmeline bakıp onu sevmiş ve kendilerine öncü bilmişlerdi. Fakat Allah onun sırrına bakmıştı. Çünkü o, kâfirdendi. (Sûre: 2, Âyet: 32). Bunun gibi, Bersisa, Beni İsrail arasında bir âbid ve zahitti; züht ve takvasının şöhreti, doğuya batıya yayılmıştı. Her nerede bir hasta olsa, hastanın içerek sağlık ve afiyet bulması amacıyla Bersisa'ya üflemesi için su gönderirlerdi. Fakat kiskanç kör şeytan, pusuda kederinden demir çiğniyor ve bir türlü çare bulamıyordu.

---

(36)Allah sizin suretlerinize ve amellerinize bakmaz, lâkin kalplerinize bakar (H.)

Bir gün yüzünü oğullarına çevirdi ve: "İçinizden biri, beni bu gamdan kurtarabilir!" dedi. Çocukların arasından biri, kalkarak: "Bunu bana bırak ve benden bekle. Ben senin gönlünü, ondan intikam alarak memnun

ve mesut ederim" dedi. Şeytan da: "benim en sevgili oğlum ve kör gözümün ışığı olursun." cevabını verdi. O şeytan yavrusu, melun hatırında bir dolaştı ve kendi kendine şöyle söyledi: İnsanlar için genç kadınların yüzünden daha müessir bir tuzak olamaz. Çünkü altın ve yemek arzusu, tek taraflıdır. Sen altına âşık olsan bile, altının canı olmadığından sana âşık olamaz. Lokmanın da canı yoktur; seni arıyamaz ve seninle konuşamaz. Ama genç kadınların yüzünün âşkı iki taraflıdır. Sen onun âşığı ve talibi olursun, o da senin âşığın ve talibin olur. Sen onu çalmak için hile yaparsın ve o metada kendisine yol bulup girmen onu çalman için hilene ortak olur. Bir tarafından kazılan bir duvar, her iki yanına oturup kazılandan daha çabuk delinmez. Gece yarısı, kapıyı açmak için dışarıda çareler düşünen ve evin içinde de kapıyı açacak bir arkadaşı bulunmayan hırsıza nazaran daha çabuk maksadına erişir. O şeytan yavrusu, dünyayı dolaşıp zahit için güzelliği, akli ve soyu soppu ile tanınmış güzel bir kadın aradı. Arayan bulur. Aranılmaya değer bir şeyi arayan kimse ne mutludur! domuz avı gibi değersiz olmaz. Domuz avcısı hem atı yorar, hem kendini; vakit boşa gider ve diğer güzel avları elden geçirir. Nihayet domuz atar, tesir etmez. Domuzun ne eti, ne de postu bir işe yarar, avcı pişman olur ve: "Böyle bir şey için vaktimi boşa geçirdim ve okları ziyan ettim." der.

Beyit:

Sen bu domuz avını, insanların avlanması bil;  
çekilen sonsuz zahmetler, buna karşılık ondan bir lokma yemek de haramdır.

Şiir:

Yükün, eşeğin kirasına değmesi gibi;  
yâr da bazan gönlümün kederine değer.

Akıllı olan öyle şey arar ki eğer bulamazsa, bulamadığı için utanmaz; bulunca kendisiyle mücadele etmez. O anda gözü her gün daha çok aydınlanır. O güzelden zevki her gün daha çok artar. Ayrılık ve ölüm korkusu olmaz.<sup>37</sup>

---

(37) Bir kimse, kendileri için, istediklerinin karşılığı olarak göz aydınlığı olmak üzere saklanmış olan nimetleri bilemez ( Sûre: 32, Âyet: 17.)

Bu zevkin sıfatına nasıl son olabilir? Fakat bunu işitecek kulak ve bundan zevk alabilecek bir akıl nerede? Dağ bu sözün dehşetinden parça parça olur. Diline veya kulağına böyle bir söz gelen bir adam, nasıl bir kararlar kalabilir? Parça parça olmaya mâni olan şey, aradaki şüphe perdesidir.

O şeytan yavrusu pek çok aradıktan sonra son derece güzel bir padişah kızı buldu. Şeytan yavrusu, kızın beynine girip onu delirtti ve hasta etti. Padişah bütün doktorlarını ve filozoflarını topladı. Hepsisi de onu tedavi etmekten âciz kaldılar. Şeytan, bir zahit elbisesi içinde geldi ve: "Bu kızın bu dertten kurtulmasını isteriz, bunu Bersisa'ya götürünüz," dedi. Onlar da başka çare görmeyip şeytanın sözünü dinlediler ve kız Bersisa'ya götürdüler. Bersisa dua etti. Şeytan, kız bıraktı, kız sağlık bulunca kilisede bir müddet zahitle yalnız kaldı. Eğer zahit âlim-i Rabbanî olsaydı kız halvate asla yalnız olarak kabul etmezdi. Meselâ, Zeliha'nın dünyada güzellikte eşi yoktu. Yusuf'a da âşıktı ve daima onunla bir arada bulunurlardı. Zalihâ, Yusuf'u elde etmek için ne kadar çalıştıysa başaramadı. Çünkü Yusuf'da öyle bir nur vardı ki bir türlü aldanmadı ve Allah tarafını muhafaza etti. Peyfamber şöyle buyurur: **Eğer bir erkek, bir kadınla bir yerde yalnız kalırsa, orada üçüncü olarak bulunan şeytandır (H.)** nihayet, Bersisa kızı meyletti, kızla sevişti; kız hâmile kaldı. Şeytan, insan şeklinde Bersisa'nın yanına geldi. Bersisa'yı düşünceli görüp: "Düşüncenin sebebi nedir?" diye sordu. Bersisa olup biteni ona anlattı. Şeytan: "Kızı öldürür ve sonra da: Öldü, ben de gömdüm, dersin." dedi. Bersisa başka çare bulamayıp öyle yaptı. Şeytan başka bir adam şekline geldi ve "Kız iyileşti, Gelip alınız" dedi. Padişahın uşakları ve hâcibleri gelip kız istediler. Bersisa: "Kız öldü ve onu gömdüm" dedi. Geri dönüp yas tuttular. Şeytan bu defa da başka bir kılıkta padişahın yanına gitti ve: "Kız nerededir?" diye sordu. Padişah: "Bersisa'nın yanına göndermiştim orada ölmüş." cevabını verdi. Şeytan: "Kim diyor?" dedi. Padişah: "Bersisa" dedi. Şeytan: "Yalan söylüyor; o, kızla sevişmiş, kız hâmile kalmış ve sonra da kızı öldürmüştür. Falan yere gömmüştür, eğer inanmazsanız orayı kazınca çıktığını görürsünüz." dedi. Padişah kızgınlığının dehşetinden yedi defa yerinden kalkıp başka yere oturdu ve tekrar perişan bir halde, başı ateşler içinde yanarak yerine oturdu. Bir müddet sonra sükûnet bulup ve toplulukla Bersisa'nın kilisesine doğru gitti. İçeri girdi ve ona: "Kız nerede?" diye sordu. Bersisa: "Öldü ve onu gömdüm." cevabını verdi. Padişah: "Bana niçin haber vermedin?" dedi. Bersisa: "Evradla meşguldüm, vakit bulamadım." dedi. Padişah: "Eğer bunun aksi çıkarsa nasıl olur." dedi. Zahit önce gitmek hususunda sertlik gösterdi. Padişah, kızının gömülü olduğu yeri buldu ve açmalarını emretti. Kızı ölü olarak dışarı çıkardılar. Bersisa'nın ellerini bağladılar, boynuna bir ip geçirdiler, birçok insanlar etrafına toplandılar. Bersisa kendi kendine şöyle demişti: "Ey uğursuz nefis! dualarının kabul edilmiş olmasından, halkın gözünde ve gönlünde aziz ve büyük olmaktan memnundun. İnsanların takdiriyle mutluydun ve sözlerinin insanlar tarafından kabul edilmemesinden korkuyordun. Halbuki hakikatte onlar, bütün yılan ve akrep ve insanların kabulü zehirli bir yilandır. Çaresiz onu asacaklardı. Ah! çekti; büyük bir dar ağacını kurdular ve ipi aşağı sarkıttılar. Tam boynuna

attıkları zaman şeytan hemen kendi kılığında göründü ve: "Seninle bütün bunları ben yaptım ve hâlâ, çaren elimdedir, bana secde et seni kurtarayım," dedi. Bersisa burada secde edilir mi? dedi. Şeytan: "Secde niyetiyle başınla bir işaret yap, çünkü akıllı bir kimseye bir işaret kâfidir" dedi. Bersisa, tatlı canına kıyılmaması için, şeytanın dediğini yapınca ip boğazına yerleşti. Şeytan: "Ben, senden uzağım ( Sûre: 59, Âyet: 16) dedi. Bersisa sonunda imânını da verip, imansız öldü.

Yolunun şaşırınlar için yine bir misâl: Fuzeyli İyaz bir harami ve yol kesendi. O kadar sene, hayvanları vurmak ve zenginleri fakir etmek ve giyimli, kuşamlıları soymakla vakit geçirdi. Hattâ haksız yere kan bile dökmüştü. Nihayet bir gün kervancıların kumaşları arasında bir heykel buldu, heykelin üzerinde Allah'ın adları yazılmıştı. Eyvah! Allah'ın adına sığınmış olan ve bu adı kendilerine koruyucu, muhafız bilen kimselere ben, ne cesaret ve kuvvetle böyle küstahlıklar ve edepsizlikler yapıyorum? diye düşündü. Bahane bu idi. Üzerine bir hâl geldi, bağırды, üstünü başını yırttı, saçını sakalını yoldu, kendini taşlara vurdu. Vücudu taşların şiddetinden kana bulaştı. Böylece kararsız ve kendinde olmadan yüzü solgun ve dudakları kurumuş bir halde ağladı ve feryâd etti. Bu ağlama, bağırma ve tövbede iken Allah, kendi büyük huzuruna doğru bir kapı açtı. Sonunda Allah'ın has ve yakın kullarından, doğru ve kâmil şeyhlerinden oldu. Allah bu türlü suretleri, o sebeple gösterir ki her kul, kendi âmeline ve zühtüne itimat etmesin ve hodbin ve kendi korkusundan emin olmasın. Bu işlerle uğraşmayan diğer kimselere, noksan nazariyle bakmasın. Çünkü, böyle kötü âmellere evliyanın ve iyi âmellere de eşkiyânın malik olduğunu görünce, Allah saklasın! belki ben bu iyi işlerden, eşkiyâdan olurum, diye korkar ve kimseye kötü gözle bakmaz. Aynı zamanda âsi, günahkâr ve mücrim de Allah'ın rahmetinden ümidini kesmesin. Çünkü Allah'ın, birçok âsileri, aziz ettiği görülmüştür.

Ölünün karnından diri çıkartır ve dirinin karnından ölü çıkartır.( Sûre: 30, Âyet: 18.) Sebeplerin bahaneler olduğunu, işi yapan ve yaratanın O olduğunu bilmeleri için, karanlık gecenin siyah ineğinin karnından, ışıklı günün beyaz danasını, dışarı çıkarır. Gam ve kederin karnında neşe ve saadet peyda eder.

Nuh, peygamber ve ikinci Âdem idi. Çünkü onun zamanında tufan, bütün Âdem'e mensup olanları yok etmişti. Bu zamanda yaşayanların babası, O'dur. Ve hepsi O'nun neslindedir. O'nun oğlu olan Kenan, kâfirdi ve diğer kâfir ve münkirlerle beraber battı.

İbrahim'in babası kâfirdi ve put yapardı. Bunun gibi Mustafa'nın (Allah'ın selâm ve salâtı O'na olsun) babası ve annesi de puta tapanlardan idiler. Allah bütün bunları, kimsenin sebeplere itimat etmemesi için göstermiştir. Çünkü sebepler bahane ve bir örtüdür. Binaenaleyh bir insanı bir şeye dayanarak suçlamanın ne seran, ne de hakikatte doğru olmadığı belli olmuştur.

Müslüman o kimsedir ki bütün müslümanlar onun elinden ve dilinden salim kalırlar (H.). Allah daha iyisini bilir.



## FASIL: 20

Bize kavuşmayı ummayanlar dediler ki: Bize niçin melekler indirilmedi, yahut niçin Allahımızı doğrudan doğruya göremiyoruz? Şüphe yok ki onlar bu çeşit saçmalarla kinlerini artırıyor, taşkınlıkta pek ileri gidiyorlar. ( Sûre: 25, Âyet: 23).

Kâfirler dediler ki: "Ulu Allah biz insanlara, bizim gibi bir elçi gönderdi. Bizim gibi yiyor, bizim gibi uyuyor ve bizim gibi hasta oluyor, iyileşiyor. Bazan kederli, bazan neşeli oluyor. Bazan şükür, bazan şikâyet ve feryat ediyor. Bütün bu vasıfları ile bizim gibi. O halde biz, onun söylediği ve iddia ettiği şeyleri ondan nasıl kabul edelim? Eğer bir melek gönderseydi ve bu elçinin verdiği haberleri o melek verseydi, bizim de o vaadlerde ve haberlerde şüphemiz kalmazdı. Hepsini kabul ederdik. Yahut aziz ve celil olan Allah, kendi nefsiyle, bize yüz gösterseydi emir ve men'de bulunsaydı, biz, o emirleri yerine getirirdik ve nehyettiği şeylerden de perhiz ederdik. Hiçbir surette işlenmesi günah olan işlerin etrafında dolaşmazdık".

Bunun üzerine Ulu Allah şöyle buyurdu: "Ey küstah köpekler! Bu sizi cehennem dibinde oturtacak bir küstahlık ve cürettir. Çünkü: Şüphe yok ki münafıklar, cehennem en alt katındadırlar. ( Sûre: 4, Âyet: 144).

Sizi cansız olan cisimlerin toprağından yarattım. Hayat ve hayır başısladım ve kendi sonsuz sıfatlarımdan üzerinize saçtım. Yani her şeyi görürüm, size iştirme hassası başısladım. Lûtufkârım, size lütuf başısladım. Âlimim, size ilim bahşettim.<sup>38</sup> Kendi sayısız ve sonsuz sıfatlarımdan her sıfattan size, biraz verdim ki beni bilmekten, tanımaktan bîhaber ve cahil olmayasınız". Öyle ki büyük bir ambardan bir avuç buğdayı, akıllı bir adama gösterdikleri zaman o, azdan çoğu anlar ve bilir. Size benim sonsuz, sıfatlarımdan denizlerinden her bir sıfattan, bir damla eriştiği halde, nasıl bir kuvvet ve küstahlıkla bana itiraz ediyorsunuz ve benim işimin ve yaptığım şeyin fevkinde bir iş görüyorsunuz ve tercih ediyorsunuz? Yani: benden daha âlim ve daha mı bilgilisiniz ki bana nasihat ediyorsunuz ve: "Bu elçinin yerine bir melek gelseydi, daha iyi olurdu", diye bana akıl öğretiyorsunuz. Bizzat insanı elçilikle size, bu vasıtasıyla meleği, bile bilirsiniz diye gönderdim. Beni ise, kemale erdikten sonra , yani benim gösterdiğim yol ve ölçü içinde, meleklik makamını geçersiniz, görebilirsiniz ve bana erişebilirsiniz. Sizde beni ve meleği görebilecek kabiliyette bir göz nerede? O elçinin gözü, bu nura sahip olduğundan, meleği görür. Eğer siz, o elçiden bu nuru alırsanız, ondan size enişmiş olan bu nur vasıtasıyla, meleği görebilirsiniz. Bu halde ve bu makamda beni ve meleği, peygamberin aracılığı, olmadan göremezsiniz. Çünkü melekler, niteliksizler ve onların dünyası da böyledir. Onların mezesi, şarabı, kupağı, busesi, sesleri ve konuşması da niteliksizdir, niteliksiz olan bir şeyi nasıl görebilir? Niteliksizi görebilmem için niteliksiz olabilmem lâzımdır.

(38)Ey insanlar! sizin ilimden nasibiniz pek azdır ( Sûre: 17, Âyet: 87.)

Mısra:

Sana, canı görmek için can gözü lâzımdır.

Cins, kendi cinsinden olanı görebilir. Karga, bülbülün sırrını hiçbir zaman bilemez. Her merkeb ve her hayvan Düldül gibi, gidemez. Kılıç ne kadar keskin olsa Zülfikar'ın yaptığı işi göremez. Bahar, nitelik âleminin bin sonucudur. Çünkü en ufak şekilden hariçtir. Bir cismi ve rengi yoktur. Bu cihandan olmamakla beraber çemen, bağ, ağaç, bahçeleri ve bostanlar vasıtası olmadan, onun güzelliğini ve letafetini göremez. Renksiz bahar, onlar üzerine tesir edince, bundan hâmile kaldılar ve böylece onlarda türlü türlü renkler meydana geldi. İşte o zaman, o suretlerden baharı görebildin. Eğer bahar, bu suretlerle karışmasaydı onu göremezdin. Meselâ, rüzgâr toza karışıp onu havaya kaldırmazsa, veyahut bir ağacı veya bir bayrağı veya bir çadırı hareket ettiremezse rüzgârı, bu suretler olmadan göremezsin. Çünkü bunlar olmaksızın rüzgârı görmek imkânsızdır. O halde bu iki şey bahardır ve bu rüzgâr, bu dünyanın temelini bir sonucudur. O âlemlerle alâkası yoktur. O âlemin mânası, bu mânanın zıddıdır. Çünkü o, nura mensup ve bu, ateşe mensuptur. O, yüz gösterince bu, yok olur.

Ey mümin! benden çabuk geç ki o âlemin mânasının sonucu olan senin nurun, bu âlemin mânası olan bu dünyanın bütün lezzetlerini ve şehvet ateşlerini söndürüyor.

Beyit:

Siyah ve beyaz gibi, nur da nârın (ateş) zıddı olarak yaratıldı.  
Allah'ın nuru yüz gösterince, nârdan (ateşten) eser kalmaz.

Beyit:

Bu yolda, o menzil-i maksûda kadar, çözülmesi müşkül birtakım tılsımlar vardır.  
Bir tarafta nur içinde nur, öbür tarafta (nâr) ateş, ateş içindedir.

O halde bu âlemin suretlerinin sonucu olan mânası, rüzgârdaki toprak ve ağaçtaki yeşillik gibi, suret vasıtasıyla

peyda olmadan, anlayamaz ve göremezsin. Melekler, saf nurdurlar. Dört unsur ve altı yönün dışındadırlar. Yerin ve göğün ötesindedirler. Sırf candırlar ve Allah'ın aşkında batmışlardır. Onların mezesi ve yiyeceği Allah'ın zikridir. Şarapları ve mestlikleri, Allah'ı düşünmektir. Allah'dan başka emelleri yoktur. Bu halden kurtulamazlar. Balık gibi, o birlik denizinde yaşar, dolaşır ve yemlenirler. Onların ekmeği, kadehi, yatağı ve yorganı denizdir. Uykuları, uyanmaları gül ve gülzarları ve güzelleri denizdir. Denizden başka her şey onlar için azaptır. Daima o tatlı suya müstağraktırılar. Bu deniz var oldukça baki, ebedi ve sermesttirler. O niteliksiz nurdan bitmiş olan ve nurun güneşten ve sıcaklığın ateşten, kokunun gülden tatlılığın şekerden ayrılamayacağı gibi, ondan ayrılmayan böyle bir kavmi, beşer vasıtası olmadan görmeği nasıl ümit edebiliyorsun? Ben sizin cinsinizden olan bir insanı, onun vasıtasıyla ,azar azar, onun ehli olmanız ve onu kabul etmeniz ve bu suretle meleği, cihanı, ahireti görebilmeniz için elçilikle size gönderdim. Çünkü, eğer melek insan vasıtası olmadan musavver olur ve yüz gösterirse sizin ödünüzü patlatır ve ölürsünüz. Göğün dördüncü katının üstünden, yeryüzünü aydınlatan bu güneş, eğer üçüncü gökten parlarsa, yeryüzü ve üzerinde yaşayanlar tamamen yanar ve yok olur. Güneşten istifade edebilmek için, hikmetle güneşe daha uzaktan sahip oldular. Nitekim o cihan bu yüzden, perdededir. Zira sen onun yüzünü vasıtasız olarak görmeğe tahammül edemezsin. Musa, ateş istediği vakitte Allah ağaç suretinde O'na dedi ki: " Seni yaratan benim ve senin Allahım" ve yine buyurdu ki: " Ey Musa ! elinde ne var? Musa: "Yarabbi asadır." dedi. Allah: "Bu asayı ne hikmetle elinde tutuyorsun? diye sordu. Musa: " Onun hikmetinden biri şudur: Yorgun ve dermansız olduğum zaman ona dayanırım, diğer bir hikmeti de, bununla koyunları doğru yola sürerim, dağılmalarına mani olurum ve onların yemesi için ağaçlardan yaprak düşürürüm." cevabını verdi. Allah ona cevaben şöyle buyurdu: "Bu ağaç sana asâ gibi görünür ama asâ değildir. Onda bu bildiğinden başka hikmetler ve faydalar bulunur. Elinden bırak ki ne olduğunu göresin." Musa, Allah'ın emriyle asayı atınca, asanın yerde bir ejderha olup kendine saldırdığını gördü. Musa kaçmağa hazırlanırken Allah: "Ey muşa! benim huzurumda, ondan niçin korkuyor ve kaçyorsun? Benim arzum ve emrim olmadan sana zarar vermeğe kimin cesareti vardır? Haydi, sen onun üzerine atıl ve boğazını tut!" diye buyurdu. Musa, derhal ejderhanın üzerine atıldı ve boğazını tutunca ejderha tekrar asâ oldu. Bunun üzerine Allah şöyle buyurdu: " Ey Musa! bunun sana, bundan sonra dağ, sahra, su, hava, kıyı ve denizden her ne görürsen, "gördüğüm budur" diye hüküm ver-meyesin, diye gösterdim. Ben her şeyi insana istediğim gibi gösteririm. Meselâ bütün varlıklar, su ile yaşayamazlar. **Diri her şeyi sudan vücuda getirdik. ( Sûre: 21, Ayet: 31.)** Suya emrettim ve kâfirlerin münkirlerin hasmı yaptım. Tufanla hepsini helak ettim. Hepsi rüzgârla dahi yaşayamazlar, rüzgârın nefesi tutulursa hepsi ölür. Onların mayası, besleyicisi ve dayanağı olan, kuvvet ve hayatı kendisinden aldıkları rüzgâra emrettiğim zaman, rahata karşılık hastalık, okşamaya mukabil eritme verir. Yaptığı yumuşaklığı bırakır ve sertleşir. Diş ağrısı olur ve onları öyle sıkır ki bütün güzellikleri burunlarından getirir. Bunun gibi kulunç hastalığı ve bel ağrısı olur. Bütün bunları insanda birer birer gösteriyorum ki bu bir tanesinden, hepsini anlasınlar ve bilsinler kionların vücutlarının bütün parçaları, baştan ayağa kadar, benim kölelerimdir ve sana itaat ederler. Benim emrimi yerine getirirler. Onlara vermiş olduğum bu ömür boyunca, benim emrimle geçinirler. Onlar, bütün kendi parçalarını kendilerinin yârı, dostu ve yardımcıları zannederler. Sabret, yarın ecel gelince onların hepsinin, benim malım olduğunu ve kendileriyle nasıl boğuştuğunu görsünler. Her yâr, bir yılan ve her gül bir diken ve her rahatlık, ateş ve her müşfik bir kan için olsun. Hepsi onlara yapışır ve onları vururlar. Yaptıkları işlerin gammazı ve şahitleri olurlar.

(39) Kıyamet gününde âsi olan insanın eli: Sen benimle şarap kadehini tutmadın mı ve şarap testisini çekmedin mi? Senin malın olmayan mala el uzatmadın mı ve almadın mı, senin helâlin olmıyan nâmahremi elini tutmadın mı ve ona hainlik etmedin mi, mazluma vurmadın mı, yetime tokat atmadın mı? Günahsız kılıç çekmedin mi? diye o âsiye şahitlik eder. Bunun gibi dil, ağız ve dudaklar da şahitlik ederler. Dil der ki: Benimle böyle konuşmadın mı? Bu kadar müslümanların aleyhinde söylemedin mi? Müslümanlığın ve dinin yolunu kesen dünya'da bu kadar eğri söz söylemedin mi?" Ayak da şahitlik eder ve der ki: "Benimle meyhaneye gitmedin mi? Ve yapılması caiz olmayan işlere ve yolsuzluğa doğru koşmadın mı?" Nitekim sudan, topraktan, ateşten, elden, ayaktan ve baştan ibaret olan bu avazların cinsleri, burada birleşmenin, çokluğun bir olmuş oldukları, sonunda ona malûm olur. Dost, birbirleriyle anlaşmış görünen parçalar, yılan gibi olurlar; hattâ onu incitmekte rekabet ederler. Eşyayı kullara nasıl istersem öyle gösteriyorum. Öyle ki ey Musa! sen dostun ve dayanağın olan bu asayı, ejderha ve kendi düşmanın olarak gördün; benim inayetim olmasaydı ve yılan üzerine atsaydı, seni bir fareden daha küçük bir hale getirirdi. Fakat ejderha, benim inayetimi görünce, tekrar senin elinde asâ oldu. Bu âsiler grubu, onların yeri olan ve onları besleyen göğü, yeri ve bütün uzuvlarını, her birinin bir taraftan kendilerine saldıran, bir yılan olarak görünce acaba o bahtsız ve muhalif âsilerin, benim inayetim olmadan sonları ne olur? -Eğer denizler mürekkep, ağaçlar kalem, yerler ve gökler kağıt olsa ve bunların hepsi yazılsa, kalem ve mürekkep bitse, yine de o elemnden bir parçacık yazılmış olmaz.

---

(39) O gün, bunları dilleri, elleri ve ayaklar, işledikleri şeylere şehâdet eder. ( Sûre: 24, Âyet: 24.)

Herkesin kahrı ve lûtfu kendi lâiyğine göre olur. Ekmekçi, ekmekle lütfeder. Bunun gibi tüccarın lütfü ve okşaması, bir sermaye vermesiyle olur. Onun kahrı ve hışmının da bir derecesi vardır. Bir emîrin lütfü ve başışı,

onun kudreti nispetinde de, kahrı da aynı nispettedir. Ama padişahın lûtfu hepsinden daha fazla olur. Onun başı atlas ve eksun, emîrlik, mevki, davul, bayrak, hüküm, reislik, dehkanlık ve vezirlik olur. Kahrı da buna göredir. Başbuğların onun kahrından başı gider. Allah'ın padişahlık sofrası hadsiz ve hesapsızdır. Lütuf ve kahrı da ona lâıyk bir şekilde olur. Onun lûtfu ve rahmeti nasıl sonsuzsa, kahrı ve gazabı da böyle sonsuzdur. Şüphesiz cennete mensup olanlar, cennette ebedî olarak kalırlar. Ve cehenneme mensup olanlar da cehennem de kalırlar. O gün, birtakım cennette, birtakımı da cehennemde olacaktır ( Sûre: 42, Âyet: 5). "Ey Musa! akıllı bir kimsenin, böyle bir uzvun ağrısından, istirahatta bulunan ve ona yâr görünen diğer uzuvların da nasıl olacaklarını anlaması lâzımdır. Ulu Allah, bu bir taneyi, diğerlerini görmeleri, anlamaları ve buna kıyas etmeleri, onlara güvenmemeleri, onların dostluk ve yardımını, Allah'ın huzurundan başka sığınak bilmemeleri, aciz elini, Allah'ın fazilet eteğinden başka bir yere uzatmamaları, vasıtaları bahane ve örtü kabul etmeleri ve sadece Allah'ı fâal bilmeleri için peyda etti. O halde bunun gibi, ey Musa! sen de yerin bir parçası olan, bu asadan, yerin geri kalan parçalarını anla. Sabret ki dünya o müthiş sarsıntı ile sarıldığı zaman ve yer ağırlıklarını fırlattığı zaman ( Sûre: 99, Âyet: 1-2), insanların ayakları altında uzanmış ve yayılmış olan yer, mahşer gününde deve gibi oynamağa başlasın.

Bâri (yükü), yârı ve nigârı baş aşağı atar ve ölüleri mezardan dışarıya fırlatır, gökler birbirinden ayrılır, dağlar yumuşak yün gibi atılır; her tarafta uçuşur. Güneş, ay ve yıldızlar aşağı düşürülse o zaman bunların göründükleri gibi olmadıkları belli olur. Senin asan nasıl değişip ejderha olduysa, bunun gibi her şey değişir. Bütün âlem, benim kudretim avucu içinde yumuşak mum gibidir. Onu bazan asâ, bazan da, ejderha yaparım. Bazan yılan, bazen yâr, bazan gül, bazan diken yaparım. Ey âdem oğlu! bu sana ne garip görünüyor değil mi? Sen ki âciz ve miskinsin, sana bazan öpülecek, bazan şeker, bazan zehir tattıran hem rahat, hem mihnet veren bir el verdim. Dildeki ses gibi, sen onunla bazan küfredersin, bazan medhedersin. Ve onunla insanlara bazan neşe, bazan keder verirsin. Onu istediğin gibi kullanırsın. Sen kul iken, bir tek şey olan bu dildeki secden acı, tatlı, keder ve neşe meydana getiriyorsun ve bu tek şeyi istediğin her şekilde gösteriyorsun. Ben Allah olduğum halde asayı, ejderha ve ejderhayı asâ yapmağa kudretim yok mu ve onların melceleri olan, onları besleyen göğü onların düşmanı yapmaz mıyız? Esasen sonunda bu dünya onların cehennemi olacaktır ve onları yutacaktır. Bir padişah, çavuşlarından birinin bir kimsenin kahrı için gönderse, çavuş, o kimsenin dostu ise, o kimsenin üzerine bir yılan gibi atılır ve kahr dişleriyle onu yaralar. Çavuş, kahrına gittiği kimsenin, hışmı, akrabası ve herkesten daha yakını olsa bile, padişahın emriyle gittiği için yine onu incitir. Bunun gibi yerin ve göğün parçalarının da benim çavuşlarım olduğunu bil! Görmüyor musun ateş çavuşuma: İbrahim'e koru! diye buyurduğum zaman, ateş, İbrahim'e gül ve gülzar oldu. Zillet suyuna Firavun ve ona mensup olanları küçük düşür ve esir et, diye emrettiğim zaman su hepsini ejderha gibi yuttu ve batırdı. Süleyman'ın tahtını taşıyan rüzgâr, Ad kavmi üzerine, belâ ve vebal kesildi ve yer, Karun'u bir lokma gibi yuttu. Eczayı, yardımlardan sonra yabancılık, akrabalıktan sonra düşmanlık yapacaklarını, böylece gösteriyorum. Çok büyük olan âlemin vücudunda da âlemin parçalarının bazılarını gösteriyorum ki geri kalan da bunu görebileler. Kıyamet günü ve haşir, yüz gösterdiği vakitte âlemin bütün parçalarını bir defa daha göstereceğim ki O Gün gizli sırlar aşık olur ( Sûre: 86, Âyet: 9). Görünüşte asanın adı, Musa yanında asâ idi. Gizlide ise, Allah'ın katında onun adı, ejderha idi. Bunun gibi yer, gök ve onun en küçük parçalarının surette, bizim indimizde, her birinin bir adı vardır. Fakat gizlide her birinin, Allah indindeki adı nedir? Asayı ejderha göstermek kıyametten bir işarettir. Bahçeden bir deste gül ve bir örnektir. Ağaçlıktan ve ormandan bir dal göstermek gibidir. Bundan gaye, kıyamet ahvaline biraz vâkıf olmaktır. Meselâ, vücuttaki hastalıklar, elemeler ölümden ve yokluk bahçelerinden küçük bir yaprak gibidir. Bununla da ölüm âlemine vâkıf olmaları ve bu az olan acıdan çoğunu, bu azdan çoğun da geleceğini elbette görüyorum, diye anlamaları lâzımdır. Ey Musa! ejderha, tufan, Ad kavmini mahveden rüzgâr, zelzele, veba ve kıtlık gibi kıyamet eserlerinin, bu az olanlarından dahi muhakkak kıyamet gelir. Çünkü bu hastalıklar ölümün elçileridir ve sonunda ölüm gelir. Bu acayip şeyler ve heybetler kıyamet elçileridir, sonunda kıyamet kopar. Asâ bu kadar gösterişsizliğiyle beraber bir ejderha şeklini aldı, bütün dünyayı kaplamış olan Firavun ve adamlarını yuttu ve yok etti, böylece onlardan öcünü aldı. Bir damla gibi olan asâ, böyle korkunç olursa, gök ve yer olan varlık denizi nasıl olmalı? Ey Âdem oğlu! sen, şeytanın eğlencesi oldun ve bir gafil gibi, bu gaflet uykusuna daldın ve gaddar, hilekâr, buğday gösterip arpa satan, yüzüne pudra sürmüş, kara yüzlü, kendini sâf ve temiz gösteren ve seviştiğin acuze bir dünyadasın ve orada, cennetliklerin cennette oldukları gibi mutlu ve huzur içindesin. Gözlerini açtığın ve bu gaflet uykusundan uyandığın zaman, bizzat cehennemde olduğunu göreceksin. O halde tane yediğin zamanda ahmak kuş gibi tuzağa düşersin. Evliya, nurlar âleminden bu gaddar âleme, seni bu sakınılması mümkün olmayan ateşten çekmek ve kurtarmak için gelmiştir. Eğer gönlünü bu dünyadan ayırır ve ona daima yabancı kalırsan, bu ateşten çıkmış ve kurtulmuş olursun. Senin imânının alâmeti nedir? Sorusuna, büyülenme ve kendini aldatma evinden çekip mutluluk evi olan âleme meyletmektir, cevabını verdi. Bu cihanda yabancı ne olup, Allah ve Allah adamlarıyla aşinalık eder, kötü halden iyi hale dönersen, şüphesiz "Abdâlan" zümresinden olursun. Meselâ: Musa ejderhayı asâ sanıp kendisine dayanak yaptı; onu kendi yardımcısı zannetmişti. Halbuki o, tamamen bunun aksine idi. Allah'ın inayet ve fazlı, Musa'ya yoldaş olmasaydı, ejderha o'nu yerd. Allah'ın emriyle tekrar o ejderha, Musa'nın elinde, asaya döndü. O'nun mucizesi, elçilik ve peygamberlikte de O'nun şahidi oldu. Ve O'nun dinine düşman olanların, hepsini kahretti, onlardan öğ aldı. Bunun gibi kâfir ve müslümandan ibaret olan bu insanlar da bu âlemi kendi evleri ve kendi kaleleri, kendi sığınakları, dayanakları ve emin dostları olarak bilirler; fakat gaflet perdesi ortadan kalkınca, bizzat cehennemi

görürlere ve bundan da onlara cennet görünen bu dünyanın, cehennem ve ayyüzlü gencin, ateş huylu bir acuze olduğunu iyice anlarlar. Ahmak bir kuş gibi sonsuz bir tuzakta kalırlar. Fakat dünya evinde, onun çirkinliğini gören ve yabancı gibi onda tam bir çekingenlikle yaşayanlar, Allah'ın can ve gönülden kulluğunu, gece gündüz yerine getirirler. Allah'ın fazlından ve inayetlerinden başka sığınakları ve dayanakları olmaz. Allah için insanlarla dostluk ve düşmanlık ederler. Yemek kuvvetiyle onu zikredebilmek için, yemek yerler. Açlığı da onun için çekerler; çünkü: sevgi de, düşmanlık da Allah içindir. Tokluk ve nefsin doyması bir yol kesicidir ki o nefse bir kuvvet verir ve nefsi" itaat eden akla galip kılar, onu tâat kulluk ve tevazu'dan alıkoyan Meselâ, dünyada padişahının kulları ve köleleri çoktur. Padişaha bağlıyız, diye halka ne dost, ne de düşmandırlar; fakat padişah bir kimseye kızınca köleler de o kimseye kızarlar ve kılıç çekerler, canına kast ederler; bunun aksine olarak padişah, bir kimseden memnun olsa ve onu sevse köleler de ona kölelik ederler; elini, ayağını öperler ve ona gönül verirler. Bunlar mecazî kölelerdir. Çünkü o padişah bunları, yaratmamış; can, akıl, fikir, göz ve kulak vermemiştir. Sadece sırf bu isimle, efendilik ve kölelik onların arasına girmiştir ve ona rızık sebebi de mecaz yoluyla olmuştur. Ok, yay ve kılıç gibi, onun âleti olmaları için böyle bir muhabbet, itaat ve teslim olmalıdır. Zira onu gördükleri zaman, onlarda ne irade, ne istek kalır. Diğerleri de onun gibi olurlar. Dostluk görürlerse dost, düşmanlık görürlerse düşman olurlar. Bunlar böyle olursa, sen o hakikî kullara bak, bunların nasıl olmaları lâzım? Musa'nın elinde ejderhanın asâ ve ateşin, İbrahim'e gül olması gibi, yarın perde kalkınca, cehennemin bizzat bu dünya olduğu anlaşılır. Bununla beraber Allah, onları yakmaz ve korkutmaz; belki onlar için cennet gibi olur, çünkü böyle kullar padişahla dolu, iyi ve kötü her şeye onun tarafından hareket ederler. Cehennem, padişahın kölesidir ve onun yaptığı bir şeydir. Köle kendi padişahının huzurunda kölelik, küçüklük gösterme, hizmet ve itâattan başka bir şey yapamaz. Nitekim Ulu Allah, Musa'ya şöyle buyurmuştu: "İlk defa sana elindeki nedir? diye sordum. Sen: "Asâ!" dedin. Sana, âsa olmayıp, ejderha olduğunu gösterdim ve tekrar bunun faydası nedir ki elinde tutuyorsun? diye sordum. Sen: "Hastalık ve yorgunluk zamanımda benim dayanağım ve kamçımsın. Koyunlar dağıldığı ve birbirinden ayrıldığı zaman, hepsini bu asâ ile toplayıp otlığa ve yeşilliklere doğru sürüyorum; ormandan ve ağaçla dolu dağ yamaçlarından koyunlar için bununla yaprak düşürüyorum". Cevabını verdin ve bizzat asanın, asâ olmadığını gördün. Şimdi her Firavun'a git ve bana çağır, asanın mucizesini ve Yed-i beyzayı, ona göster ki asanın faydalarının senin zannettiğin ve açıkladığın bu şeyler olmadığını bilesin. Bu asanın, ölümsüz ve sonsuz, büyük faydaları vardır. Bunun yanında fâni dünyanın, ne kıymeti olur ki bir kimse ona "fayda" desin, onu fayda olarak bilsin!

Beyit:

Dünyada bulunan şeylerin ne kıymeti var ki  
sen onunla kafanı yoruyorsun?

Beyit:

Aşkın cevalânı önünde,  
yüzbinlerce böyle yer ve gök dar gelir.

Asâ dediğin nedir? Bu asâ, bir güneştir ve âlem ondan aydınlanır; onun parıltısından ve nurundan âlemde karanlık kalmaz. Onun varlığıyla çirkin güzelden, istenmiyen istenilenden, sevilmiyen sevilenden, nakit kalptan, aslan köpekten ayrılır. Belki o yere inmiş göksel bir terazidir. Gökyüzünü O yükseklere kaldırdı, ölçüyü O kurdu. ( Sûre: 55, Âyet: 6). Her ne kadar gök yüksek ise de, terazi ondan daha yüksektir. Fakat doğruluğu meydana koymak, doğruyu eğriden, ağırı hafiften, ölüyü diriden, gülü dikenden, kendine tapanı Allah'a tapandan, ölümlüyü ölümsüzden, vefalıyı cefalıdan, yere mensup olanları göğe mensup olanlardan, bu cihana mensup eder. Kör gözlü, düşük bir kimseyi üstün ve beğenilen bir insan yapar. Firavun'u ve adamlarını suya batırır ve onun zamanında, onun sıkıntısını çeken Beni İsrailî'lere gururlarından nankörlük etmelerinin ve bu nimet bolluğunda "soğan, sarımsak istiyoruz" 40 demelerini ister. Belki bu asâ, saadet iksiridir. Çünkü yüzbinlerce nasipsiz fakiri, tam bir nasip ve saadete kavuşturur. Bilgisizlik bakırını, bilgi yapar ve kâfirlik ve sertliğini, yumuşaklığa çevirir. Eğer âlem ve gökler, yerler hepsi kağıt, nehirler ve denizler mürekkep, bağlar, ağaçlar ve ormanlar da kalem olsa ve bunların hepsi yazılsa yine de asanın faydalarından tek bir sır yazılmış, anlatılmış olmaz. O halde ey muşa! sen, asanın faydasını, o kadar biliyordun ki, o kadar, kader ilminde, miktarından fazlaydı. Ve kadir gecesi gibi uğurlu ve kutlu idi. İş yapan biz olduğumuz için, her şeyin faydasını da biz biliriz. Size, işinizin meydana geleceği kadar, ondan bir parça gösterdik; bu şekilde ihtiyacınız karşılanır ve bizim elimizden tamamen nasipsiz kalmazsınız.

---

(40) Sarmısak, mercimek ve soğan. ( Sûre: 2, Âyet: 58)

Hiçbir şey yoktur ki onun hazineleri yanımızda bulunmasın; biz onu ancak muayyen ölçü dairesinden göndeririz, ( Sûre: 15, Âyet: 21), buraya bu birazı, çoğunu istemen için gönderdik; küçük çocuklar, demet ot alıp kuzunun önüne bırakırlar. Kuzu ondan bir parça yiyinceye kadar çocuk da kendi işlerine döner. Kuzu ota



tamah ederek tekrar yemek için çocuğun arkasında koşar. Bunun gibi şahine etten bir iki lokma tattırırlar, avlamak istedikleri kuş uzaktan uçarken, şahini bırakırlar. Şahin, yemiş olduğu bir iki lokma ete tamah ederek kuşa doğru uçar. Binaenaleyh Ulu Allah sana da göktekilerin ve meleklerin yiyeceklerinden birkaç tane gönderdi ki bu, ilim ve bilgidir. Eğer sen göğe mensup olursan, böyle bir yiyeceğin talibi olursun: ondan ilmin ve bilgin artar. Eğer yere mensup ve yerden bitmişsen, hayvanlık sana galipse, daima bu toprağın lokmasını isterim. Çünkü sen, topraktan yetiştin ve lokma da topraktan bitmiştir. Artması, büyümesi için toprak, toprağı yiyor. Cins, kendi cinsiyle artar ve kuvvet bulur. Su, sudan, ateş ateşten, rüzgâr rüzgârdan, temiz temizden artar. Eğer temizlerin aslından isen, temiz şeyleri istersin ve o ilimdir. Eğer toprağa mensup olanlardan isen, suret ve cisim olan toprağı ararsın. İnsanlardan, elbiseylerden ibaret olan şekillerin hepsi, her birine ayrı ayrı şekiller ve renkler verilmiş bir tek topraktır. Fakat bilgisizler ve çocuklar onu topraktan ayrı bilirler. Meselâ hamurdan aslan, deve, kuş ve türlü türlü oyuncaklar yaparlar. Çocuklar bunları ekmekten daha pahalı olarak satın alırlar ve "Benim devem, kuşum!" diye üzerine titrerler. Fakat onu yedikleri zaman, yine ekmek olur. Develik, onun üzerinde öğreti olarak ve mecazî bir şekilde mevcuttur. Bunun gibi kadın, erkek, türk hintli, uzun, kısa, kırmızı, sarı, yiyecek, giyecek gibi nakışların hepsi, bir topraktır. Çünkü, ayrı topraktan bitmiştir, sonunda yine toprağa döner, gömülür ve hepsi baştan başa toprak olurlar. O geçici renkler ve şekiller yok olur. O halde her kim, yemek, uyumak kaydında ise temiz kimselerin yanında bigâne ve liyakatsizdir. Her kim ilim ve hikmet ister ise ki: hikmet her hâkimin bir yitiği gibidir; hiç şüphe yok ki o, İlâhîdir ve kendi aslına ulaşması için o cihanın temiz bir parçası olan kendi asli yiyeceği etrafında dolaşır. Çünkü, "her şey aslına döner" hükmünce sonunda aslı yiyeceğine çevrilmiş olur, artar ve aslına ulaşır.

#### Şiir:

Vücutu besleme, çünkü vücut bir kurbandır.  
Gönlü besle, gönül yükseklere gider.  
Bu nurdan vücutta tatlı ve yağlıyı az ver.  
Vücudunu besliyen rüsva olur.  
Hikmetin yağlı ve tatlı yiyeceklerini ruha ver ki  
kuvvetlensin ve o yücelik âlemine kavuşsun.  
Hikmet, sana şeyh Salâhaddin'den gelir;  
çünkü o, güneş gibi tek bir varlıktır.

İnsanda yere ve göğe ait her iki vasıf da mevcuttur. Bu sıfatlardan hangisi ona galip gelirse onu, o sıfatla çağırırlar. Onda bulunan diğer mağlup unsur, zayıf ve az olduğundan, ona bir kıymet vermezler ve hesaba katmazlar. Meselâ, gümüşün içinde birazcık bakır olduğu zaman ona, yine gümüş derler, kalp saymazlar. Bakır fazla olduğu zaman da ona gümüş demezler; belki kıymeti bir paradan daha az olur. Çünkü melek olmadı ki göksel sayılsın; hayvan da değildir ki yük taşıyıp insanlara faydası dokunsun. Zira Onlar hayvanlar gibi, belki daha fenadır. Tereddüt ve şaşkınlık içindedirler. Ne bunlardandır ne de onlardan (Sûre:4, Âyet: 142) buyrulmuştur.

Rivayet ederler ki: Bir ceylânla, bir kurt evlenmişler ve bir çocukları olmuş. Müftüye: "Bunu kurt mu sayalım, yoksa ceylan mı? Onu kurt olarak kabul etsek, eti haram ve murdar olur, ceylân desek helâl olur. Bunu hangisinden sayalım ve adını ne koyalım? Tereddütte kaldık" diye sordular. Maharetli müftü, şöyle fetva verdi: "Bunun hükmü mutlak değil, mufassaldır. Bu yavrunun önüne bir demet ot ve biraz kemik koyunuz. Eğer kemiğe meylederse kurttur ve eti haram olur. Yok eğer ota meylederse ceylândır ve onun eti ceylân eti gibi helâldir." Bunun gibi Ulu Allah, o dünyayı, dünya ile, yeri; gök ile karıştırdı, birleştirdi. Biz, bu her ikisinin çocuklarıyız. Eğer ilme meyleder ve kuvvetimiz ilim ve hikmet olursa göksel ve helâl oluruz. Eğer yemeğe, uykuya ve cihanın nimetlerine, giyeceklerine meylederse hayvanî ve yere âit oluruz. Makamımız alâyi illiyn değil, cehennem dibi olur.

#### Nazım:

Eğer sen, bir madendeki cevhere talipsen, sen de o madendensin. Yok eğer bir lokma ekmeğe talipsen, ekmeğin mensup olduğu toprağa mensup olursun. Eğer bu nükte ve remzi bilersen aradığın şeyin ne olduğunu anlarsın.

#### Beyit:

Ey altın parçası! oyna ki sen aslında bir altın madenindensin.  
Her neyi ararsan bil ki o şeyin aynısın.



## FASIL: 21

Ulu Allah ruhları, bedenlerden altı yüz bin sene evvel yaratmıştır. Ruhlar bedenlerden evvel, Allah'ın rahmet denizinde ikamet ederlerdi. Cismâni bir zahmet üzerlerinde olmadan, o denizce balık gibi yaşadılar. Ulu Allah ruhlara: Ben sizin Allahınız değil miyim? ( Sûre: 7, Âyet: 171), diye sorunca: Evet! cevabını verdiler. ( Sûre: 7, Ayet: 171).

Ruhların söylediği o "evetler" de ayrılıklar vardı. Bazısında renk vardı ve evetten evete pek çok fark mevcuttu. Bazısı halis, bazısı halisin halisi idi. Ulu Allah, iyi ve kötü, yüksek ve alçağın birbirleriyle karışmış olmalarını beraber görünmelerini ve aynı mertebede bulunmalarını yerinde görmedi ve buyurdu ki: "Hepimiz bir dille evet diye iddia ettiğinizden, nakit ve kalpın belli olması, safı karışığın ayrılması için sizi, bu can ve gönül âleminden, su ve çamur âlemine göndereceğim."

Bir attarın dükkânında, bir bakla tanesi hurma tablasına düşse veya birkaç hurma bakla tablasına karışsa, attar derhal onları birbirinden ayırır ve her taneyi kendi cinsi arasına kor. Çünkü her şey kendi aslına döner.

### Mesnevî:

Attarın önündeki tablalara bak, her cinsi kendi cinsiyle yakınlaştırmış ve cinsler cinsleriyle karışmış, bu tecanüsten bir süs meydana gelmiş. Eğer onu öd ağacı ve şekerine karıştırırlarsa hepsini birer birer ayırır. Tablalar kırıldı ve canlar döküldü, iyi ve kötü de birbirine karıştı.

Allah taneleri seçmeleri için, peygamberleri, bir kitapla gönderdi.

Bu teraziyi ve temyiz kabiliyetini, attara, Allah vermişti. Çünkü hurmanın, bakla arasında, baklanın da hurma arasında bulunmasını doğru bulmaz. Böyle olduğu halde kalp ve naktin, iyi ve kötünün karışmış olmasını nasıl reva görür? Allah imtihan için ruhlara şöyle buyurdu:<sup>41</sup> Ey ruhlar! hepiniz bu rahmet denizinden, zahmetlerle dolu su ve çamur dünyasına gidiniz ki, böylece her birinizin mertebe ve makamı ayrılsın. Sadıkla münafık, lâyıkla lâyı olmayan meydana çıksın.

---

(41) Hepiniz buradan inin.Sûre: 2, Âyet: 36.)

Sizi, bu su ve toprak halinde bir müddet bırakır ve dünyanın türlü türlü tatlı tanelerini siz ruh kuşlarının önüne dökerim. Bundan sonra, her kim bunlarla meşgul olursa ve bu sözleşmeyi, dâvayı ve mâna hayatını unutursa onun "evet"lerinin halis olmadığı malûm olur. Dünya lezzetleri ile aldanmayan, onlara baş eğmiyen ve bu dünyada bir türlü rahat edemiyen kimsenin, halis olduğu herkesçe bilinir. Allah, kalp ve naktin meydana çıkması için bu dünyayı "evet"ler mihengi yaptı. Nakit olan, tekrar ilk hazinesine döner ve kalp olan da yer altında hakir bir şekilde kalır. Cinsi kendi cinsi ile toplamamız adalettir.

Allah, cinsi cinse sevkedenden bir hükümdardır.

Allah'ın melekleri sayısızdır. Her melek, bir işle meşguldür. Birinin işi, öbürününkine benzemez. Sağ taraftaki melekler hayırlı işleri, sol taraftakiler ise kötü işleri yazarlar. Bazısı arşı taşır, bazısı kürsüyü. Bir kısmı levhi okurlar, bir kısmı insanları belâlardan korurlar. Bir kısmı doğru iş görenlere, doğru olanlara ve cömertlere dua, hasislere-beddua ederler. Zira: Allah her cömerdi, cömertliğine göre mükâfatlandırır, her hasisi de zararlar cezalandırır (H.) buyrulmuştur.

Bunun gibi, Allah'ın sayısız ve türlü türlü işleriyle meşguldürler. Her birinin bir işi vardır. Bir kısmının da işi, bir cinsi, kendi cinsine kavuşturmadır. Deveyi, at sürüsü içinde bırakmayıp deve sürüsüne katarlar. Aynı şekilde atı da deve sürüsüne bırakmayarak at sürüsüne dâhil ederler. Sadıkları, Kâzipler arasında bırakmazlar ve derhal sadıklar arasına korlar. Kâzipleri de sadıklar arasında bırakmayıp derhal kâziplere katarlar. Meleklik niteliksizdir, mânevidir. Herkesin tabiatında can gibi gizlidir. Cinsi olmıyandan kaçıp, kendi cinsine gider. Bunun gibi Ulu Allah'ın yolları ezelden böyle idi. Mel'un şeytan, aslında kâfirler ve münkirlerden olduğundan, Allah meleklerin sırasında olmasını, onlarla beraber oturmasını ve karışmasını, dost olmasını reva görmedi. Adem'i su ve topraktan yaratarak O'nda kendi sırrını gizledi. Sonra Adem'e secde ediniz, diye emretti. İblis bigâne olduğundan ve dış görünüşü, kabuğu, şekli ona galip geldiğinden, nazarı toprak üzerine çevrildi. Onu topraktan yarattın ( Sûre: 7, Âyet: I I), dedi. Melekler mâna ehli olduklarından onların nazarı mânaya çevrildi. Can ve gönülden secde ettiler. Böylece Allahlarını kaybetmediler. Meselâ, bir kimse suya âşik olsa ve suyu çok içse, hattâ hayatı sudan olsa, suyu ne şekilde görürse görsün, derhal tanır. Testinin, bardağın değişmiş olmasına rağmen, suyu tanır ve kaybetmez. Ama suyu tanımayan ve kabına tapan bir kimse, her ne kadar suya olan bağlılığını iddia etse ve susuzum, dese de ona başka bir kable su verdikleri zaman, yüzünü çevirir ve suyu kabul etmez, içmez. Nitekim bu hareketiyle suya değil, testiye taptığı ve suyla aşinalığı olmadığı, herkese malûm olur. Meleklerin cinsinden olmıyan İblis, Adem'in yüzünden meleklerden ayrıldı. Çünkü tortununun, sâf olan

şeyle karışması doğru olmaz. Tortunun temiz ve sâf olandan ayrılması için suları, sütleri ve şerbetleri süzmezler mi? Bir şeyin tortusu ve safı, siyahla beyaz gibi birbirlerinin zıddıdır. Tortuyu atar, sâf olanı içerler. Bunun gibi deniz dahi kendi cüzlerine gizlenmiş ve karışmış olan tortuyu, yani köpükleri, kendisinden ayırarak sâf, halis ve tortusuz kalmak için mütemadiyen köpürür. Çünkü bir cinsten ayrı olan, o cins arasında yabancı kalır. Bunun misalleri çok ve tetkike bağlıdır. Ulu Allah, kulunu aydın gönüllü ve uyanık, gözü açık olarak tutarsa, kullar bu âlemde bulunan bütün eşyanın, kendi cinslerinden olmayanlarından ayrılmak için çalışmakta ve uğraşmakta olduklarını görürler. Bunlar hepsi kemale ermek lezzetini duymak için bu faaliyettedirler. Yalnız, bu faaliyet, başka başka şekillerde görünür. Sâf kalbli ve aptal olan kimseler bunu ancak bazı şeylerde müşahede edebilirler. Daha âlim olanları ise, daha fazlasını müşahede edebilirler. Daha kâmil olanlar ise, hepsinde bu mânâyı görürler. O denizden ayrılan köpük, yine çalışma ve köpürmededir. Çünkü deniz, köpüğü dışarı attığı zaman, bu köpükte daha bir miktar sâf su mevcuttur. İşte bu sâf suyun parçaları, beraber buldukları tortudan ayrılmak ve her bir parçanın kendi aslına dönmesi isterler. Bunun sonu yoktur. Açıklamaya ve dile bundan fazlası gelmez.

**Beyit:**

**Açıklamaya ve dile bundan fazlası giremez.**

**Allah'ın vasfı ise bütün bunlardan hariçtir.**

Yine Âdem'e dönelim: Adem'in peygamberliği kararlaştırıp ve Âdem bütün âlemdekilerin secde edeceği yer olunca, mukallit ve muhakkik, muvafık hepsi secde ettiler ve O'na taparken bir dil ve bir gönül oldular. Fakat yine de Ulu Allah safın, tortunun, kalpın ve nakdin yalan ve doğrunun, mecaz ve hakikatin bir sırada olmalarını ve hepsinin bir adla çağrılmalarını ve bir tanınmalarını reva görmedi. Peygamberlerin varlığının mihengi üzerinde nakit ve kalpın zahir olmaması, muhakkikin mukallidden ayrılması için, başka bir dil ve başka bir şekilde, başka bir peygamber gönderdi. Böylece zaman, zaman peygamberler işte ve görünüşte değiştiler. Fakat peygamberliğin mânası birdir ve hiçbir zaman değişmez. Tâ Hatem-i Enbiyâ'nın zamanına kadar, her devirde bu zikrettiğimiz hikmete binaen bir peygamber geldi. Mustafa'nın zuhurundan evvel Kur'anda: Bütün insanlar tek bir ümmetler (Sûre:2, Âyet: 209) buyrulduğu gibi Ebubekir ve Ebucehil, iyi kötü birdiler.

**Mesnevi:**

**Onlardan evvel biz hepimiz, eşit idik. Kimse bizim iyi ve kötü olduğumuzu bilemezdi. Her taraf gece gibi karanlık ve biz de geceleyn gezenler gibi olduğumuzdan, kalp ve nakit bu cihanda geçiyordu. Peygamberlerin güneşi zuhur edince: Ey karışık olan uzaklaş; sâf olan sen gel! dedi.**

Mustafa, (Allah'ın selâm ve salâtı O'nun üzerinde olsun) ortaya çıkınca, bir tek ümmet kalmadan birbirlerinden ayrıldılar. Çünkü O'nun vücudu bir mihenk idi. Kalpı, altından ayırdı ve siddik, zındıktan ayrıldı. Belki Peygamber, zeval bulmaz bir güneş ve o cihanın kandili idi. Âlem, O'nun varlığı olmadan, karanlık bir gece idi. Çünkü hayvanlık âlemi, karanlıktır. Peygamber olmadan hiç kimse, Allah yolunda yürüyemez. Karanlıkta yol, nasıl belli olur, iyi kötüden nasıl ayırt edilir, siyah beyazdan nasıl ayrılır?

Kiminin yüzü ağaracağı, kiminin yüzü kararacağı gün, ( Sûre: 3, Âyet: 102.) Ak yüzün, kara yüzden belli olması, kıyamet alâmetidir. O halde peygamberlerin vücudu kıyamettir. Çünkü ak ve kara yüz, onların yüzlerinin güneşi ile zahir olur. O aklık ve karalık, Peygamberlerin ve evliyanın gözünde gün gibi aşikârdır. Hakikî ve doğru müminlerin nazarında, peygamberin vücudu kıyamettir. Çünkü onlar yarın kıyamette ne olacağını, bugün peşinen görürler. Gaflet perdesini önceden yırttıkları için muhakkak ki onların gözünde hiçbir şey gizlenmiş değildir. O, umumun kıyametine, şu sebepten kıyamet derler ki kâfirlerin makamı ve melcei olan dünya kalmadığı zaman, hiç şüphe yok ki onların gaflet perdesi de yırtılmış olur. Kendi yüz karalarını açıkça görürler. Kıyamet, Allah ve Allah'ın şaşılacak şeyleri ortada yok değil, bilâkis göz önündedir. İnsana boynundaki damarından daha yakındır. Fakat görmeğe mâni olan şey, o gaflet perdesidir. Her kim bu gaflet perdesinden dışarı çıkarsa, onun kıyameti zahir olur. Kim ölürse, onun kıyameti kopmuştur. (H.). Her kim beşerî ve hayvanî sıfatlardan ve nefsi kâfirin tabiatından ölmüş ve yok olmuşsa onun kıyameti kopmuş ve aşikâr olmuştur. Kıyamet gaflet perdesinden, benlikten kurtulmaktan ve Allah'ın kemal güneşini müşahede etmekten ibarettir. Peygamberin vücudu, kıyamettir. Her kim onun vücudu ile kıyamet bekler veya kıyameti ondan ayrı bilirse şaşırır; biri, iki görür, birlikten uzak ve bigâne kalır. O kıyamet dahi bu aynı şekil, aynı güzellik ve aynı parlaklık olacaktır. Bundan başka bir şey almayacaktır. Allah ve Allah'ın nuru iki değildir, iki olmaz ve olamaz da. İlk ve son, birolur. O "bir" yegâneyi kendisine çekmek ve bigâneyi uzaklaştırmak için her bir şekilde yüz gösterir ve gözetler.

**Mesnevi :**

**Allah, o güne, kıyamet dedi, ki o gün, sarı ve kırmızı yüzleri meydana çıkartır. Hakikatte asıl gün, o evliyanın sırrıdır ki gün, onların güneşinin yanında gölgedir.**

Alemin varlığı, bigânenin, yegâneden; kalpın nakitten, tortunun saftan ayrılması için çalışmakta ve kaynamaktadır. Sır gözüyle baktığın zaman, her birinin kendi aslına kavuşması için bütün âlemin bu çalışmada ve coşmada olduğunu görürsün.

Mesnevi:

İyi şeyler iyilere, kötü şeyler de kötülere doğru giderler. Acı hiç şüphe yok ki acıya katılır. Bâtil hakka nasıl yakın olur? Sen cennetin bir parçası isen aklını başına al! Çünkü parça, bütününe doğru gider ve onda karar kılar. Ey mutlu insan! eğer sen cennet parçası isen, senin ayş ve nuşun da cennet gibi ebedi olur.



## FASIL: 22

Arza, salih kullarım vâris olurlar. (Sûre: 21, Âyet: 105). Müfessirler bu âyeti şöyle tefsir etmişlerdir. Her kim bu cihanda zulmetmeyip herkesin hakkını teslim eder, doğrulukla çalışır, perhizkârlığı ön plânda tutar, iyilik veya kötülük olarak yaptığı her işi, Allah'ın rızasına uygun olarak yapar ve yeryüzünde Allah'ın kulluğunu yerine getirirse, cihan o kimseye kalır ve bu gibi kimseler payidar olurlar.

Bu mânayı te'kit için Kur'anda : İnsanlara faydası olan, yeryüzünde

kalır (Sûre: 13, Âyef: 18) buyrulmuştur. Her kimin, vücudunda huzur bulunur ve insanlar ondan faydalanır, ondan razı ve memnun olurlarsa, onun ömrü uzar ve yeryüzünde uzun müddet kalır. Ahlâksızlar, fitneler, hiçbir işe yâramıyanlar, azgınlar ve zalimler, her ne kadar görünürde dünyaya hâkim olurlarsa da, payidar kalamazlar. Dünya, derhal onların elinden çıkıp dindar, salâhiyetli ve her işe yâriyan kimselerin eline geçer. Hakikatte bu mülkü hak etmiş olanlar onlardır. Çünkü Ulu Allah bu âlemi, yeri ve göğü peygamberler, veliler, abdallar, salihler ve âbitler için yaratmıştır.

(42) Allah: "Ben, insanı ve periyi, bu cihanda bana kulluk etmeleri ve benim nimetimin şükrünü yerine getirmeleri için yarattım" buyurmuştur.

---

(42)Ben cinleri ve insanları da ancak bana kulluk etsinler diye yarattım. (Sûre: 51, Ayet:56.)

Binaenaleyh bu peygamberler, veliler, müminler, abdallardan başka her kim, bu mülkü istilâ eder ve kendi malı olarak kabul ederse o, gasıp sayılır. Mal, hırsızın ve gasıbın elinde iğretidir. Sonunda hakikî sahibine ve onu hak etmiş olana geçecek, ebediyen onda kalacaktır.

Yer, Allah'ın yarattığı bir şeydir ve peygamberler âbidler için yaratılmıştır. Bu yerin mirası da onun toprak ve sudan müteşekkil çocukların değil, onların çocuklarına ve akrabalarına intikal eder. Çünkü su ve toprak oğulları, birbirlerine akraba değil, hattâ akreptirler; bunların yokluğu varlıklarından daha iyidir. Bir yâra, bir çıban insanın vücudundan çıkmış olmasına rağmen, o insana yabancılardan daha yabancıdır. Çünkü, hiçbir zaman, yabancılardan bundan öğrendiğin, ürkütüğün ve kaçtığın kadar ürkmez ve kaçmazsın. Böyle bir yaradan, yakından kurtulmak için duyduğun endişeyi, yabancılardan kurtulmak için duyamazsın. Gece gündüz, bu yaranın geçmesi için çektiğin ıstırapı bir yabancı için çekmezsin. Bu ağır bir yük hattâ bir dağ gibi, gönlüne baskı yapar. Bu hususta, O senin ehlinden değildir, çünkü onun özü bozuk, yaptığı iş kötü idi. (Sûre:11, Âyet: 48), buyrulmuştur.

Nuh (O'na selâm olsun) zamanında, düşmanları ve yabancuları cezalandırmak için bir belâ ortaya çıktı. Bu belâ tufanı, düşmanların hepsini boğdu. Sıra Nuh'un oğluna gelince Nuh:43 "Benim oğlum, benim yakınlarımdandır, benim bir parçamdır, hattâ çiğirim bir parçasıdır. Senin vadin doğrudur, yalandan müberra ve temizdir. Fakat: "Belâ tufanının senin ve ehlinin, akrabalarının üzerine bir tesiri ve hükmü olmaz; sana ve kavmine bir zarar vermez" diye buyurmamış mı idi? Oğul akrabasının en iyisi ve en yakınıdır. İşte tufan dalgası O'nu sardı" diye, Allahsına bağırdı. Ulu Allah cevap olarak,44 buyurdu ki: "O senin ehlinden ve akrabandan değildir. Görmüyor musun? ki sen beyazsın, o siyah; sen iyisin, o bozulmuş; sen sevapkârsın, o günahkârdır. O şeytanın malıdır. Sen Allah'ınsın. O karanlıktır, sen ursun. Sen yakınsın, o uzaktır. Sen göğe mensupsun, o yere mensuptur. Sen bakısın, o fânidir. Sen Hakikîsin, o hayaldir. Sen temiz ve sâf bir cansın, o kaskatı bir topraktır. Su ve toprağın çocukları yabancı, can ve gönül çocuğu yakın ve dost olur. Bu, can ve gönül çocuğu, seninle aynı renk, aynı ahenk, aynı zekâ ve aynı ilimdedir. Senin canına uygun ve arkadaştır. Senden ayrı değil, hattâ senin aynıdır.

---

(43) Oğlum benim öz dilemendendir. Senin sözün, en doğru sözdür. (Sûre:I 1, Âyet:47.)

(44)O senin ailenden değildir, çünkü onun işlediği kötü idi. (Sûre:I 1, Âyet:48.)

**Beyit:**

Denizin suyu, her nerede olursa olsun yine denizden sayılır.

Çünkü, sonunda denize döner. Bu devir şüpheden uzaktır.

Hakikî çocuklar, ilâhî mülkün vârisleridir. Can ve gönül çocukları, mânevi çocuklardır. Maddî, yani su ve toprak çocukları değildir. Çünkü su ve toprak, azizler üzerinde dahi muvakketen bulunur. Bu dünyada birkaç gün o âletle hizmet eder ve işlerini yerine getirirler .

Meselâ bir padişah, kölelerinden birini, bahçe temizlemeğe gönderirken, bunu yapması için eline bir kazma veya bir kürek verir. Mücadeleye gönderirken de kölenin âleti, ok ve yaydır. Eğlence meclisine yollarken ise, meclisin onunla mâmur ve mesrur olması için, eline meze, şişe ve kadeh verir... Çünkü her işin bir âleti vardır.

Nitekim deri, et, kemik ve kandan mürekkep ve altı yönden meşum olan insanın dış görünüşü de Allah'ın, o insanın ruhuna vermiş olduğu, bir âlettir. Bu âlemde, ancak o âlet vasıtasıyla elinden bir şey gelir. Öldükten sonra, diğer âleme gidince, ruhuna oraya lâayık olabilen başka bir âlet verirler. Su ve toprak sureti, yani bu kalıp, birkaç gün için ödünç olarak verilmiş bir âlettir. Sonunda atılacak ve serbest bırakılacaktır. Onun neticelerinden biri olan su ve toprağın çocukları da yabancı olurlar ve atılırlar. Aslı sığmazsa teferruatı nasıl sığabilir?

Ulu Allah bu iş yüzünden peygamberlerin, abdalların, âbidlerin su ve topraktan ibaret olan şekillerinden, kâfirler ve münkirler ve buna aykırı olarak da kâfir ve münkirlerden peygamberler, abdallar, âbidler zuhur ettirir. Zira, Diriyi ölüden, ölüyü diriden çıkarır (Sûre: 30, Âyet: 18), buyrulmuştur. Bunun gibi, kara geceden, ak ve ak geceden kara geceyi meydana getirir. (Sûre: 3, Âyet: 26). Gamın özünden neş'e ve neş'enin ta kendisinden de gam çıkarır.

Mısra :

Memnuniyet, kederin ve keder de gamın arkasındadır.

Sıkıntıdan ferahlık ve ferahlıktan sıkıntı meydana getirir.

Bütün bunlar, sebeplerin işe yaramaz âletler olduğunu ve hiçbir fâaliyette bulunamadıklarını, yalnız Allah'ın fâal ve kâfi olduğunu bilmeleri içindir. Cins, âletten doğmaz. Allah'ın iradesinden doğar. Bu âletlerden, siyah ve beyaz kuşlar meydana getirir. Beyazla beyaz, aynı cinstir. Siyahın da aynı cinsi, ancak siyah olabilen şeylerdir. Sebeplerin orada bir müdahalesi, iddiası ve hükmü olamaz. Allah'ın irade ve arzusundan ibaret ve sebeplerin dışında olan her şey, aynı asıldandır. Bir kısmı Allah'ın kahırlarının bir kısmı da lûtuflarının vasfıdır. Lütuf, lûtufla, kahır da kahırla bir arada bulunabilir. Lâtiflerin mirası, lâtiflere intikal eder. Çünkü onlar, can ve gönülden akrabadırlar. Kesiflerin mirası da kesiflere düşer. Zira bunlar da su ve toprak bakımından akrabadırlar.

Bu dünya hayatında onların maişetlerini aralarında dağıtan, birini diğerine iş gördürmek için birinin derecesini ötekenden üstün kılan biziz. (Sûre: 43, Ayet: 31), buyrulduğu veçhile, iki şeyden her birinin kısmeti şu şekilde olur: Biri taş, biri yakut, biri bal, biri zehir, biri gül, biri bülbül, biri nur, biri nar (ateş) olur. Biri yâr, biri niâr (yılan) olur. Nitekim Allah'ın yerinin mirası da peygamberlerin ve tanınmış insanların manevi çocuklarına kalır. Onlardan başkaları için bu, geçici ve ariyettir. Bu miras, salâh, ehli üzerine kurulan ve payıdadır. Meselâ Firavun helak oldu ve mülkü Musa'ya ve Beni İsrail'e kaldı. Lût'un kavmi, Hud ve Semud, Seba ehli hepsi mahvoldular; mülkleri salih kullara kaldı. Bunun gibi Halil (Selâm O'na olsun) zamanında da Nemrud helak olarak, mülkü Halil'e kaldı.

Mustafa (Selâm O'na olsun) ve Sahabe, kâfirleri öldürdüler; onların kalelerini, şehirlerini zaptettiler. Kâfirlerin sahip oldukları ve zorla gasbettikleri bir mülk, onlara miras olarak intikal etmez. Sonunda onların can ve gönülleri oğullarına geçer. İşte yedi yüz seneden beri o miras, Müminlere âbidlere doğrulara kalmıştır. Binaenaleyh her kim salih, âbid, yüzü Allahya ve arkası yanlışa çevrilmişse o, can ve gönül oğludur. İşte onların hakiki ve doğru akrabaları bunlardır. Her ne kadar zahiren Iraklı veya Horasanlı iseler de, yeryüzü mülkü onlarındır.

Beyit:

Her ne kadar Bağdat'tan, Herat'tan yahut Rey'den iseler de,  
gerçekte su ve toprak karışmaksızın onun neslindendirler.

Bu sıfatı taşımayanlar, bu mülkün gasıbı olurlar. Mülk onlarda iğretidir. Hem kolaylıkla, Allah'ın fazlı onu, onlardan geri alır ve buna müstehak olanlara verir. Onların orada yediklerini ve haksız olarak beraberlerinde bulundurduklarının Allah, ecel kılıcı ile ve cehennemün türlü türlü azap ve işkencesiyle, binlerce mislini, onlardan geri alır. Bununla beraber, yine de yakalarını kurtaramayıp cehennemün ebedi azabında kalırlar. Kâfirler ve münkirler, bu zararı, ziyarı, sonsuz bela ve azabı gördükleri vakitte:45 hasretle "Keşke başka topraklar gibi ben de toprak olsaydım; Allah beni yâratmasaydı. Gerçi sonsuz rahattan ve ölümsüz hayattan mahrum olurdum, fakat başka toprak gibi bağımsız olur ve bu sonsuz belaya ve zahmete düşmezdim" derler.

---

(45) Keşke toprak olsaydım. (Sûre:78, Âyet:41.)

Müfessider, Yeryüzüne salih kullarım varis olur (Sûre: 21, Âyet: 105) Ayetini bizim gibi: Yeryüzü mülküne, salimler ve âbidler varis olurlar ve bu mül onların elinde ebedi, olarak kalır, tarzında tefsir etmişlerdir. Her ne kadar bu mana, güzel, makbul ve birçok ilmi faydeleri toplamış ise de bunun, Allah'ın has ve seçkin kullarının, anlayabileceği bir manası daha vardır. Yeryüzünün, salihin malı olmamasına, onda salihin pek az nasibi bulunmasına, salih olmiyan ehl-i batılın bu dünya mülkünü ellerine

geçirmiş ve istedikleri gibi yaşamış olmalarına rağmen, hakikatte yeryüzü mülkü bu salih derviştir. Görünüşte dünya mülkünün, onun tasarrufu altında bulunup bulunmamasının hiçbir önemi yoktur. Meselâ, Hazret-i Süleyman, bütün yeryüzüne hakimdi. Öbür peygamberlerin ise yiyecek ekmekleri yoktu. Onlar ev ve barktan mahrumdular. Acizlikten, zayıflıktan, kimsesizlikten, kâfirler kuvvetleriyle, bunlara galip geldiler; Peygamberleri haksız yere öldürdülerdi (Sûre: 2, Âyet: 58), buyrulduğu gibi, onları öldürdüler. Mansur-u Hallaç gibi bazılarını astılar; bazılarını da binbir türlü hakaretle şehirlerden sürdüler. Bununla beraber ister fakir, ister zengin olsunlar, onlar gene yeryüzünün varisleridirler. Çünkü, Dünya ahretin tarlasıdır (H.). Toprak, ekip biçmek içindir. Ona sahip olanlar bu işi yapmaktan âciz iseler, Allah onlara ekip biçme tevfikini ihsan etmemişse, o toprak, hakikatte onlara verilmemiş sayılır. Mesela bir emir, bir sahrada herhangi bir adama bir arazi vermiş olsa, verdikten sonra da köylülerine: "O adamı orada çalışmağa bırakmayın veya orada, kendisine menfaat sağlayacak bir Surette tasarruf etmesine meydan vermeyin; fakat o arazide bulunan kuyuya veya: hendeğe baş aşağı düşer, boynu ve kemikleri kırılırsa onu böyle bir işten men etmeyin. Keza: eğer o arazinin bir köşesinde yılanlı, akrepli bir yer olsa, bu adam talihsizliğinden orasını oturmak için seçse ve nihayet yılanların yemi olsa, buna da mani olmayın" diye emir verse, hiçbir akıllı insan: "Emir bu yeri o adama bağışladı" demez. Belki herkes: "Emir bu adama bir ceza olmak için orasını vermiştir, onu bu arazide hapsetmiş, birçok kayıtlar altına almıştır", der. Bu bakımdan bu dünyada, kötü bir iş işleyen ve nefesine uyan kimseler de tıpkı buna benzerler. Kendileri için bir kuyu kazar yahut bir kuyuya düşerler.

Her kötü işin bir cezası vardır ki onun yanında bütün cezalar hiçtir ve yılanların akreplerin sokmasından daha çok can acıtır ve daha çetindir. Çünkü insan, yılanın sokmasından ve zehirinden ölüp kurtulur. Halbuki cehennem derdinden ve azabından o kadar çabuk kurtulamaz .

Allah: **Oraya giren ne ölür, ne de yaşar (Sûre: 20, Âyet: 76)**, buyurmuştur.

Cehennemliklerin derileri ve etleri kızgın ateşte pişse, dökülüp tamamıyla mahvolursa, Allah onlara yeniden bir deri ve et verir. Böylece hiçbir suretle o elemden ve dertten kurtulamazlar.

İşte Kur'anda: **Onların derileri piştikçe azabı tatmaları için derilerini yenileyeceğiz (Sûre: 4, Âyet: 59)**, Âyetiyle bu manaya işaret buyrulmuştur. Binaenaleyh bu yerde, bu azap, ziyan ve nasipsizlikten başka eline bir şey geçmeyen bir adama, oranın varisidir, nasıl denilebilir?



## FASIL: 23

O müminler ki namazlarında huşu üzeredirler, beyhude ve boş sözlerden yüz çevirirler. (Sûre: 23, Âyet: 1-2-3). Namazla huşu içinde bulunan ve zevk duyan müminler ikbale, saadete ve felaha erdiler. Çünkü huşu, tanımaktan, korkudan ve heybetten doğar. Henüz süt emen bir çocuğu, bir padişahın yanına götürsen korkmaz ve tavrını değiştirmez; çünkü her şeyden habersizdir. Fakat akıllı bir kimse, bu durumda korkar ve derhal tavrını değiştirir. İşte bu sebepten küçüklere büyüyünceye kadar namaz kılmak ve oruç tutmak farz değildir; onlar emir ve nehiylerle mükellef olmazlar. Çünkü akılları henüz noksandır ve onlarda, Allah'ın kulluğunu lâzım geldiği gibi yapabilmek kabiliyeti yoktur. Bilme ve kabiliyet aklın sıfatıdır. Noksan akıldan noksan marifet meydana gelir. O halde, her kimin korkusu ve duyduğu huşu fazla ise, akı I ve marifeti de o nispette fazladır. Binaenaleyh namazda büyük bir huşu ve korku içinde bulunan kimseler, Allah'ın katında daha aziz ve daha makbul olurlar. Meselâ bir padişahı ne kadar çok tanır ve bilirlerse, o ölçüde de ondan korkar ve çekinirler. Aynı zamanda onun kulluğundan büyük bir zevk de alırlar. Allah buyurmuştur ki: Onlar namazlarında huşu üzeredirler (Sûre: 23, Âyet: 2, bunlar namaz kıldıkları, oruç tuttıkları, zekat verdikleri halde, salatlarında huşu içindedirler. Diğer bir yerde de şöyle buyurur: Namazlarına devam ederler. (Sûre: 70, Âyet: 23); O ilk namaz, Müminlerin, mükelleflerin vasfı ve makamı idi. Bu daimi salat, evliyanın vasfıdır. Çünkü onlar, daima, namazdadırlar ve hiçbir zaman namazdan hali değildirler. Bu tıpkı, bir balığın sudan ayrılmaması gibidir. Hiçbir vakit bir balığa: "Her gün bir müddet sudan çık veya suyu sev, sudan tad al!" diye emretmezler. Balık esasen sudan başka bir şey bilmez ve onun dışında her şey onun için bir ölüm ve bir zehirdir.

Bir insan ancak beşeri vasıflardan ve tabiatından kurtulduğu, yok olduğu ve ölmeden evvel ölünüz (H.) emri ile öldüğü zaman, hakiki bir melek olur. Çünkü o, ilk önce bir yılan balığı idi. Onun yılan olan kısmı, onu toprağa, balık olan kısmı da suya çekiyordu. Pek çok çalışarak yılan olan kısmını, kendinde öldürdü ve sırf balık oldu. Böylece onun toprakla artık hiçbir ilgisi kalmadı. Bundan sonra onun hayatı, daima suda geçti. Ondandır emir ve nehiy teklifleri kalktı. Çünkü o emir ve nehiyi denize doğru koşması, denizle eğlenmesi içindir. Artık, toprağa ve toprağa mensup olanlara koşmadı. Balık olunca o, bu ma'razda da kalamaz ve bunların zikri onun için doğru olamazdı.

Arapça beyit:

Kalbim sizi sevmek günahından nasıl tövbe eder?

Halbuki siz gittikten sonra kalbim daimi Surette tövbe kârıdır.

Beyit:

Hastayım, bunu biliyorsun; fatiha da okuyorsun.

Ey dost! benim fatihadan rahatsız olduğumu bilmiyor musun?

Balığa: "Denize gel" diye bağırırsan balıkda bana: "Ey kör! denizde olduğumu görmüyor musun? Ben denizin dışında nasıl kalabilirim ki tekrar denize döneyim. Beni kendin gibi görüyorsun" cevabını verir.

Sözün kısası, Tanrı adamı, içinde bulunduğu her halde tâattedir. Çünkü Peygamber, âlimin uykusu, cahilin ibâdetinden daha hayırlıdır (H.) buyurur. O halde onun bütün hareketleri, öbürlerinin tâatinin üstündedir. Çünkü o, her ne yaparsa kendisi için değil, Tanrı için yapar. Onun yemesi, uyuması emirlerdir. Barışı emirle, savaşı emirle, konuşması emirle, susması ve sükunu yine emirlerdir. Bunların sevgileri de, nefretleri de Tanrı içindir. Mümin olan bütün insanlar bile bu dünyadan aldıkları bütün nimetleri, helak olmamak için, hepsini Tanrı'nın rızası için elde ederler Zira Tanrı, kendinizi tehlikeye atmayınız (Sûre: 2, Âyet: 191) buyurmuştur. Hepsini ibadet edebilmek niyetiyle besin alırlar.

Bunun gibi bu niyetle uyurlar ve bu niyetle evlenirler. Tanrı: Evleniniz, İçinizden evli olmıyanları, köle ve cariyelerinizden nikâha layık olanları evlendiriniz (Sûre: 24, Âyet: 32), diye buyurmuştur.

Mustafa (Tanrı'nın Selâmı O'nun üzerine olsun) bu husustaki düşüncesini Şu sözlerle anlatmıştır; Nikâh, sünnetimdir; sünnetime rağbet etmiyen benden değildir (H.) ve yine: Nikahlanınız, çoğalınız (H.) buyurmuştur.

Bu, senden bir oğul meydana gelmesi ve senden sonra Tanrı'nın kulluğunu yapması niyetiyle verilen bir emirdir. Meselâ bir insan dünyada, hayır, şer, rahat ve sıkıntı olarak yaptığı her işi ve her hareketi, eğer Tanrı için yapmışsa, bunların hepsi tâat sayılır. Şu halde Tanrı için bir kimsenin gösterebileceği bütün bu fâaliyet ve bunları yaparken Tanrı'dan korkması ve kendini günaha batmış olarak görmesi, tamamen tâattir. Fakat, her ne kadar bu, kolay gibi görünürse de, hakikatte çok güçtür. Zira Tanrı dostu ve aşığı olmayan bir insan bunu yapamaz. Ancak Tanrı aşığı ve dostu olduğu zaman, yapabileceği her şeyi, Tanrı için yapar, bunun dışında bir şey yapamaz; kendi kendinin aşığı olur ve kendi etrafında döner ve yapabileceği her şeyi kendisi için yaparsa, bu durumda bütün bunları Tanrı için yapmış nasıl olabilir?



Mısra :  
Aşk öğrenilmez, kendiliğinden doğar.

Tanrı'yı bulan ve her şeyden müstağni kalan bir kimse, hiç kimseden yârdım istemez. Bilakis herkes ondan yârdım görür. O, nur başıslayan bir güneş gibidir. Verir ve almaz. Gönül kendi manevi lezzetini (hazzını) tamamen bulunca, artık hiçbir şeye bakmak lüzumunu hissetmez. Yani görmeğe, söz işitmeğe muhtaç değildir. Bu beş duygu olmadan da mahzuz olabilir. Hatta beş duygu, onda gark olurlar. Haz ve yârdım istemezler. Zira bu beş duygu, her ne kadar görünüşte, ayrı ayrı ve çok iseler de mana bakımından toplu, hatta bir tek nurdur. Meselâ bir kimse, bir kaleyi zahireyle doldurmak istese buğday, hububat ve diğer birtakım zahireyi getirmeleri için her bir taraftan haberciler, memurlar ve birtakım adamlar gönderir. Ambar dolunca da maksat hasıl olmuş olur ve artık zahire istemeğe gitmezler; belki zahire istemeğe giden bu adamlar zahirenin etrafında toplanıp otururlar. Bunun gibi göz, kulak ve diğer dıştan ve içten hisler de gönül kalesine zahire taşırlar. Eğer hala zahire taşımakta devam ediyorlarsa bu, hazzın kemale ermediğine delâlet eder. Çünkü bir his için haz, kemale ermişse, diğer bütün hisler, onda gark olmuş olurlar. Hisler, mana bakımından ayrı nurdandırlar. Birinin gark olması, hepsinin gark olmasıdır. Meselâ, gözün bir şekilden duyduğu haz, en son haddini bulur ve o, zevke gark olursa, geri kalan hisler işe yaramaz olurlar ve onda gark olurlar, O arada kulakta işitme ihtiyacı, dilde konuşma zarureti ve dudakta tadma isteği hissedilmez. Elde dokunma ve sürme kuvveti, burunda koklama gücü kalmamıştır Bunun gibi kulak da güzel bir ses işittiği ve zevki tamama erdiği zaman göz göremez, dil söyleyemez olur. Bütün hisler onda gark olmuş ve işe yaramaz bir hale gelmişlerdir. Çünkü bunlar hakikatte bir ve ayrı nurdandır. Yalnız görünüşte çok ve ayrılmış görünürler. Ulu Tanrı, bir insanın Suretinde, her bir parçaya bir hassa vermiştir. Can nuru, o parçalardan birine erişince ondan başka bir iş ve başka bir hareket meydana gelir. Tıpkı erganun gibi. Onun tellerinden ve şeklinden bir erganun yapılmıştır. Bir defa onda ahenkli bir nefes kimıldamağa başlayınca her telinden ve her tarafından başka bir ses çıkar. Yahut bülbül, serçe, doğan, karga, papağan, kumru ve leylek gibi çeşitli on kuşa veya on tane ölü hayvana İsa'nın nefesi dokunursa, bunların hepsini bir anda diriltir. Her biri bu bir tek can veren şeyden, başka türlü hareket, hassa, tabiat ve ses hasıl ederler. Bunun gibi vücutta bulunan canın ve gönlün nuru da göze gelince Suretleri görme, kulağa gelince sesleri işitme, burunda koklama, dilde söyleme, kemiklerde kuvvet ve elde, tutma; ayakta, yürüme haline gelir.

Hülâsa o tek nur, eriştiği her parçada başka bir iş meydana getirir. Tıpkı baharın nefesi gibi. Baharın nefesi de bir tek nefestir. Bir lütuf ve bir keremdir. Ağaçlara ve hububata tesir edince türlü türlü siyah, sarı, yeşil, beyaz gibi yüz bin renk hasıl eder ve tanelerden ağaçlardan ekşi, tatlı ve acı gibi çeşitlimeyveler yetiştirir. Bunun gibi alemin varlığını bir bağ ve Hakkın nurunun feyzini de bahar olarak bil! Çünkü göğün ve yerin, ayın ve güneşin, yıldızların; dağların ve denizlerin, meleklerin ve insanların, perilerin ve şeytanların ve türlü türlü canlıların eczası üzerine tesir eden bu feyiz, her birine bir türlü hareket verir. Bir şahısta işitme, görme, koklama dokunma, şehvet ve tadınla, barış ve mücadele, cömertlik ve hasislikten ibaret çeşitli haller gibi gördüğün ve müşahede ettiğin, sayılamıyacak kadar çok olan binlerce şeyden, o şahsı tanıyor ve bu suretle onunla olan aşinalığını artırıyor ve onun bütün hünerlerine ve marifetlerine vakıf oluyorsun. İcabında başkalarına: "Ben bu adamı gayet iyi tanıyorum; çünkü onun birçok hareket ve hallerine, aşına ve vakfım" diyebiliyorsun. Bu ölçü, sayılı birtakım hareketlerden bir şahsı tanıdığı gibi, yaratılışı, yeri, göğü, yaratıkları, cinleri, melekleri, canı ve gönlü, onu gelmiyecek kadar çok türlü türlü hareketleri de müşahede edersen bütün bunlardan Hakkın birliğinin zahir olduğunu görür ve sen de arif-i Hak, olursun. Sende bu görme ve bu bilme, hâsıl olduktan sonra, senin önünde yüzbin, bir olur. Çünkü senin gözünde yüzbin, bir şey olmuştur. Tanrı daha iyisini bilir.



## FASIL: 24

Bütün alem, Tanrıya kulluk ediyorlar; fakat bunu bazısı bilerek, bazısı bilmeyerek yapıyor. Zira ikiniz de, isteyerek, istemiyerek gelin (Sûre: 41, Âyet: 10) buyrulmuştur. Tanrı, dünyayı yarattı ve dünyanın mamur olmasını da ister. Dünya inşa ve imar edilmiştir. Onda birtakım sanatlar ve çiftçilik, bahçıvanlık, ayakkabıcılık, terzilik, çuhacılık vesaire gibi işler vardır. Eğer; bunlar olmasa idi, dünya da olamazdı. Binaenaleyh bunlarla uğraşmak Tanrıya kulluk etmek olur. Yalnız, onların bu işlerden maksatları mal, mevki ve kendi menfaatleri olmayıp, Tanrı'nın kulluğunu yerine getirmek olmalıdır. Bu mal, yer ve fayda düşüncesiyle çalışmak da gerçekte Tanrıya kulluk etmekten başka bir şey değildir; fakat onların bundan haberleri yoktur. O halde istemiyerek, Tanrı'nın mutî ve kuludurlar. Bunun kulluk olduğunu bilenlerinki ise isteyektir. Karıncadan Süleyman'a, balıktan aya kadar olan her şey, dağlar, sahralar, alemin bütün zerrelere hepsi Tanrı'ya kulluk ederler. Tanrı, denizlerin var olmasını ister. Binaenaleyh böyle bir var oluş da O'na kulluk etmek sayılır. Bunun gibi bulutlar, rüzgarlar da kulluk ederler. Bulutlar; susamış yerlere sevkeden rüzgar, böylece Tanrı'nın arzusunun yerine getirmiş olur. Bu, o hadde varmıştır ki halkın asi ve yol kesen dedikleri şeytan bile, bu halde iken Tanrı'nın kulluğunu yapar. Tanrı'nın kulları türlü türüdür. Bazısı sebatlı, bazısı sebatsız, kimi sözünde durur, kimisi durmaz; biri sadık, biri kâziptir. Tanrı, bunların belli olmasını ve naktin kalpten ayrılmasını ister. İşte bunları birbirinden ayırmakla şeytan bile Tanrı'nın kulluğunu yapmış olur.

Bir padişah, cariyelerinden birine: "Kendini süsle ve kölelerime, adamlarıma göster; onları eğlendir" diye emrederse bu iş, doğru olmamakla beraber padişahın, emini hainden ayırmak için istediğinden aynı sevaptır. Ve bendelik sayılır. Şu halde hakikatte, iyice bakarsan çirkin, gizli, açık ve kapalı olarak insandan, şeytandan, perilerden ve meleklerden yer ve gökten sadır olan bütün hareketlerin gayelerinin, Tanrı'nın kulluğu olduğunu görürsün. Bunu bazısı bilerek, bazısı bilmeyerek yapar.

### Beyit:

Yaş, kuru, yeşil, kırmızı, renk ve koku gibi alemde mevcut olan her şey,  
Tanrı'nın sanatına ve Tanrı ya aşıktır.  
Tanrı daha iyisini bilir.



## FASIL: 25

O gün gökler kitaplar, kâğıtlar tomar olup nasıl bükülürse, öyle bükeceğiz. Önce varlığı nasıl icadettiyssek, onu gene iade ederiz. Bu bizim (hak olan) vadimizdir, onu mutlaka yapacağız. (Sûre: 21, Ayet: 104). Tanrı, bu Âyet ile: Bir gün gelir ki o günde, sen kağıdı nasıl dürer, açar ve tekrar düersen biz de gökleri öyle açar ve düreriz, demek istiyor. Fakat bunun manası, halkın anladığı gibi değildir. Esasen ilk önce gökler yoktu. Tanrı'nın kudreti ile varoldu. Tanrı; "Evvelce açtığımız gibi dürdük, büküldük" buyuruyor. Gökler evvela yoktu. O halde onları dürmek ve bükmekten maksat, yok etmek, demektir. Çünkü aslında yoktu. Tanrıdan başka her şey yok olur, (Süre: 28, Ayet: 88), gereğince bütün eşya yok olur. Tanrı'dan başka her şey fena bulur. Bu cihetten surî varlığı olan şeye, meyletme, gönül bağlama! Çünkü onun sonu, yok olmaktır. Yoğu elde et. Yokluk denizine dal, orada yüz. Yokluk esastır. Yok olmak muhakkaktır. Varlık arada iğreti ve ölümlüdür.

Her şey aslına döner, buyrulmuştur. Varlığın aslı yokluk İdi. İşte bunun için varlık, yine yokluğa döner. Evvela var olduğu gibi, sonunda yine yok olur. Bu sebepten yokluğa göz açmalısın, yokluğun yüzünü görmeye çalışmalısın ve varlığın, yokluk bağından bir dal ve yokluk denizinden bir köpük olduğunu bilmelisin. Aşk ile, bu varlık köpüğünden geçip, kendi ihtiyarın ve aşkın vasıtasıyla yokluk denizine, kendi aslına kavuşmağa çalışmalısın. Eğer vaktiyle bunu ihtiyarın ile yaparsan, gönlün bu surî âleme ve o alemin süslü, aldatıcı şeylere bağlı iken, yokluk denizi, ölüm veya kıyamet suretiyle dalgalanırsa seni, zorla alır, götürür. Eğer bu manadan "Bana ne!" der ve surete aşık olursan, bu deniz seni tamamiyle yok eder. Yok olup gider ve, gerçek dirilikten ebediyen yoksun kalırsın.

Beyit:

Bu sureti bırakıp, mana ile ülfet etmeyenlerin,  
yokluk denizinden kurtulamayacaklarını ben biliyorum.

Bir padişah, bir vilâyeti elde etmek ve ahalisini kılıçtan geçirmek için hücum ettiği vakit, onu kılıç ve kefenle karşılamağa çıkıp, padişaha niyaz ve kulluk göstererek, canlarını kurtaran kimseler mutludur. Bunlar padisahın hediye ve hilatine de nail olup, onun kahır kılıcından kurtulurlar.

"Ölmeden evvel ölünüz" (H.) sözünün manası şudur:

Beyit:

Ey arkadaş! Eğer gerçek dirilik istiyorsan, ölmeden evvel öl.  
Çünkü İdris, bu ölümlle öldü ve bizden evvel cennetlik oldu

O bahtiyarların aksine olarak, padişahı karşılamağa çıkmayıp, bulunduğu şehrin kalelerine güvenerek, padişaha karşı koyan bir bahtsız, padişahın askerleri şehre girdiği vakit, başını bunların kılıcından kurtaramaz. Zira: Onların canlarının eceli geldiği vakitte, bundan ne bir saat evvel, ne de bir saat sonra alırlar (Süre: 7, Ayet: 32) buyrulmuştur.



## FASIL: 26

Vaizler: "İnsanlar öldükten, sonra, onların mezarlarında gidecekleri yere doğru birer pencere açarlar. Eğer ölü cennetlikse "benim yerim burası olacaktır." diye sevinmesi ve emin olması için penceresi cennete doğru açılır. Cehennemlikse, cehennemin azaplarını ve sıkıntılarını görmesi için penceresi, cehenneme açılır ve bu cehennemlik ölü, sonunda yerinin orası olacağını bilir." derler. Evet bu vakidir. Fakat bunun asıl manası, şudur: Bizim bugün sahip olduğumuz bu ceset, bir mezar ve ruhumuz da mezarın içindeki bir ölüye benzer. Eğer ruhumuz, mutlu ruhlardan ise, onun önünde açılan pencere, cennete; mutsuz ise, cehenneme açılmıştır. Cennet ve cehennem manevidir. Bununla beraber Tanrı, cennetin nimetlerine birer suret vermiş, manevî cennete yol bulmaları, onu anlamaları için onları güzel kadın, erkek, bağ, çimen, akarsular, altın, süs, inci, mülk, taht, padişahlık, içki ve eğlence meclisleri, nağmeler, çalgıların türlü türlü sesleri, aşık ve sevgili ve bunlara benzer Suret âleminde olan şeylerle göstermiş; ve Kur'anında bu suretlerle tasvir etmiştir. Yoksa, cennetin nimetleriyle, bu Suretler arasında hiçbir ilgi yoktur. Manevî cennetin nimetleri nerede! Bu sûrî şeyler nerede! Bu, denizden bir damla, güneşten bir zerre bile değildir İnsan, Suret âleminde yaşadığından, manevî lezzetlerin ve nimetlerin keyfiyetini bilemez. Ona, böyle suret âleminin şeyleriyle, anlatmak lâzımdır. Meselâ, henüz yetişmemiş bir çocuğa, bir güzelin dudaklarını bala ve şekerle benzetirler. Hakikatte bir güzelin dudağıyla bal ve şeker arasında hiçbir benzerlik yoktur. Bununla, çocuk kendi kendine bir karşılaştırma yapar, bal ve şeker tatlıdır; bir güzelin dudağının da böyle olması lâzım, diyerek bir fikir edinir. Bir ana çocuğunu severken: "Ey benim helvam, şekerim, gözümün ışığı, canım, hayatım, bağım, bahçem." der, hakikatte o çocuk helva, şeker, bağ ve bahçenin aynı değildir. Bunların hepsinden daha güzeldir ve annesinin gözünde bunların hepsinden daha kıymetlidir. Onun bir parmağını, yüzbinlerce helva, şeker, bağ ve bahçeye değişmez. Bu yönden hakikî cennetin güzellikleri tavsif olunamaz. Açıklama ve anlatmaya sığmaz, anlatışın dışındadır.

Onun açıklaması ve tavsifi hakkında ne kadar mübalağa edilse, cennet ondan yüzbin defa daha güzeldir. Onun güzelliklerinin sayısı ve sınırı yoktur. Cehennem de bu cennet gibi manevidir; onun da elem ve azabının sonu yoktur. Tanrı, kullarının onun manevî elem ve azabını anlamaları için, ondan bir nebze anlatmak maksadiyle, bu suret âleminin işkencesi, asılmak acısı, zahmetleri, hastalıkları, türlü türlü dertleri, can çekişmesi, tasası, sıkıntısı, emelsizliği, dostlarından ve akrabalarından ayrılığı gibi sûrî şeylerle tasvir etmiştir. Kur'anı Kerim'inde de kulların bilmeleri ve anlamaları maksadiyle, cehennemin ateşlerini, azaplarını ve bunların keyfiyetini, böyle türlü türlü sûrî vasıtalarla göstermiştir. Şimdi bilmeliyiz ki suretler fânidir, onlarda ise fena kabiliyeti yoktur. Sonu yok olmaktır. Dünyanın güzelliği, çirkinliği geçicidir. Çünkü suret âleminde dir. Dünya da bu suretlerin evidir, o da bir gül gibi fânidir. Hepsinin sonu yok olmaktır. Nitekim Tanrı: "O gün arz başka bir arz olup değişecek, gökler de değişecek, hepsi de bir ve hâkim olan Tanrı'nın karşısına çıkacak." (Sûre: 14, Âyet:49) buyuruyor.

Binaenaleyh beka, mânaya mahsustur; ahretin lezzet ve nimetleri, ebedî ve baki bir cennettir, zahmet ve azabı da cehennemdir ve o da baki ve sonsuzdur. İnsanın vücudu ki bir mezar gibidir, yukarıda söylediğimiz gibi bu mezardan, cennet ve cehennemden ibaret olan gayb âleminde bir pencere açılmıştır. Eğer bir kimse, içinde rahat, lezzet, açıklık, ferahlık duyuyor ve görüyorsa o, onun dünyalığından, dünyaya olan sevgisinden değildir. Bu hal, dünyadan tamamiyle yüz çevirdiğindedir. Hakkın aşk ve sevgisinden ruhunun en derinliğinden, o keyfiyeti anlatılmayan âleme, bakıyor; açılan bu pencereden "İşte bunların hepsi senin olacak!" diye müjde eriyor demektir. Eğer bu hali yaşıyan mü'min, cennetin mânasının şerhi olan bağ, bostan, güzel yüzler ve musiki gibi, dünyanın sûrî manzaralarına bakar, onlardan hoşlanırsa o, görünüşte dünya ile meşgulmüş gibi görünürse de manen cennetle meşgul sayılır. Meselâ bir kimse, sevgilisini nazım veya nesir ile tavsif etse; bu onun hoşuna gider ve bununla kendinden geçer. Bu sözleri yazar, okur ve bunları dinlemekten doymazsa o âşık, sevgiliden başka, herhangi bir şeyle meşgul sayılmaz. Çünkü bu sûrî şeylerin hepsi, sevgilinin ahvalini şerh ediyor ve onu âşıkın gözünde canlandırıyor, demektir. Bu bakımdan, bu dereceye gelmiş bir müminin de gözünde dünya ve ahiret, birdir; iki değildir.

Rubai:

Ben derdimde devamı ve sevgilinin kahr ve cefasında,  
onun lütuf ve vefasını görüyorum.  
Bu feleğin altında, yeryüzünde her neye baksam,  
senden başkasını göremiyorum.

Rubai:

Herhangi toprağa başımı koysam secde ettiğim o,  
her ibâdetimde taptığım odur.  
Gül, bülbül, musiki ve dilber hep teferruatır,  
dilediğim ve istediğim odur.

Vücudunda, penceresi cehenneme açılan insan ise yukarıda zikrettiğimiz mü'minin aksinedir. Bu insan, kendi içinde her zaman korku, gam, kasvet, ölüm, bedbahtlık ve karanlıklar görür ki bunların hepsi, cehennemine ona görünen eserleridir. Bu hal, onun için "işte senin lâıyığın budur; sonunda gideceğin yer burası olacaktır" demektir. O, içindeki bu kasvetten, bu karanlıktan ve bu hüsrandan kaçmak için, kendi âleminden çıkıp dünya âlemine girer. Gökler, yer, bağ çimenlikler, güzeller, dostlar, musiki vesaireye dalar, içindeki çirkinliği unutmak için, bunlarla kendisini oyalar. Sonunu göremez. Dünya lezzetlerinden, nimetlerinden daha çok faydalanmak için kendisini böyle hayalî ve yabancı şeylerle oyalar. Aynı hâl Fir'avun'un da başına gelmişti. O da rüyada, yükseklerden baş aşağı düştüğünü sefaletle duçar olduğunu, birtakım kötülüklerle karşılaştığını görmüştü. Uyandığı zaman kendisini teselli etti. "Bu rüyadır, hayâldir!" diye aldırmadı. Fakat sonunda bunun, tamamen hakikat olduğunu gördü. Musa (Selâm O'nun üzerine olsun)'nın zuhuru ile tahtı ve saltanatı elinden gitti. Rüyada gördüğü sefalet ve kötü sonuç aynen oldu. Nil'in karanlık sularında boğuldu ve **Her şey aslına döner. Kötü şeyler kötü kimseler içindir.** (Sûre:24, Âyet: 26) hakikati meydana çıktı ve aslı olan cehenneme döndü.

Bununla, güzel yüzü olan ve aynaya baktığı zaman yüzünün güzelliğini görerek "Tanrıya çok şükür! Ne kadar güzel yüzüm var" diye sevinen bir mü'min, arasında fark vardır. Söylediğimiz gibi dünya güzellikleri ahiret güzelliklerinin açıklanmasıdır. Tanrı bununla insanların, ahiretin güzelliklerini anmaları, bir fikir edinmeleri için bunları, burada onlara gösteriyor. Şimdi mümin aynı mânâdır. Cehennemlik insanın aksine olarak, bu sürelerde kendi yüzünü görür. İç yüzü çirkin olan cehennemlik kendi iç yüzünü görmekten kaçınır. Cennetlik müminlere mahsus olan göz, suretlerden hoşlanmaz, onlardan nefret eder; bu güzelliklerin tamamıyla yabancıdır. Çünkü hakikatte çirkindir. Onun dönüp gideceği yer de o çirkinliklerdir. Bu güzellikler, onun mülkü olmadığından bunları, ona bırakmazlar; sonunda onun bunlardan ayrılması, kaçıp sığındığı çirkinliklere ulaşması muhakkaktır. Eğer o, akıllı ve talihti olsaydı, kendi iç âleminden çıkıp bu güzel suretler âlemine kaçmazdı. İçindeki çirkinliklere bakıp acı acı ağlarlar, daima feryad ve figan ederek, sadakatle Tanrı'ya: "Ey mutlak olan Kaadir! Sen yoğu var ve varı yok ediyorsun; her şeye kaadirsın, ölüyü diriltir ve diriye öldürürsün; şeytanı melek, meleği şeytan yaparsın. Ben çirkin şeytana, sonsuz kereminden merhamet et, bu çirkinliği benden uzaklaştır" diye yalvardı ve yaşlılar gibi yanarak, ağlayarak, mezarlıkları dolaşır, bağırdı. Tanrı'nın velilerinin ve azizlerinin ayakları altında toprak olurdu ve daima bu feryad ve figanla, ağlayıp yalvarmakla, yokluğunu arttırır, mecazî varlığını eksiltirdi. Eğer o, bu yalvarmaya, yakarmaya devam etse, hayırlı işler yapmakla beraber, aynı zamanda daima böyle ağlasa, inlese idi, Tanrı'nın rahmet denizi coşarak onun elinden tutar ve bulunduğu kötü durumu, iyi bir duruma çevirirdi.

Ulu Tanrı, onların kötülüklerini iyiliklere çevirirdi. (Sûre:25, Ayet: 70) buyrulduğu gibi, onun varlık bakırı, o rahmet iksiriyle, altına çevrilir ve onun bir damla olan ruhu vücut saadetinden içinde bir inci olur ve Göklerin, yerin bütün hazineleri Tanrı'nındır, (Sûre:63, Ayet:7), âyetindeki hazinelerde bir yer tutar ve kendisi de böyle bir şekavetten kurtulur, saadete nail ve Tanrı'nın has kullarından olurdu.

**Beyit:**

**Dostu biz de istiyoruz, başkaları da;  
bakalım talih kime yardım edecek, dost kimi sevecek?**



## FASIL 27

Müminin niyeti, işinden daha hayırlıdır (H.), buyruumuştur. Bazıları demişlerdir ki âmel, niyetin, niyet de kalbin vazifesidir. Bu yüzden kalbin âmeli, bedenın âmelinden daha yüksektir. Nitekim kalbin derecesi ve büyüklüğü, bedeninkinden daha yücedir. Çünkü beden sadettir, kalb inci; beden, deri ve kabuktur, kalb özdür; deri ve kabuktan, özü elde etmektir. Deri ve kabuk bir esvap, özde şahıstır. Esvap bir şahsı soğuk ve sıcaktan korur. Bu hadis hakkında verilen mâna ve bu yorum doğru olmakla beraber, bunun şöyle bir mânası daha vardır: Bir kul, sadakatlı ve efendisine karşı muhabbetli olursa, efendisi hakkında ne kadar hizmette bulunursa, onun uğrunda malını, mülkünü feda etse, bunu kendi yüreğindeki niyete göre az bulur. Eğer imkân olup da onun bu sadakati fiilen görünse ve surete girseydi yüreğindeki iyi niyetin, bu gösterdiğinden binlerce defa daha çok, belki sonsuz, ölçsüz olduğı görülürdü. Fakat, ne yapsın ki açıktan bundan fazlasını göstermeye gücü yetmez. Meselâ akan bir sel, bir çeşmenin veya havuzun içine dolsa, onun lülesinden hep birden çıkıp, akmaz. Çünkü, lüle dardır. Ondandır azar azar akar. Peygamber (O'na selâm olsun) de insanın niyet ve himmetini akan bir sel ve suretini bir lüle gibi görmüştür. Akan bir selin birdenbire lüleden çıkması mümkün değildir. Asıl sel içeride, lülenin arkasındadır. İç âlemden habersiz olanlar, sûrî âmeli görürler. Batınî ameli göremezler, Peygamber: (O'na selâm olsun) "Biz zahire hükmederiz; sırları bilen Tanrıdır." (H), sözü ile: siz, sakın bir müminin amelini zahirde gösterdiğinden ibaret zannetmeyin! Onun içinde olan, gösterdiğinden yüzbin defa daha fazladır Binaenaleyh, o sayısız ve hudutsuz olan çok, bu gösterdiği azdan iyidir. İşte bunun İçin müminin niyeti, âmelinden iyidir. Bundan başka Tanrı'nın nazarı suret ve amele değildir, niyet kalbedir. Ameller niyettedir, herkes niyetiyle cezalanır (H.) sözü de buna delalet eder, bununla da Peygamber (O'na selâm olsun) Tanrı'nın kullarına; "Ey benim kullarım, siz müminsiniz, bana kullukta himmetiniz yüksektir; sizin sûreten yaptığınız ibâdet ve taât kalbinizdeki himmet ve niyetinize göre azdır" demek istediğini bildiriyor.

Tanrı sizin suretinize ve âmelerinize bakmaz; lâkin sizin kalblerinize ve niyetlerinize bakar (H.) sözü ile bu manâyi kuvvetlendirmek istemiştir. Bununla beraber Peygamber (Tanrının selâmı O'na olsun) Tanrının: "Ey benim kullarım" ben sizin bu zahirde gösterdiğiniz aza bakmıyorum; halktan gizli, içinizdeki himmet ve niyetinize bakıyorum" demek istediğini söylüyor. Gizli sözü de, daha saklısını da bilirim (Sûre: 20, Âyet:6) âyetinde Tanrı: "Yüreğinde olan şeyi bilirim" diyor. Ve daha gizli'nin mânası ise: "Ben senin içinde olan, senin bile bilmediğin sırrı da bilirim" demektir. Bu sözlerle Tanrı müminlere: "Ey mümin, sana müjdeler olsun! Benim bu sözlerden maksadım, benim nazarımın niyete olduğunu, suret ve âmele olmadığını bildirmektir. Ben, senin mükâfatını, dışardan gösterdiğin tâat ve ibâdet ölçüsünde vermeyeceğim; kalbindeki himmet ve niyetin kadar vereceğim. Sen onu, açığa çıkar çıkarma; ben keremimden, niyetin ve himmetine göre ibâdet ve tâatte bulunmuş gibi kabul edeceğim. Senin mükâfat, sevap ve hilâtini, ona göre vereceğim. Çünkü, niyet ve himmetin ölçüsünde tâat ve İbâdet etmek istiyordun. İşte mükâfatın da o himmet ve niyet nispetinde olacaktır, zahirde gösterdiğin tâat ve ibâdet ölçüsünde değil" demek istemiştir.



## FASIL: 28

Vaizin biri. Hakkın civarına göçmüştü. O devrin vezirleri, onun cenazesinde hazır bulundular. Hepsinin ölüsüne hitaben: "Ey vaiz! Biz senden çok vaazlar dinledik; fakat bugün bu halinle ettiğin vaaz gibi bir vaaz vermemiştin. Vaazlarının en etkilisi ve esaslısı bugünkü yaptığın vaazdır. Asıl, budur; şimdiye kadar yaptıklarının teferruatı idi" dediler.

Buhara'da hiçbir cenazenin, medresenin önünden geçmesine müsaade etmezler. Bunu görüp de öğrenciyeye soğukluk gelmesinden korkarlar; çünkü öğrenciler, şan ve şeref sahibi olmak, arkadaşları ve benzerleri arasında yükselmek, halk arasında büyük mevkilere geçmek, herkesin üstünde bulunmak, parmakla gösterilmek, servet ve mansıp kazanmak, kadılık ve müderrislik gibi mevkiler işgal etmek maksadiyle okuyorlar.

Bunların hepsi, Tanrı yoluna girmeğe, onu bilmeğe engeldir. Varlıkla yokluk birbirinin zıddıdır. Varlık kuvvetlendiği zaman, ecel kılıcı onun üzerine yürür; çünkü ecel, varlığı yoketmek için, yokluktan gelen bir yokluktur. Kim ki yok olursa, ecel kılıcından kurtulur; hattâ ecel ona yardım etmiş, onu kuvvetlendirmiş olur. Çünkü su suya ulaşır, o su ötekenden kuvvet bulur, artar. Su, suyla takviye edilir.

Mısra:

Gören bakmakla görür.

Âlim, ilmi birtakım emellere ulaşmak için öğrenir. Eğer medresenin kapısından cenazeyi geçerken görürse, kendi kendine: "Mademki ben de öleceğim, bu zahmetleri neye çekeyim!" deyip okumaktan vazgeçer. İnsan oğlu, aklını başına alıp düşünse, bunların hepsi doğru yoldan sapmaktır. Ömür zayı etmektir. Bir zelzele olsa, yahut denizde bir gemi batacak bir hale gelse veyahut ölüm tehlikesi bulunan herhangi bir hâdise zuhur etse, bu medreselerde öğrenilen nükteler, incelikler, hendese, nücüm, mantık, münazara vesair ilimlerin hiçbir faydası olmaz. Belki insan o anda hepsini unuttur. Yalnız Tanrı'yı anmağa, O'ndan yardım istemeğe başlar. Candan, yürekte O'nun adını söyler. Gönül, ne zaman parlak olur ve gaflet uykusundan uyanırsa, kurtuluşu nerede ise oraya el uzatır, ona yapışır. Bu yönden akıllı ve talihli bir adam, yalnız başına böyle bir belâ geldiği zaman değil, her zaman Tanrı'nın ismini anar. Bu dehşetli anı, her zaman kendisinden uzak görmez.

Şiir

Ölüm, yolda oturmuş bekliyor.

Efendi ise bundan habersiz gezmeğe, eğlenmeğe gidiyor.

Ölüm bize, düşüncemizden daha yakındır.

Düşüncemiz ise nerelerde dolaşıyor?

Ne hayaller kuruyor?

Bu vücudu besleme; bu, ölüme kurban olur.

Gönlü besle ki gönül, yüce âlemlere gider.

Sen bir kere bak! Peygamberler ki Tanrı tarafından insanları bu gaddar, hunhar âlemden kurtarıp dar-ül karar olan beka âlemine göndermek, kılavuzluk etmek için geldi. Onlarda bulunan ilim nasıl bir ilimdi? Bize onlardan nasıl bir ilim kaldı? İşte asıl ilim budur; bundan başkası, para kazanmak için bir hüner ve sanattır. Sen kendine tapanlardansın. Herkesin sana âlim demesi için ilim öğreniyorsun. Basiret gözü gören, hakikati bilen Tanrı adamı ve öteki âleme mensup olanlar, senin gibi insanlara, "âlim" demezler. Bu gibi insanlar, âlimleri yoldan çıkaranlardır; eğer bir insan bu sûrî ilimleri, mânevi ilimleri öğrenmeğe bir vesile olması niyeti ve itikadı ile öğrenirse o, bundan ayrılır. Bu niyet ve itikat ile öğrenen insan şöyle olur: meselâ, kendisi gibi bir insandan peygamberlerin ilimlerini işitir ve ondan, zâhîri ilimlere ait hiçbir şey sormaz, bir kulun efendisinden, bir öğrencinin hocasından öğrendiği gibi, tam bir itikat ile candan ve gönülden bunları ondan dinler; bu nebilerin ilimlerini bilen adamı, kendine öncü yapar, onun eteğine yapışır, işte bu kimse, makbul kullardan olur. Onun böylelikle veliler mertebesine ermesi umulur. Bu kimse evvelden okumuş olduğu zahirî ilimlere bu mânevi ilimlere nispeten hiçbir değer vermez.

Şafî için şöyle rivayet ederler: Şafî ödevi olan dersi talebelerine okuttuktan sonra, yalnız başına kalkar, şehirden çıkar, koyun güden ümmî, kırık dökük farsça bilen bir çobanla buluşmak için bağlara, dağlara giderdi. Onun karşısında iki dizi üzerine çöker, bütün bildiklerini hatırandan çıkarır, zihnini yıkamış bir tahta gibi her şeyden siler, kalbinde bulunan nakışlar ve sıfatlardan temizler, o azizlerin ilhamına muntazır olurdu. Onun bütün işaretlerini, döktüğü sırları basiret gözüne sürme yapardı. İşte herhangi bir âlim de böyle yaparsa Ona: ilim tahsil etmiştir, denilebilir. Bu ilim, sonunda ona fayda verir. O hakikat yolunun hazırlığını yapmış, demektir. Bu, tıpkı kılıca benzer. Bir gazinin elinde, dini yükseltmek için bir âlettir; fakat bir kâfirin elinde bunun aksinedir; eğer bir kâfirin ilim kazanmasından maksadı, Tanrı ve ahiret ise ve dünya değilse, onun kazandığı ilimler, onun can kuşunun birer kanadı, eğer dünya için

kazanmışsa o ilimler, can kuşunun tuzağı olur. Sen, Tanrı'nın adını, başkalarından işitiyorsun. Bunun üzerine kendiliğinden O'nu anlamak ve bilmek için birtakım girişler düzenliyorsun. Ona suretler veriyorsun. Bundan bir netice elde etmek istiyorsun. Bu Tanrı'yı bilmek, O'na yaklaşmak değil, bilâkis O'ndan uzaklaşmaktır. Sen böyle, kendine bir varlık vermek ve O'nu anladığını zannetmekle, O'nu büsbütün kaybetmiş oluyorsun. O'nu bulmak için de yine aynı vasıtalara başvuruyorsun. Tabii yine bulamıyorsun! O'nun hakkında bir netice elde edemiyorsun. Bu mümkün değildir. Bu, kanı yine kanla temizlemeğe kalkmaktır ki, bu da imkânsızdır.

Beyit:

Bu hakikati ve bu hakikat hakkında bilgiyi elde etmek,  
ancak bilgisizlikle mümkün olabilir.  
Dilin müşterisi ancak kulaktır.

Söz, ancak kulakla işitilebilir. Göz, ağız ve yanakla değil. O cemal ve kemali, akıl ve bilgi ile bilmek olmaz. Bu gizli sırların kulağı, akıldan ve bilgiden tecerrüt etmektedir. O keyfiyeti anlatılamıyan hal insana, tamamiyle habersizlikten malûm olur.

Tanrı: "Sen kendini, benliğini bırak, ondan sonra gel" (H.K.), buyuruyor. Benlikten maksat, bu vücut değil, bu vücuttaki benlik, varlık ve bilgi zannıdır. Bunlar kar ve buz gibidir. Bunların güneşle birleşmesi, eriyip mahvolmasıdır. Kar ve buzun varlığı, bütün lezzetlerin ve güzelliklerin aslı olan mâna güneşinden uzak bulunduğu delildir. Bu güneş, yüzünü gösterirse, o varlık ve bilgiyi eritir ve onlar tamamiyle asıl ve öz olurlar.

Beyit:

Sen varlığını mahvetmedikçe,  
mutlak yoklukta kanatlı bir kuş olamazsın.

Beyit:

Sen bize geldiğin vakit biz, bizden gittik..  
Ey sevgili gel, hoş geldin!

Beyit:

Benim ay yüzlü sevgilim, yüzünü gösterdiği vakit, ben kim oluyorum ki ben olayım?  
Ben, ancak benlikten geçtiğim zaman ben olurum.

Öyleyse bilginler varlık ve bilgi ile, bilgisizliklerini arttırıyorlar. Bilgi ve hüner sahibi olmaktan kendilerini uzaklaştırıyorlar. Yolsuzluğu doğru yol zannediyorlar. Bu bakımdan ne kadar ilerleseler maksattan daha çok uzaklaşıyorlar ve daha çok mahrum oluyorlar. Nitekim bu hususta söylenmiştir;

Kita:

Sen, bu gidişle menzile, bu gafletle maksada nasıl erişeceksin?  
Sen bu kadar ağır canlı ve deve yürekli olduğun halde, gönlü hafif olanlara nasıl yetişebileceksin?

Tanrı, bu alemleri ve bu alemin suretlerini, insanların bunlarla meşgul ve bunlara aşık olmaları için yaratmıştır. Belki O, gösterdiği bu sanatları, sanatkarın varlığını, büyüklüğünü bilmeleri için yaratmıştır. Meselâ, bir damın üzerinde bulunan bir güzel, aşağı bir taş atsa; herkesin yukarı bakıp taşı atanı görmesidir. O attığı taşın bakıp, onunla meşgul olup: Bu taş nedir? Ne işe yarar? Ne özelliği var? Kadir ve kıymeti nedir? yahut: Onun attığı bu tuğla parçası veya başıma düşüp beni inciten bu elma nedir? Yenir mi? Pişirilebilir mi? diye onlarla meşgul olmaları için değildir. İşte bu, gökler, yerler, yıldızlar, güneş, ay ve bütün varlıklar, tasavvur veya vehmedilen şeyler, suret ve manadaki bütün arızalar, o can sevgilisi tarafından, bu nitelik ve nicelik alemine, o niteliği ve niceliği belli olmayan alemde atılmış taşlar vesaire gibidir. Bu toprakların hakiki faydası, bizim bunları görmemiz, tanımamız ve sanattan sanatkara doğru bakmamız içindir. Bundan başkası faydasızdır. Maksattan uzak düşmektir, gaflette kalmaktır. Yetmiş iki millete bak! Hepsi, bu eserlerle uğraşıyorlar. Kimi, nücuma dalmış, kimi kozmografya, kimi yıldızların ahkâmını bildiren, kimi cevherler, madenler vesaire gibi yüz binlerce had ve hesaba gelmeyen ilimler ve marifetlerle uğraşırlar. Her biri, ilim ve marifetiyle bir kısım halkı, kendisine bağlıyor. Dikkat olunursa, herkesin bir ilim ve bir sanat, tarikat ve mezhebi seçtiği görülür. Meselâ, meyhaneye baksan, orada kiminin bir kadına, kiminin bir Çocuğa aşık olduğunu ve bir kuş gibi onların tuzağına düştüğünü görürsün. Alemde de böyle faydasız, sonuçsuz, yanlış, mahrumiyeti ve maksattan uzaklığı gerektiren ne kadar ilimler ve bunlarla uğraşan ne kadar alimler vardır ve ne kadar da tatlı nimetler vardır ki ötedenberi yüzbinlerce halk, bu denizin her bir dalgasıyla bunların içinde kaynamış gitmişlerdir. Ve bunların hepsi de



bu nimetler içine daldılar. Kendi hallerinden hoşnut, memnun ve kendilerinden geçmiş idiler, bu memnuniyet ve kendinden geçmeklik ile, Her kavim, kendi elinde bulunan şey ile sevinir (H.), buyrulduğu şekilde: "Benim gibi mutlu olan, kimdir? Ben dünyada bütün insanlardan daha, mutluyum!" dediler. Fakat hakikati, fayda yönüne giden yolu bulanlar ve faydalananlar; yapılan şeyden, onu yapan ve atılan taştan atanı bulup ona bakan kimseler, alemin canı ve Adem'in özü olan doğru, Tanrı'nın has kullarıdır. Bunun alimleri, vilâyetleri, mülkleri, yaşayışları ve saltanatları tarif olunamaz.

Şiir

Perde, böyle güzel ve hoş olursa, saray ve burada oturan sevgilinin yüzü kimbilir ne kadar güzel olur?  
Vücut böyle süslü ve güzel olursa, gayb aleminde olan can kimbilir daha ne kadar güzeldir!

Her işi gören, Tanrı'dır. Geri kalanlar hep âlettir. Her kim Tanrı'nın hakikî ve külli fail olduğunu bilirse o, iş ve güçten kalır; işe yaramaz olur ve bu sebepten bu mana ile ölü sayılabilir. Tanrı'nın bu alemdeki umumi ve külli tasarrufundan haberdar olmak, ölmek demektir. İşte Ölmeden evvel ölünüz! (H.) sözünün anlamı budur.

Beyit:

Ey dost, eğer dirilik istersen ölmeden evvel öl!  
Çünkü İdris (Selâm Onun üzerine olsun) böyle ölmekle bizden evvel cennetlik olmuştur.

Bütün varlıklar Tanrı'nın tasarrufu altında, birer âlettirler. Kim, bu hakikatten haberli olmuşsa o, Tanrı'ya ulaşmıştır. O'nun velisi olmuştur. Bundan haberi olmayan ise O'ndan uzak kalanlardandır. O halde bu hakikati bilen bir ölüdür. O kendisinin bir fiil ve hareket sahibi olmadığını bilir. Tanrı'dan başkasını görmez. Kendi kendiliğinden geçmiş ve ölmüş, arada yok olmuştur.

Şiir:

Onlar kendilerinden yok, Tanrı ile var olmuşlardır.  
Şu tuhaftır ki bunlar hem var, hem de yoktur.

Meselâ bir insanın elinde bir kalkan bulursa, akıllı olan bir kimse: "Bu kalkan kendiliğinden hareket ediyor veya dönüyor!" demez. Kalkanın hareketi, onu tutanın hareketine bağlıdır. Müminin kalbi, Tanrı'nın parmaklarından iki parmağının arasındadır, Tanrı onu istediği gibi çevirir. (H.).

Binaenaleyh bir müminin yüreğinden ne gelirse, onun iyi ve övülmeğe yakışır bir hareket olduğunu bilmek lâzımdır. Meselâ, kaza ve kaderin yaptığı her iş birdir. Onda hayır ve şer beraberdir. İnsanın: "Tanrı bu işi iyi, onu kötü yapmıştır" demesi doğru değildir. Meselâ Tanrı, tutar bir peygamberi yok eder, yahut türlü türlü belalara müptela kılar; bir kâfire veya bir zalime de hayat, sağlık, kuvvet, ömür, saadet, mülk ve saltanat bağışlar. Bunun her ikisi de Tanrı'nın işidir, her ikisini de iyi görmek lâzımdır. Kim ki Tanrı'nın işlerine karışır: "Bunu iyi, onu kötü yaptı" gibi tenkidlerde bulunursa kâfir olur. Tanrı'nın tasarrufu altında bulunan Mü'min de aynı hükmü taşır. Onun bütün işleri birdir ve makbuldür. Onun yaptığı işlere karşı koymak, onları tenkid etmek doğru değildir. Tanrı, Attığın zaman, sen atmadım, lakin onu Tanrı attı (Sûre: 8, Ayet: 17) buyuruyor. Bunun manası şudur: "Ey Muhammed! senin yayından çıkan her ok, sûreten senin yayından çıkmıştır. Fakat o, manen bizim tarafımızdan atılmıştır. Hatta senin varlığın bile bizim elimizde bir yay gibidir. Senden çıkan oklar, Hak tarafından atılmıştır. İnsan bu kalıptan ibaret değildir, bir kervansaraydır. Her an, o kervansaraya yeni yeni kişiler gelir ve tekrar giderler. Eğer bu kervansaray sahibi, akıllı ve uyanık bir adam ise, o kervansaraya daima gelip giden ve daima tasarruf eden, türlü türlü insanları temaşa eder. Onlar gökten, yerden, arşdan ve ferşden midir? Kimlerdir? Bütün bunları gözden geçirir; her gelen düşünce, bir kişidir. Vücut, bir siper ve âlettir; düşünce o âlete istediği gibi tasarruf eder. Bir düşünce gelir, seni harekete getirir; onun arkasından başka bir düşünce gelir, seni sakinleştirir. Bu yüzden vücut, düşünce elinde bir âletten başka bir şey değildir..;

Hazret-i Mevlânâ (Tanrı O'nun sırrını aziz etsin!) şöyle buyuruyor:

Ey kardeş! Sen düşünceden başka bir şey değilsin. Bu düşünce senden alınsa, kemik ve sinirden başka sende bir şey kalmaz. Eğer bu düşünce bir gül ise, sen bir gülistansın. Eğer dikense batmaktan başka bir şeye yaramazsın.

İnsanın içinde şeytan ve periden, yerden, gökten, arştan ve ferşten, sayısız, sonsuz ne kadar düşünceler vardır. Göklele yerin orduları Tanrıdır. (Sûre: 48, Âyet: 4.) Tanrı: "Göklerin ve yerlerin askerleri benimdir." buyuruyor. Tanrı'ya ve O'nun bilgisine ait olan düşünceler, göğün askerleridir. Dünya ve dünyada rızık edinmek İçin gelen düşünce, yerin askerleridir. Bunların hepsi benim hükmüm altındadır. Kimse onlara karışamaz. Eğer ben bir kimseye bir düşünce ilham etsem, bütün yeryüzünün yaratıkları bir

yere toplansalar" onu uzaklaştırmağa güçleri yetmez. Ben işaret etmeden kimse onu insandan uzaklaştırılmaz. Korku ve kuvvet Ulu Tanrıya mahsustur (Sûre:6 -7, Âyet: 68, 163.) Manası: "Bende kötü bir düşünceyi kovmağa kuvvet ve kudret yoktur. Ey Tanrım! bu yalnız yine senin emir, irade ve kuvvetinle uzaklaşır gider" demektir.

Hakîmler: "Yer, gök ve bütün varlık büyük, insanın vücudu ve varlığı ise, küçük alemdir derler. Veliler ise bunun aksini iddia ederler. Onlar: "Hakîmler, yalnız görünüşe bakmışlar; yeri, göğü büyük, insanı küçük görmüşler; insan bu alem denilen ağacın meyvesidir. Hakimler düşünmüyorlar ki sûreten ne kadar küçük şeyler vardır ki manen büyüktür ve ne kadar zahiren büyük olan şeyler de vardır ki manen küçüktür. Bir dirhem gümüş, yüz tane puldan görünüşte azdır. Fakat, manen kıymeti büyüktür. Bir inci ve cevher on bin, yirmi bin gümüşten ve altından hacim, suret, vezin ve miktar itibarıyla küçüktür, fakat manen büyüktür. Meselâ insanın sırtı, karnı, kalçası, baldırı ve gözbebeğinden, kulağındaki delikten ve kemikten büyüktür; fakat göz bebeğinde bulunan ve kulakta olan mâna, karın, kalça, ve baldırda yoktur. Hatır da gözbebeğinden daha küçük ve daha lâtiftir ve göze görünmez. Fakat bu saydıklarımızın hepsinden büyüktür. Belki hepsi onunla kaimdir ve onunla vardır. Onunla diridir. Peygamberler de böyledir: Bir peygamber, yalnız başına bütün yeryüzünün insanlarına karşı koyabilir. Gönderildiği insanlar sûreten ondan çoktur, ama o tek başına olan peygamber, manen onların hepsinden çoktur. Belki karşısındakiler bir hiçtir, gerçekte o vardır. Nitekim bir iş zuhur ettiği vakit, o bir kişi, bin kişidir. Onlar sayıldığı vakit azdırlar; fakat hükmetlikleri vakit çokturlar. Veliler ise, hakimlerin aksine olarak manaya baktılar. İnsanın vücudu, her ne kadar yerden, gökten halk olunmuşsa da gök insanın manasından, ilminden zahir olmuştur. Binaenaleyh ilim, insandan doğmuştur. Bu ilimden maksat, umumi olan ilim değildir. Bu ilimden maksat, insan kendinden fena bulduktan sonra ondan akacak olan, Tanrı'nın ilmidir.

**Attığın zaman sen atmadın; lakin onu Tanrı attı** (Sûre: 8, Âyet: 17), nitekim bu kitapta bundan evvel bu mananın şerhi birçok yerde zikrolundu.

Gök ve yer, cisimler, bedenlerin evidir. İnsanın kalıbı olan bedenler de bu ruhun ve aklın evidir. O halde beden, mananın evidir. Dünya ise suretin evidir. Suret ise sınırlıdır; mananın ise sınırı yoktur. Bu yönden insanın kalıbı olan beden, büyük âlemdir. Gök ve yer ise küçük alemdir. İnsanın vücudu, bir hayvan ve merkeptir. Nitekim Peygamber, (Selâm O'nun üzerine olsun) **nefsin senin binek hayvanındır; ona iyi bak** (H.), buyurmuştur. Eğer vücut, merkep olursa, gök ve yer de merkepler olurlar. Çünkü bunlar suret ve bedenlerin evidirler. O halde, ruhun sarayının bu alemin dışında başka bir alemde olması lâzım gelir. Elbette akıbet, başlangıçtan daha hayırlı olacaktır (Sûre 93, Âyet: 4) buyrulduğu gibi ahret, bu dünyadan daha hayırlıdır. Ruhun keyfiyeti olmaz; onun sarayı da keyfiyetten münezzehtir. Beden ise surettir. Onun evi de suret âlemdir.

**Beyit:**

**Senin yanaklarının etrafını şeytan ve peri orduları çevirdi;**

**Süleyman'ın mülkü senindir; Süleyman'ın mührü olan yüzüğünü kaybetme.**

Ukba düşüncesi melekler; dünya düşüncesi perilerdir. Küfür ve zulüm düşünceleri, şeytanlardır. Tanrı öyle bir varlıktır ki bunların hepsi, O'nun hükmü altındadır ve bu düşünceleri insanlara O gönderir. Çünkü insan O'nun naibi ve halifesidir. Zira Tanrı: **Ben yeryüzüne hükümrân olacak birini yerleştireceğim** (Sûre: 2; Âyet: 28) buyurmuştur.

Tanrı evden çıkmadığından, peygamberler onun halife ve naipleridirler. Ben hata ettim! Naip mensup ile birdir. Eğer sen, bunları birbirinden ayırırsan bu çirkin bir hareket olur; güzel bir şey olmaz.

O halde her veli, vaktin Süleyman'ı, şeytan ve peri, onun mahkûmu ve Süleyman'ın yüzüğü parmağında olduğu halde, devlet tahtına oturmuştur. Talihsiz o kimsedir ki ondan mahrumdur, onu görmez, bilmez ve onun yanında geçmişleri anar. O, ismini zikrettiği geçmişlerin yanında oturduğu halde, bundan haberi yoktur. Ekmek onun önündedir; o ise eşekliğinden ekmek nerededir? diye bağırır. Falan iklimle, falan yüzyıldan ekmek varmış, der.



**Devam Edecek...**